

LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM

REVISTA NR. 3

publicație periodică de metodică și pedagogie

*“Învăță din ieri, trăiește pentru astăzi și speră pentru ziua de
mâine. Cel mai important lucru este să nu încetezi niciodată să te
întrebi.”*

Albert Einstein

RM. VÂLCEA

FEBRUARIE 2026

ISSN 3061- 533X

ISSN-L 3061- 533X

*

COORDONATORI:

prof. înv. primar Ceașoglu Anelice-Eleonora

prof. înv. primar Nica Daiana-Cristina

prof. Perța Gabriela-Mihaela

ECHIPA DE REDACȚIE:

prof. înv. primar Ceașoglu Anelice-Eleonora

prof. înv. primar Nica Daiana-Cristina

prof. Perța Gabriela-Mihaela

TEHNOREDACTARE: autorii articolelor

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul articolelor.

CUPRINS

1. ANCUȚA BIANCA/ STÎRCEA DENISA	<i>DINU LIPATTI</i>	PAG.6
2. ANDREI FLORENTINA / GHIOCULESCU DENISA	<i>MIHAI EMINESCU - REPER IDENTITAR AL CULTURII ROMÂNE</i>	PAG.7
3. ANICESCU CRISTIANA	<i>ȚARA LOVIȘTEI</i>	PAG.8
4. BADEA DELIA MARIANA	<i>GHEORGHE ȚIȚEICA - UN NUME DE REFERINȚĂ ÎN MATEMATICĂ</i>	PAG.9
5. BADEA (COCEA) ALINA-FLORENTINA / LĂCĂTUȘU (PÎLȘU) IRINA ELENA	<i>ANTON PANN - PERSONALITATE MARCANTĂ A RÂMNICULUI</i>	PAG.10
6. BARDAN PETRUȚA	<i>ION RAȚIU</i>	PAG.11
7. BĂLȚATU LAURA	<i>DE CE NE MÂNDRIM CU CONSTANTIN BRÂNCUȘI ?</i>	PAG.12
8. BONCEA ȘTEFANIA	<i>CONSTANTIN BRÂNCUȘI – GENIU AL ALRTEI MODERNE ȘI SIMBOL AL IDENTITĂȚII ROMÂNEȘTI</i>	PAG.13
9. BULETEANU IULIANA / BULETEANU AMALIA	<i>LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM DIN JUDEȚUL VÂLCEA</i>	PAG.14
10. BUNESCU MIHAELA	<i>NICOLAE BĂLCESCU-PERSONALITATE MARCANTĂ A ISTORIEI ROMÂNIEI</i>	PAG.16
11. BUNESCU ELENA-ALEXANDRA	<i>MĂNĂSTIREA COZIA-SIMBOL AL IDENTITĂȚII ISTORICE ȘI SPIRITUALE DIN RÂMNICU VÂLCEA</i>	PAG.17
12. BURCĂ ANDREEA-LUMINIȚA	<i>OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM</i>	PAG.18
13. CAPATINA MARIA MAGDALENA	<i>LOCURI CARE SPUN POVEȘTI</i>	PAG.19
14. CEAUȘU GETA	<i>MIHAIL SANDU- CONTRIBUȚII VÂLCENE DE EXCEPȚIE ÎN FIZICĂ ȘI ASTRONOMIE</i>	PAG.20
15. CERNATESCU LARISA/NECULA MIHAELA	<i>OLTENIA- VATRĂ DE ISTORIE, OAMENI ȘI LOCURI DE NEUITAT</i>	PAG.21
16. CHICIOROAGĂ ELENA	<i>PETRE ANTONESCU – UN TITAN AL ARHITECTURII NEOROMÂNEȘTI</i>	PAG.22
17. COJOCARU ROXANA DANIELA	<i>METODE ACTIVE DE EXPLORARE A REPERELOR CULTURALE ȘI GEOGRAFICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR</i>	PAG.23
18. COMAN CRISTINA	<i>NICOLAE BĂLCESCU – PERSONALITATE A ISTORIEI NAȚIONALE ȘI SIMBOL AL IDENTITĂȚII LOCALE VÂLCENE</i>	PAG.24
19. CONSTANTIN SIMONA	<i>PERSONALITATEA CULTURALĂ A LUI VALERIU ANANIA</i>	PAG.25
20. CORENDEA DANIELA / CORENDEA GEORGE	<i>VÂLCEA, SPAȚIU AL CREDINȚEI, CULTURII ȘI VALORILOR UMANE</i>	PAG.26
21. COSTEA ELENA-ALEXANDRA	<i>LUCIAN BLAGA ȘI VEȘNICIA VERSULUI</i>	PAG.28
22. DAN ADRIANA	<i>CETATEA MEDIEVALĂ DEVA</i>	PAG.29
23. DAN NICOLETA / FILIP LUMINIȚA	<i>MĂNĂSTIREA COZIA</i>	PAG.30
24. DEACONESCU MIHAELA	<i>CASCADA SCORUȘU</i>	PAG.31
25. DUREȘU AURELIA - GABRIELA	<i>MĂNĂSTIREA COZIA – UN LOC CU CARE NE MÂNDRIM ÎN VÂLCEA</i>	PAG.32
26. DEACONU LIUDMILA-ELENA	<i>TAKE IONESCU – PERSONALITATE POLITICĂ ȘI VOCAȚIE EDUCAȚIONALĂ</i>	PAG.33
27. DICU SEVASTIA LIZUCA	<i>INTRE TRECUT ȘI VIITOR: LOCURI ȘI OAMENI CARE CONSTRUIESC IDENTITATEA</i>	PAG.34
28. DRĂGHICESCU IONELA	<i>OAMENI DE SUFLET CU CARE NE MÂNDRIM</i>	PAG.35
29. DRĂGHICI FLORINELA-ELENA	<i>VLAD THE IMPALER AS A HISTORICAL SOURCE OF BRAM STOKER S DRACULA</i>	PAG.37
30. DRĂGHICESCU ELENA	<i>DINU SĂRARU – DESTINUL UNUI SCRITOR CARE A DUS SATUL VÂLCEAN ÎN CENTRUL CULTURII ROMÂNE</i>	PAG.38
31. DUMITRANA AURA	<i>CONSTANTIN BRÂNCUȘI – PĂRINTELE SCULPTURII MODERNE</i>	PAG.39

32. DUMITRESCU ELENA	<i>VICTOR GOMOIU – PERSONALITATE MARCANTĂ A MEDICINII ROMÂNEȘTI</i>	PAG.40
33. DUMITRESCU CORINA - ELENA	<i>STÂNCA DOAMNEI, STRAJA DE PIATRĂ A COZIEI</i>	PAG.41
34. GLOMNICU CORINA	<i>CIPRIAN PORUMBESCU – GENIUL ȘI MARTIRUL MUZICII ROMÂNEȘTI</i>	PAG.42
35. IORDAN LUCREȚIA	<i>SCHITUL FEDELEȘOIU MONUMENT ISTORIC</i>	PAG.43
36. IVĂNUȘ CARMEN / DUȚU GABRIELA	<i>GABRIEL LIICEANU</i>	PAG.45
37. LĂUTARU ELENA-MARGARETA	<i>BISERICA DE LEMN DIN STĂNEȘTI – POVESTEA UNUI LOC CARE PĂSTREAZĂ MEMORIA SATULUI</i>	PAG.46
38. LĂCRARU LAURA MARILENA	<i>PERSONALITĂȚI RELIGIOASE DIN JUDEȚUL VÂLCEA ȘI CONTRIBUȚIA LOR LA IMAGINEA JUDEȚULUI</i>	PAG.47
39. LĂCRARU-VĂRZARU CRISTINA GABRIELA	<i>MĂNĂSTIREA TISMANA, FORTĂREAȚA SECRETĂ A TEZAUROLUI ROMÂNIEI</i>	PAG.48
40. LĂZĂRESCU CĂTĂLINA	<i>VAIDEENI</i>	PAG.49
41. LUNGU ELENA CORINA	<i>REALISMUL OPEREI LUI IOAN SLAVICI</i>	PAG.50
42. MANEA LORENA DENISA	<i>ISTORIA ORAȘULUI HOREZU</i>	PAG.52
43. MEȘTERU DANIELA - LAURA	<i>COMUNA BĂRBĂTEȘTI – IDENTITATE ȘI TRADIȚIE ÎN OLTENIA DE SUB MUNTE</i>	PAG.54
44. MIERCAN ELENA	<i>ANTON PANN – CRONICAR AL SUFLETULUI ȘI ÎNȚELEPCIUNII POPULARE ROMÂNEȘTI</i>	PAG.55
45. MIHALACHE ANA-MARIA	<i>LOCALITATEA CHEIA – ÎNTRE RURAL ȘI URBAN</i>	PAG.55
46. MIROIU ELENA MIHAELA	<i>OBICEIURI DE IARNĂ LA ROMÂNI</i>	PAG.56
47. NEACȘU DANIELA RAMONA	<i>OAMENI CARE AU CONTRIBUIT LA EVOLUȚIA MATEMATICII</i>	PAG.57
48. NEAȚU BIANCA MIHAELA	<i>ORAȘUL HOREZU</i>	PAG.58
49. NENIȚOIU-ROMAN ELENA-BIANCA	<i>GEORGE ȚĂRNEA – GLAS AL VÂLCII ȘI AL CULTURII ROMÂNE</i>	PAG.59
50. NICA DAIANA-CRISTINA CEAUȘOGLU ANELICE	<i>NICOLAE BĂLCESCU – UN LUPTĂTOR PENTRU LIBERTATE ȘI REFORMĂ SOCIALĂ</i>	PAG.60
51. NICU ELENA ALINA	<i>LOCURI CARE NE DEFINESC ȘI OAMENI CARE NE INSPIRĂ</i>	PAG.61
52. OCHIA MĂDĂLINA / OCHIA FLORIN	<i>MĂNĂSTIREA ARNOTA</i>	PAG.62
53. ONEA ELENA ALEXANDRA	<i>STAȚIUNILE VÂLCENE – LECȚII DE SĂNĂTATE ȘI VIAȚĂ PENTRU ELEVII</i>	PAG.63
54. OPREA ANDREEA ELENA	<i>CERAMICA DE LA HOREZU</i>	PAG.64
55. PANAIT MIHAI MIHAELA ELENA	<i>ION CREANGĂ, CEL MAI MARE POVESTITOR AL ROMÂNILOR</i>	PAG.65
56. PASCARU MARIANA	<i>PETRACHE POENARU – VIAȚA ȘI CONTRIBUȚIILE SALE LA DEZVOLTAREA CULTURII ȘI ȘTIINȚEI ROMÂNEȘTI</i>	PAG.66
57. PASCU LUMINITA MIHAELA	<i>PERSONALITATE DE SEAMĂ ÎN VIAȚA TIPOGRAFIILOR BISERICEȘTI – SFÂNTUL IERARH MARTIR ANTIM IVIREANUL</i>	PAG.67
58. PĂUȘESCU IOANA CONSUELA	<i>JOCUL CĂLUȘULUI ÎN JUDEȚUL VÂLCEA</i>	PAG.68
59. PAVEL DUMITRA-RODICA	<i>LUMEA LUI BĂLCESCU</i>	PAG.69
60. PERTA GABRIELA - MIHAELA	<i>ROUMAINS CÉLÈBRES, EMIL CIORAN</i>	PAG.70
61. PERȚA IOANA -ANIA	<i>ANA BLANDIANA – POEZIA CA FORMĂ DE LIBERTATE</i>	PAG.71
62. PERȚA ANA-MARIA	<i>SARMIZEGETUSA REGIA – LOCUL UNDE TĂCEREA PĂSTREAZĂ ISTORIA</i>	PAG.72
63. PETCU ANA-MARIA	<i>NADIA COMĂNECI: SIMBOLUL PERFECȚIUNII ÎN GIMNASTICĂ</i>	PAG.73
64. PETRESCU ADELINA FLORENTINA	<i>MARIA TĂNASE</i>	PAG.74
65. POPA DANA MIHAELA / POPA OVIDIU	<i>PETRACHE POENARU – PERSONALITATE REMARCANTĂ A JUDEȚULUI VÂLCEA</i>	PAG.75

66. POPESCU CLAUDIA	<i>DOMNIA LUI ALEXANDRU IOAN CUZA</i>	PAG.76
67. POPESCU FLORINA	<i>PAȘOPTISMUL ROMÂNESC</i>	PAG.77
68. POPESCU GABRIELA / ALEXANDRESCU GABRIELA	<i>CONSTANIN BRÂNCUȘI – GENIUL CARE A TRANSFORMAT TÂRGU-JIU ÎN SIMBOL CULTURAL</i>	PAG.78
69. POPESCU CRISTIAN CONSTANTIN/POPESCU MIHAELA LOREDANA	<i>OAMENI CARE AU SCRIS ISTORIE, LOCURI CARE O PĂSTREAZĂ</i>	PAG.79
70. RADU LAURA-ELENA	<i>ARIILE PROTEJATE DIN STAȚIUNEA BĂILE OLĂNEȘTI</i>	PAG.80
71. SAVU IULIA DIANA	<i>REZERVAȚIA PĂDUREA CĂLINEȘTI – BREZOI</i>	PAG.81
72. SĂLIȘTE MIHAELA / DRAGOMIRESCU EMILIA	<i>MUZEUL SATULUI BUJORENI – UN TEZAU AL TRADIȚIILOR ROMÂNEȘTI ȘI UN LOC DE CARE NE MÂNDRIM</i>	PAG.82
73. SCHEOPU-TINCU NATALIA	<i>ANTON PANN ȘI PARCUL ZĂVOI – LEGĂTURA DINTRE MUZICĂ ȘI ISTORIE</i>	PAG.83
74. SOARE FLORINA ELENA	<i>OAMENI DE SEAMĂ CARE AU MODELAT ȘI MODERNIZAT LIMBA ROMÂNĂ</i>	PAG.84
75. SPIRIDON RODICA - GABRIELA	<i>BISERICA DIN SATUL SUIEȘTI, COMUNA STĂNEȘTI</i>	PAG.85
76. STATIE DANIELA / STATIE OVIDIU DANIEL	<i>DINU SĂRARU, SCRITOR ȘI OM DE TEATRU</i>	PAG.86
77. STÎRCEA DENISA	<i>ROMÂNI CU CARE NE MÂNDRIM MIHAI EMINESCU POET NAȚIONAL ȘI UNIVERSAL</i>	PAG.87
78. ȘANDRU VALERIA	<i>REPERE ALE DEZVOLTĂRII ECONOMICE ȘI SOCIALE ÎN JUDEȚUL VÂLCEA ȘI REGIUNEA SUD-VEST OLTENIA</i>	PAG.88
79. ȘOGOR MARIA MĂLINA	<i>PERSONALITĂȚI VÂLCENE ÎN CONTEXTUL PATRIMONIULUI NAȚIONAL</i>	PAG.89
80. ȘOPÎRLĂ ELENA / DUȚĂ IULIANA	<i>CONSTANTIN BRÂNCUȘI</i>	PAG.90
81. ȘURLICĂREA GRAȚIELA – PETRONELA	<i>NICOLAE GRIGORESCU – MARELE RAPSOD AL PLAIULUI ROMÂNESC</i>	PAG.91
82. TANISLAV DORINA	<i>LACUL URSU – OAZA NATURALĂ DE SĂNĂTATE</i>	PAG.92
83. TERTEREANU AURELIA	<i>ȘCOALA ȘI COMUNITATEA CA SPAȚIU AL FORMĂRII VALORILOR AUTENTICE</i>	PAG.93
84. TIVIG DIANA MARIANA	<i>CONSTANTIN BRÂNCUȘI – SCULPTORUL SUFLETULUI ROMÂNESC</i>	PAG.94
85. TRANDAFIR FILOFTEIA	<i>ORAȘUL RÂMNICU VÂLCEA, MÂNDRIA MEA</i>	PAG.95
86. UDREA RAMONA-MARIA	<i>CASTRUL ARUTELA – O BUCATĂ DE ISTORIE UITATĂ</i>	PAG.96
87. UDRESCU MIHAELA	<i>IANCU DE HUNEDOARA</i>	PAG.97
88. VĂRZARU GABRIELA / STANCA MARIANA LELIA	<i>PERSONALITATEA REGINEI MARIA A ROMÂNIEI</i>	PAG.98
89. VOICU LARISA / CÎRSTEA ANA	<i>LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM ÎN ROMÂNIA</i>	PAG.99

DINU LIPATTI

PROF. ANCUȚA BIANCA
C.N.I. MATEI BASARAB RM. VÂLCEA

“Muzica trebuie să trăiască sub ochii noștri, sub degetele noastre, în inima și mintea noastră, cu tot ceea ce putem noi să-i aducem ca ofrandă.” (Dinu Lipatti)

Personalitatea lui Dinu Lipatti se plasează în cultura românească și în afara frontierelor țării pe aceeași orbită cu Enescu, Brâncuși, Eliade... Peste tot în lume, chiar pe continentele unde nu a putut să ajungă în scurta sa existență, artistul român a fost considerat ca unul dintre cei mai mari interpreți ai primei jumătăți a secolului XX

Dinu (Constantin) Lipatti (n. 19 martie 1917, București; d. 2 decembrie 1950, Geneva), a fost pianist, compozitor și pedagog român, ales membru post-mortem al Academiei Române.

Crescut într-o familie cu tradiție muzicală - tatăl său, Theodor, diplomat de carieră, era un talentat violonist amator care studiase cu Pablo de Sarasate, mama, Anna Lipatti, o excelentă pianistă, iar naș la botez i-a fost George Enescu- i s-au recunoscut și cultivat din fragedă copilărie înclinațiile muzicale.

În 1936 își începe cariera de pianist concertist cu o serie de concerte în Germania și Italia, reputația sa continuând să crească cu fiecare apariție în public. La începutul celui de-al Doilea Război Mondial revine la București, unde dă recitaluri de pian ca solist sau acompaniându-l pe George Enescu.

În timp ce se pregătea pentru un turneu de concerte în America se descoperă că suferă de leucemie. Se puneau mari speranțe în efectele curative ale cortizonului, de curând descoperit, și cum preparatul era foarte scump, muzicieni ca Yehudi Menuhin, Igor Strawinski, Charles Munch au contribuit cu mari sume de bani pentru procurarea medicamentului. După o ameliorare aparentă, starea de sănătate a lui Dinu Lipatti continuă să se înrăutățească.

La 16 septembrie 1950 are loc ultimul lui concert public la Besançon (Franța). În partea doua a recitalului intenționa să execute cele *14 Valsuri în Do diez minor* de Frédéric Chopin. Puterile însă îl părăsesc, după o lungă pauză în care publicul nu s-a clintit din sală, Dinu Lipatti reapare pe scenă, se așază la pian și interpretează motivul "Jesus bleibt meine Freude" din cantata "Herz und Mund und Tat und Leben" de Johann Sebastian Bach. Cu această rugăciune s-a încheiat una din cele mai bogate și scurte cariere cunoscute în arta interpretativă modernă.

„Ultimul lui concert, cu Schumann-ul dirijat de Ansermet, a bulversat o lume întregă”, își amintește Gabrielle Dubois Ferriere. „L-am ascultat la Besançon, unde am trăit un miracol. Boala îl făcuse angelic și îi dădea o dimensiune parcă ireală muzicii pe care o interpreta.”

Boala de care suferea, limfogranulomatoză malignă (boala lui Hodgkin), l-a măcinat rapid, iar după două luni și jumătate, la 2 decembrie 1950, Dinu Lipatti se stinge din viață în vârstă de numai 33 de ani, cu partitura *Quartetului în Fa minor* de Ludwig van Beethoven în mână. Ultimele sale cuvinte se pare că au fost: *"Nu-i de ajuns să fii mare compozitor ca să scrii muzica asta, trebuie să fi fost ales ca instrument al lui Dumnezeu"*.

La vestea morții sale, marele pianist german Wilhelm Backhaus exclamă: *"Nouă ne rămâne amintirea frumuseților pe care ni le-a dăruit și o profundă întristare"*. Von Karajan, cu care Dinu Lipatti concertase la Victoria Hall, spunea că, prin arta pianistului român, nu a mai auzit sunetul pianului, ci „muzica în cea mai pură formă a ei”.

"Amintirea atât de luminoasă, legendară, a prezenței lui Dinu Lipatti pe firmamentul artei muzicale românești și universale rămâne astăzi nespus de vie și durabilă.

MIHAI EMINESCU – REPER IDENTITAR AL CULTURII ROMÂNE -REZUMAT-

PROF.ED.TIMPURIE: ANDREI FLORENTINA, LICEUL DE
ARTE,,VICTOR GIULEANU,,/G.P.P. NORD 2
PROF.ED.TIMPURIE: GHIOCULESCU DENISA, LICEUL DE
ARTE,,VICTOR GIULEANU,,/G.P.P. NORD 2

Mihai Eminescu reprezintă una dintre cele mai importante și durabile personalități ale culturii române, fiind un reper esențial al identității naționale și al spiritualității românești. Tema „Locuri și oameni cu care ne mândrim” este ilustrată în mod exemplar prin destinul și opera poetului național, întrucât Eminescu a reușit să valorifice specificul românesc, transformându-l într-o creație cu rezonanță universală. Legătura profundă dintre locurile copilăriei sale și universul său interior evidențiază rolul spațiului românesc în formarea personalității creatoare.

Copilăria petrecută în spațiul moldav, la Ipotești, a constituit matricea afectivă și spirituală a operei eminesciene. Natura, tradițiile și atmosfera satului românesc se regăsesc frecvent în lirica sa, devenind simboluri ale armoniei originare și ale continuității culturale. Aceste elemente nu sunt simple decoruri poetice, ci expresii ale unei viziuni profunde asupra relației dintre om, timp și univers.

Contribuția lui Mihai Eminescu la dezvoltarea limbii române literare este fundamentală. Prin rafinamentul expresiei și bogăția limbajului poetic, el a demonstrat capacitatea limbii române de a exprima idei complexe și nuanțate, consolidând statutul acesteia ca limbă de cultură. În același timp, activitatea sa jurnalistică evidențiază dimensiunea civică și morală a personalității eminesciene, reflectând preocuparea constantă pentru destinul național, pentru educație și pentru responsabilitatea intelectualului față de societate.

Așadar, Mihai Eminescu nu este doar un creator literar de excepție, ci și un simbol al conștiinței naționale, un model cultural și moral pentru generațiile actuale și viitoare. Prin viața, opera și idealurile sale, Eminescu rămâne un motiv autentic de mândrie națională, confirmând faptul că adevărata valoare a unui popor se reflectă în personalitățile care reușesc să îi exprime spiritul și aspirațiile în forme durabile de cultură.

BIBLIOGRAFIE:

1. Călinescu, G. – *Viața lui Mihai Eminescu*, Editura pentru Literatură, București
2. Eminescu, M. – *Poezii*, Editura Academiei Române
3. Creția, I. – *Eminescu. Sens, timp și devenire*, Editura Humanitas
4. Manolescu, N. – *Istoria critică a literaturii române*, Editura Paralela 45
5. Simion, E. – *Eminescu – universul operei*, Editura Academiei Române

ȚARA LOVIȘTEI

PROF. ÎNV. PRIMAR ANICESCU CRISTIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RM. VÂLCEA

Țara Loviștei se întinde pe rama nordică a județului Vâlcea și cuprinde nu numai depresiunea Brezoi-Titești, ci întreg teritoriul mărginit de culmile înalte ale Munților Făgăraș, Lotru, Parâng și Căpățâni. Pe o suprafață de 1620 km, se găsesc doar câteva localități: orașul Brezoi și comunele Căineni, Mălaia, Perișani, Racovița, Titești și Voineasa.

La câțiva kilometri dincolo de Cozia (direcția Sibiu), ieși de pe Valea Oltului, faci stânga pe DN7A și intri pe frumoasa și pitoreasca Vale a Lotrului. După ce treceți de Brezoi ajungeți în comuna Mălaia. Primul vă întâmpină Lacul Brădișor.

Pe malul stâng al lacului de acumulare există singura păstrăvărie din țară unde se mai cresc lostrițe, în speranța repopulării Lotrului care odată era „raiul” lostrițelor.

Acestea sunt declarate acum monument al naturii.

Legenda spune că în sus, pe Valea Lotrilor, își aveau taberele trei haiduci renumiți, anume Mălai, Ciungu și Voinea. Mai târziu, după ce și-au strâns destulă bogăție, cei trei haiduci și-au întemeiat familii și s-au stabilit definitiv pe locurile care astăzi se numesc, potrivit numelor lor, Mălaia, Ciunget și Voineasa.

Cert este că toată zona abundă în descoperiri arheologice care arată că aceste meleaguri au fost locuite încă din Neolitic. Pe aici trecea vechiul drum al romanilor spre inima Daciei, ocolind defileul stâncos al Văii Oltului pentru ca, mult mai târziu să se construiască în timpul ocupației austriece, celebrul Via Carolina, despre a cărei realizare stă mărturie de peste 300 de ani placa de la Ganga (Căineni).

Tot pe aici se pare că s-a purtat și celebra bătălie de la Posada, la 1330, prilej cu care s-a zămislit Țara Românească.

Bibliografie:

Ion Conea – Țara Loviștei, Geografie istorică, Ed. Monitorul Oficial, 1935

Ilie Purcaru – Țara Loviștei, Ed. Ion Creangă, 1980

<https://ro.wikipedia>

GHEORGHE ȚIȚEICA- UN NUME DE REFERINȚĂ ÎN MATEMATICĂ

BADEA DELIA MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TAKE IONESCU, RM. VÂLCEA

Gheorghe Țițeica matematician și pedagog român, profesor la Universitatea și la Școala Politehnică din București, membru al Academiei Române și al mai multor academii străine, doctor honoris causa al Universității din Varșovia, un nume ce va rămâne peste veacuri în analele matematicii românești. Gheorghe Țițeica s-a ocupat în special cu studiul rețelelor din spațiul cu n dimensiuni, definite printr-o ecuație a lui Laplace. Este creator al unor capitole din geometria diferențială proiectivă și afină, unde a introdus noi clase de suprafețe, curbe și rețele care îi poartă numele. Prin numeroasele lucrări de matematică elementară și de popularizare a științei, pe care le-a publicat de-a lungul întregii sale vieți, a contribuit la ridicarea nivelului învățământului matematic din România. Istoria matematicii îi recunoaște meritele în domeniul geometriei proiective, al trigonometriei sferice, precum și a altor discipline care țin de matematică.

Este unul dintre organizatorii unui congres de matematică, desfășurat în 1932 la Drobeta Turnu Severin. Alături de 140 de matematicieni români, între care nume de referință a acelor vremuri: Dimitrie Pompeiu – membru al Camerei Deputaților, profesorul Petre Sergescu de la Cluj, Simeon Stoilov, Grigore Moisil, Miron Nicolescu, la Congres au participat și 40 de matematicieni străini din: Franța, Belgia, Polonia, Bulgaria și Iugoslavia. Gheorghe Țițeica a prezentat la acest congres două lucrări: una referitoare la rețelele pătrățice, curbele care-i poartă numele, iar cealaltă care ține mai mult de filosofie Intuiția Bergsoniană și matematica.

Ca profesor, activitatea lui Țițeica, evidențiază o desăvârșită artă a pedagogiei. La începutul fiecărei ore de curs el recapitula ideile principale ale lecției anterioare, pentru a asigura coerență în activitate și înțelegere, lecția predată era completă și se încheia cu o privire generală, expunerea era logică, clară, precisă, în stil foarte îngrijit fără să se folosească de nicio notiță, toate calculele se sprijineau pe o puternică intuiție geometrică.

Un profesor de excepție care a scris multe cărți de referință în geometrie. A înțeles de la mentorul său, Constantin Gogu, președinte al „Societății amicii științei“, că menirea unui profesor este să răspândească știința printre tineri. Așa se face că a fost unul dintre fondatorii revistei „Natura“, unde publicat aici multe articole de cultură generală, articole despre Arhimede, Galilei, dar și despre profesorii săi din facultate.

Prodigioasa activitate a acestui ilustru matematician cuprinde circa 300 de lucrări matematice sau de popularizare a științei. Rolul lui Țițeica în dezvoltarea geometriei în țara noastră este considerabil. Opera lui a găsit numeroși continuatori, ei înșiși matematicieni vestiți.

Bibliografie:

1. *George Șt. Andone, Istoria matematicii în România, Editura Științifică, București, 1*
2. Petre Rău - *Biografii oameni știință*,
<https://www.anulmatematicii.ro/articol/gheorghe-titeica>
3. Identitatea - Promovarea memoriei colective pentru conservarea identității românești
4. Dicționar Enciclopedic, vol. VII, Gheorghe Țițeica

ANTON PANN - PERSONALITATE MARCANTĂ A RÂMNICULUI
STUDENTE:
BADEA (COCEA) ALINA-FLORENTINA
LĂCĂTUȘU (PÎLȘU) IRINA ELENA
SESSP RM VÂLCEA SPECIALIZARE PIPP
RM VÂLCEA ANUL II

Anton Pann (1796–1854) este considerat una dintre personalitățile culturale de seamă ale secolului al XIX-lea din România, numele său fiind strâns legat de orașul Râmnicu Vâlcea. Deși s-a născut pe teritoriul Bulgariei de azi, el a devenit renumit în cultura română drept compozitorul melodiei imnului național „Deșteaptă-te, române!”. În perioada cât a locuit la Râmnicu Vâlcea, Pann a fost „dascăl de muzichie” și cântăreț bisericesc, predând muzica la Episcopia Râmnicului și la biserica „Buna Vestire”. Numele său este legat de orașul Râmnicu Vâlcea datorită activităților sale muzicale și liturgice desfășurate aici, relației cu Mănăstirea Dintr-un Lemn și transformării casei sale în muzeu memorial – precum și contribuției sale la momentul revoluționar din 1848, când imnul național a fost interpretat pentru prima dată în acest oraș.

În 1826, la vârsta de aproximativ 30 de ani, Anton Pann a fost numit profesor de muzică la Episcopia Râmnicului și cântăreț la Biserica „Buna Vestire” din centrul orașului. În această perioadă el a tradus cântece liturgice din limba slavă și din alte limbi în limba română, devenind cunoscut ca traducător al muzicii bisericești. La insistența stareței de la Mănăstirea Dintr-un Lemn a predat muzică și în incinta mănăstirii. Acolo a cunoscut-o pe Anica – nepoata stareței – cu care a trăit o poveste de dragoste interzisă. În final, cei doi îndrăgostiți au fugit la Brașov pentru a evita consecințele sociale ale relației lor.

După o perioadă petrecută la Brașov și apoi la București, Anton Pann s-a întors la Râmnicu Vâlcea în jurul anului 1836, reluând activitatea de profesor de muzică și cântăreț bisericesc. Chiar dacă această a doua etapă a fost mai scurtă, el a continuat să îmbogățească cultura locală prin noi compoziții muzicale și traduceri ale lucrărilor sale.

La 29 iulie 1848, odată cu victoria revoluției din Țara Românească, în Parcul Zăvoi din Râmnicu Vâlcea a avut loc ceremonia „sfințirii stindardelor libertății naționale după noua constituție”. Anton Pann a fost prezent la această festivitate alături de oficialitățile locale. În cadrul ceremoniei, pe versurile patriotice ale lui Andrei Mureșanu a fost interpretat pentru prima dată în mod oficial marșul „Deșteaptă-te, române!” pe muzica compusă de acesta. Melodia utilizată de el a fost adaptată după cântecul popular „Din sânul maicii mele”. Această interpretare simbolică a constituit debutul sonor al viitorului imn național al României, în același loc unde avea să fie amenajată, mai târziu, Casa memorială a compozitorului.

În semn de prețuire pentru contribuția sa, comunitatea din Râmnicu Vâlcea a transformat casa în care a locuit Anton Pann într-un muzeu memorial. Construită la mijlocul secolului al XVIII-lea în stil oltenesc, clădirea originală a fost mutată în 1982 din amplasamentul inițial pentru a fi conservată. În interiorul casei memoriale sunt expuse piese de mobilier de epocă și obiecte personale ale compozitorului – de la instrumente muzicale și manuscrise până la călimare și penele folosite de acesta la traducerea lucrărilor sale din greacă în română.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.muzeu-valcea.ro

ION RAȚIU

PROF. BARDAN PETRUȚA,
LICEUL TEHNOLOGIC „CAPITAN NICOLAE PLEȘOIANU”

Ion Rațiu a fost una dintre cele mai marcante figuri politice românești ale secolului XX, cunoscut pentru activitatea sa democratică, publicistică și pentru rolul său în exil. Născut la 6 iunie 1917, la Turda, într-o familie transilvăneană veche, descendentă din neamul Rațiu de Noșlac, el a rămas orfan de mamă la doar șase ani. A urmat școala la Turda și Cluj, unde profesorul Țarină i-a trezit pasiunea pentru limba română. A studiat Dreptul la Universitatea din Cluj, obținând licența în 1938, apoi a urmat Școala de Ofițeri de Artilerie, fiind șef de promoție. Între 1941 și 1943 a studiat economia la Cambridge, unde a obținut titlul de Master of Arts și doctoratul în științe politice.

În 1940, după un accident de schi, s-a întors la Turda și l-a reîntâlnit pe unchiul său, Viorel V. Tilea, ministru plenipotențiar la Londra. Datorită acestuia, a fost numit cancelar la Legația României din Londra, însă, refuzând să se întoarcă în țară la ordinul regimului antonescian, a intrat într-un exil de 50 de ani. La Londra s-a implicat în Mișcarea Românilor Liberi și în Comitetul Democratic Român, fiind urmărit intens de Securitate, care i-a deschis dosar în 1955. A ținut un jurnal zilnic, în care nota evenimente politice și reflecții personale.

A avut o activitate publicistică amplă: a colaborat cu BBC, Europa Liberă, Vocea Americii și Deutsche Welle, a publicat cărți precum *Policy for the West*, *Bessarabia, a Romanian Land* sau *Cartea Memorandului*, și a susținut conferințe în SUA despre pericolul comunismului. A fondat companii de transport maritim, a condus organizații ale exilului românesc și a inițiat expoziția internațională *The Great Challenge*. În 1979 a creat Fundația Familiei Rațiu, dedicată promovării culturii românești.

După Revoluția din 1989, Ion Rațiu s-a întors în România la 24 ianuarie 1990. A devenit vicepreședinte al PNȚCD și candidat la alegerile prezidențiale din 20 mai 1990. A fost deputat de Cluj și Arad, președinte al grupului parlamentar PNȚCD și membru al Comisiei de Politică Externă. A continuat să publice lucrări politice și a fondat ziarul *Cotidianul* în 1991.

Ion Rațiu a murit la 17 ianuarie 2000, la Londra, fiind înmormântat la Turda. Rămas un simbol al democrației și al luptei anticomuniste, el a lăsat o moștenire morală și politică puternică, fiind considerat una dintre vocile cele mai respectate ale exilului românesc și ale tranziției postcomuniste.

DE CE NE MÂNDRIM CU CONSTANTIN BRÂNCUȘI?

PROFESOR ÎNV. PRIMAR, BĂLȚATU LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA FRÂNCEȘTI

Constantin Brâncuși, unul dintre cei ai mari sculptori ai secolului XX, a fost un pionier al artei moderne. Brâncuși a revoluționat sculptura, fiind cunoscut pentru stilul său inovator care îmbina simplitatea cu complexitatea. A avut o influență deosebită asupra artei moderne, iar lucrările sale au fost expuse pe tot globul. Sculpturile sale au fost remarcabile nu doar prin formele lor geometrice, ci și prin legătura profundă cu tradițiile și mitologia românească, ele nu sunt încărcate de detalii, ci au forme simple, curate, care transmit emoții puternice. Un alt aspect important al operei sale a fost legătura profundă cu natura și cu rădăcinile sale românești

Ne mândrim cu Constantin Brâncuși pentru că este unul dintre cei mai mari artiști ai lumii

și pentru că a făcut cunoscut numele României peste hotare. Prin talentul și munca sa, el a demonstrat că un om simplu, pornit dintr-un sat românesc, poate ajunge celebru prin perseverență și pasiune. Îl iubim pentru operele sale celebre din Târgu-Jiu: Masa Tăcerii, Poarta Sărutului și Coloana Infinitului. Acestea formează un ansamblu dedicat eroilor și simbolizează liniștea, iubirea și infinitul. „Coloana Infinitului” reprezintă dorința omului de a se înălța și de a nu fi uitat niciodată. Deși a devenit faimos, nu și-a uitat rădăcinile și tradițiile românești. El a arătat că valorile simple, inspirate din satul românesc, pot deveni universale.

Operele sale au depășit granițele esteticului și au devenit simboluri ale unei noi viziuni asupra formei și esenței. Brâncuși a fost influențat de spațiul mioritic, de simplitatea, bunul simț și dragostea pentru natură. Toate acestea și-au pus amprenta asupra operei sale, i-au dat tărie și unicitate.

Astăzi, el rămâne o figură centrală în istoria artei, iar lucrările sale continuă să fie admirate și studiate la nivel mondial. Întreaga sa operă are o valoare imensă, etern-durabilă, în timp și spațiu. El este al lumii întregi, dar infinit mai mareal poporului care l-a zămislit și pe care l-a răsplătit prin operele lăsate aici în plaiul unde a văzut lumina zilei.

Prin opera sa, Brâncuși a ridicat arta modernă pe cele mai înalte culmi pe care le-a putut sui geniul omenesc. Pe culmile pe care l-a purtat geniul său, Brâncuși cu el a adus un omagiu nepieritor țaranului român, țaranului artist. Arta era pentru el un rod al pământului pe care îl puteai obține cu trudă și sudoare, dar care îți dădea bucurie și îndeplinire spirituală.

În concluzie, ne mândrim cu Constantin Brâncuși pentru talentul, munca și dragostea sa pentru artă și pentru România, El rămâne un simbol al creativității și al mândriei naționale, iar operele sale continuă să inspire generații întregi.

Bibliografie:

1. Alexandru Buican- „ Brâncuși. O biografie legendară. Ediție aniversară”, Editura Actaeon Books, 2023;
2. Doina Lemny – „ Constantin Brâncuși”, Editura Junimea, 2005.

CONSTANTIN BRÂNCUȘI – GENIU AL ARTEI MODERNE ȘI SIMBOL AL IDENTITAȚII ROMANEȘTI

ȘTEFANIA BONCEA, LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”,
RAMNICU VALCEA

România a oferit lumii numeroase personalități de valoare, însă Constantin Brâncuși ocupă un loc aparte în cultura universală. Considerat părintele sculpturii moderne, acesta a reușit să transforme sculptura într-o artă a esenței. Prin creațiile sale a devenit un simbol al identității naționale.

Constantin Brâncuși s-a născut la 19 februarie 1876, în satul Hobița, județul Gorj, spațiu care i-a marcat profund existența și creația. A crescut într-un mediu rural, în care tradițiile, credința și legătura cu natura erau fundamentale.

A urmat Școala de Arte și Meserii din Craiova și Școala de Arte Frumoase din București. Ulterior, a plecat la Paris, unde a intrat în contact cu mari artiști. A lucrat pentru scurt timp în atelierul lui Auguste Rodin, însă a ales să-și urmeze propriul drum artistic, spunând celebra frază: „**La umbra marilor copaci nu crește nimic.**” Această afirmație reflectă dorința sa de independență artistică.

Constantin Brâncuși a creat un stil original, bazat pe simplitate și simbol. Una dintre cele mai cunoscute lucrări este „**Pasărea în văzduh**” – **simbolul libertății**, despre care criticul Ezra Pound afirma: „**Brâncuși nu a sculptat o pasăre, ci zborul însuși.**” Această interpretare arată capacitatea artistului de a exprima idei abstracte. Forma alungită și suprafața netedă sugerând libertate, depășirea limitelor, aspirația către absolut.

În România, cea mai importantă opera a marelui sculptor este Ansamblul Monumental de la Târgu Jiu, realizat în memoria eroilor și reprezintă un simbol al sacrificiului și eternității cuprinde: **1. „Masa Tăcerii” – simbolul reflecției** – suferează reculegere, meditație, **2. „Poarta Sărutului” – simbolul trecerii** - inspiră trecerea spre altă viață, iubirea eternă, iar despre **3. „Coloana Infinitului”** (denumirea originală „Coloana fără sfârșit”), istoricul de artă Mircea Eliade afirma: „**Coloana fără sfârșit este o scară către cer, simbol al aspirației omului către absolut.**” Această lucrare simbolizează sacrificiul și eternitatea, legătura pământului cu cerul.

Constantin Brâncuși rămâne un simbol al creativității și identității românești. Prin talent și muncă, el a arătat că un artist român poate influența arta universală. Este un exemplu demn de urmat și un motiv de mândrie pentru poporul român.

Bibliografie

- Brezianu, Barbu, *Brâncuși în România*, Editura Academiei Române, București, 1998.
Geist, Sidney, *Brancusi: Sculptor of the Soul*, New York, 1994.
Read, Herbert, *A Concise History of Modern Sculpture*, Thames & Hudson, London, 1964.
Eliade, Mircea, Studii despre Brâncuși, revista *Secolul XX*.

„LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM DIN JUDEȚUL VÂLCEA”

PROF. INV. PRIMAR BULETEANU IULIANA
LICEUL „GEORGE ȚĂRNEA” BĂBENI, JUD. VÂLCEA
PROF. ÎNV PRIMAR BULETEANU AMALIA
LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU” RM. VÂLCEA, JUD. VÂLCEA

Județul Vâlcea este situat în partea central-sudică a României, în regiunea Oltenia. El se remarcă printr-o diversitate naturală și culturală deosebită, care îi conferă o identitate puternică și un patrimoniu de valoare pentru întreaga țară. Vâlcea este un loc al tradițiilor, al frumuseților naturale și al oamenilor care au contribuit semnificativ la cultura, știința și viața socială românească.

Locurile deosebite din județul Vâlcea sunt:

Mănăstirea Horezu

Una dintre cele mai valoroase ctitorii arhitecturale din România, Mănăstirea Horezu este recunoscută pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO și este un simbol al stilului brâncovenesc. Locul este apreciat pentru detaliile artistice deosebite și semnificația sa spirituală și culturală.

Mănăstirea Cozia

Un important monument medieval construit în secolul al XIV-lea de voievodul Mircea cel Bătrân, Mănăstirea Cozia se află pe malul Oltului și reprezintă un reper al patrimoniului religios românesc, fiind loc de pelerinaj și de reflecție spirituală.

Stațiuni balneare: Băile Govora și Băile Olănești

Stațiunile Vâlcei sunt renumite pentru apele minerale cu proprietăți terapeutice, fiind destinații de relaxare și tratament încă din secolele trecute. Băile Govora se disting și prin istoria tiparului românesc și a reformei jurisprudențiale, iar Băile Olănești prin peisajele pitorești.

Muzeul Satului Vâlcean

Un spațiu dedicat tradițiilor și arhitecturii populare, muzeul reconstruit oferă o imagine asupra modului de viață tradițional din județ, prezentând case, obiecte și obiceiuri de odinioară.

Oameni cu care ne mândrim – personalități din județul Vâlcea

Județul Vâlcea a fost locul de naștere sau de formare al multor oameni deosebiți, care s-au remarcat în diverse domenii:

Dem Rădulescu – un actor de teatru și film remarcabil, născut în Râmnicu Vâlcea, cunoscut pentru rolurile sale din cinematografia și teatrul românesc.

Petrache Poenaru (născut în Bălcești) – inventator și pedagog (inventatorul stiloului cu rezervor), personalitate importantă pentru știință și învățământul românesc.

George Țârnea – poet român originar din Vâlcea, admirat pentru creațiile sale lirice publicate în reviste literare canonice.

Mugur Isărescu – economist și guvernator al Băncii Naționale a României, o personalitate marcantă a economiei românești contemporane, originar din județul Vâlcea.

Alți oameni importanți

Vâlcea a dat lumii și alte personalități precum Maria Dragomiroiu (interpretă de muzică populară), Horia Moculescu (compozitor), Cristi Presură (fizician), Gabriel Liiceanu (filozof) și mulți alții, ale căror contribuții se regăsesc în domenii diverse ale culturii și științei.

Importanța acestor locuri și oameni

Locurile pitorești și încărcate de istorie din Vâlcea atrag turiști și pasionați de cultură, istorie și natură, contribuind la dezvoltarea turistică a regiunii. Personalitățile vâlcene dovedesc că județul nu este doar un spațiu geografic, ci și un izvor de talente care au influențat evoluția României în plan cultural, științific și social.

Județul Vâlcea este un teritoriu bogat atât prin frumusețile naturale și monumentele istorice, cât și prin oamenii care și-au dedicat viața creației, artei și științei. Locurile precum Mănăstirile Horezu și Cozia, stațiunile balneare și muzeele, alături de personalități marcante, ne oferă motive întemeiate să fim mândri de zona noastră și de contribuțiile sale la patrimoniul național.

NICOLAE BĂLCESCU – PERSONALITATE MARCANTĂ A ISTORIEI ROMÂNIEI

PROF. EDUCAȚIE TIMPURIE
BUNESCU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”,
SAT ROTĂRĂȘTI,
COMUNA NICOLAE BĂLCESCU,
JUDEȚUL VÂLCEA

Nicolae Bălcescu a fost una dintre cele mai importante personalități ale istoriei românești din secolul al XIX-lea, remarcându-se ca istoric, scriitor și revoluționar.

S-a născut la 29 iunie 1819, la București, și a urmat studiile la Colegiul „Sfântul Sava”, unde și-a dezvoltat interesul pentru istorie și ideile liberale ale epocii. Încă din tinerețe a susținut necesitatea reformelor sociale și politice, dorind modernizarea societății românești.

Un moment esențial al activității sale a fost implicarea în **Revoluția de la 1848 din Țara Românească**, unde a militat pentru drepturi egale, libertate și împrumutarea țăranilor. Din cauza ideilor sale progresiste a fost arestat și ulterior a trăit o perioadă în exil.

Pe lângă activitatea politică, Bălcescu a avut o contribuție majoră în domeniul istoriei prin lucrarea „**Românii supt Mihai-Voievod Viteazul**”, operă ce a consolidat sentimentul național și admirația față de trecutul românilor.

Personalitatea sa a fost definită de patriotism, curaj și dorința de dreptate socială. Deși a avut o viață scurtă, murind în 1852 la Palermo, în Italia, moștenirea sa culturală și politică a influențat generațiile următoare.

Nicolae Bălcescu rămâne un simbol al luptei pentru libertate și unitate națională, fiind considerat un model de implicare civică și devotament față de țară.

Bibliografie

- Bălcescu, Nicolae – *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul*, Editura Minerva, București.
- Giurescu, Constantin C. – *Istoria românilor*, Editura All, București.
- Hitchins, Keith – *Românii 1774–1866*, Editura Humanitas, București.
- **Dicționar enciclopedic român**, Editura Enciclopedică, București.
- Manual de Istorie, Editura Didactică și Pedagogică.

MĂNĂSTIREA COZIA – SIMBOL AL IDENTITĂȚII ISTORICE ȘI SPIRITUALE DIN RÂMNICU VÂLCEA

PROF. ÎNV. PREȘC. BUNESCU ELENA-ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4/ G.P.N. NR. 11 COPĂCELU,
RM. VÂLCEA

Mănăstirea Cozia reprezintă unul dintre cele mai valoroase monumente istorice și spirituale ale județului Vâlcea, constituind un reper identitar fundamental pentru municipiul Râmnicu Vâlcea și pentru întreaga regiune a Olteniei. Întemeiată în anul 1388 de domnitorul Mircea cel Bătrân, într-un context de consolidare politică a Țării Românești și de afirmare a autorității domnești în fața amenințărilor externe, mănăstirea reflectă atât dimensiunea religioasă a epocii medievale, cât și viziunea strategică a unei domnii marcate de stabilitate și expansiune teritorială. Amplasarea sa pe valea Oltului, într-un spațiu de importanță comercială și militară, conferă monumentului o dublă semnificație, spirituală și geopolitică, evidențiind rolul complex pe care l-a îndeplinit încă de la fondare.

Lucrarea analizează evoluția istorică a Mănăstirii Cozia, subliniind contribuția sa la dezvoltarea culturală și religioasă a spațiului românesc. Sunt evidențiate particularitățile arhitecturale ale edificiului, caracterizate prin integrarea influențelor bizantine și sârbești într-o formulă adaptată specificului local, precum și valoarea artistică a picturii murale interioare, care oferă informații relevante asupra mentalităților și spiritualității medievale. De asemenea, este pusă în lumină importanța necropolei domnești și semnificația mormântului lui Mircea cel Bătrân, element care transformă mănăstirea într-un spațiu al memoriei istorice și al continuității identitare.

Studiul subliniază, totodată, rolul cultural și educațional al mănăstirii de-a lungul secolelor, ca centru de copiere a manuscriselor și de păstrare a tradițiilor religioase, în perioade marcate de instabilitate politică și presiuni externe. În epoca modernă și contemporană, Mănăstirea Cozia continuă să îndeplinească o funcție formativă și simbolică, contribuind la consolidarea sentimentului de apartenență locală și la dezvoltarea turismului cultural și religios.

Prin permanența vieții monahale, prin valoarea sa patrimonială și prin impactul asupra memoriei colective, Cozia se afirmă ca un simbol al continuității istorice, al credinței și al patrimoniului național, reprezentând un motiv legitim de mândrie pentru comunitatea din Râmnicu Vâlcea și pentru întreaga societate românească.

OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM

PROF. BURCĂ ANDREEA - LUMINIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU, RM. VÂLCEA

Modernismul înseamnă evoluție, dezvoltare, înnoire, intelectualizare, viziune proprie asupra cunoașterii, sincronizare cu spiritul veacului în tot ceea ce înseamnă artă, creație. În spațiul cultural românesc modern, poezia și sculptura, refuzând reprezentările reale, au depășit faza materială și au intrat într-una spirituală. Un reprezentant de seamă al poeziei românești, Tudor Arghezi, e modernist prin sinteza pe care poetica sa o realizează, prin modul în care a căutat să creioneze un crez artistic, să se definească prin propria operă, prin tendințele estetice și culturale ale epocii în care a trăit, să se transforme într-o voce autentică. În același timp, figură centrală în mișcarea artistică modernă, Constantin Brâncuși este considerat unul din cei mai de seamă sculptori ai secolului al XX-lea. Creațiile sale ies în evidență prin folosirea sensibilă a materialelor, combinând simplitatea artei tradiționale românești cu rafinamentul avangardei pariziene. Opera sa a influențat adânc conceptul modern de formă în artă. Constantin Brâncuși reprezintă exuberanța geniului creator care iscodește spiritul și descoperă esența sacralității, prin revelarea formelor simple absolute, regăsindu-se pe sine în creații unice, eterne.

Ca toți marii poeți ai lumii, Arghezi a fost răscolit de o serie de întrebări fundamentale pentru cunoașterea rostului omului pe pământ. Acesta s-a inspirat din psalmii biblici, realizând adevărate capodopere ale strălucitoarei sale creații, psalmii arghezieni. El și-a pus în psalmii săi, eternele întrebări asupra condiției umane, asupra locului ocupat de om în univers, asupra existenței lui Dumnezeu, asupra suferinței și morții absurde. În poezia sa, întâlnim două atitudini: una de așteptare latentă a revelației divine și alta de căutare înfrigurată a unei dovezi palpabile privind existența lui Dumnezeu.

Prin urmare, Tudor Argezi modifică accepția psalmului, care la origine este un cântec de laudă la adresa creatorului, făcându-l una dintre cele mai dramatice frământări ale omului.

Prin comparație, marele sculptor Constantin Brâncuși a realizat o revoluție în universul artei, eliberând sculpturile de formele convenționale, de imitare mecanică, exprimând esența prin simboluri, prin simplitate profundă. Operele acestuia dăruiesc noul, modernizează și modifică sublim până și ideea creatoare. Brâncuși a reușit să-și exprime ideile artistice folosind elemente din arhitectura și cultura populară, făcându-le astfel cunoscute și dincolo de granițele țării, aceasta datorându-se descendenței sale din mediul țărănesc.

Una dintre operele de referință ale marelui sculptor este „Rugăciune”. Această statuie exprimă, prin formele sale atent simplificate, primul indiciu al unei orientări artistice inovatoare în sculptura modernă. Artistul ajunge la stilizarea și simplificarea formelor, încercând să-și elibereze creația de orice sentiment profund, reprezentând astfel o femeie care se roagă în genunchi, o femeie care se reculege, o femeie care simbolizează smerenia, evlavia și puritatea. Opera reprezintă o cotitură în creația marelui sculptor, deschiderea drumului care va conduce la arta pe care o cunoaștem. Cu ea începe etapa evolutivă de simplificare a formelor, despre care însuși marele sculptor afirma: „Simplitatea nu este un țel în artă, dar ajungi fără voie la ea pe măsură ce te apropii de sensul real al lucrurilor”

BIBLIOGRAFIE:

T. Arghezi, Cuvinte potrivite, antologie, Grupul Editorial Art, București, 2014;
Sorana Georgescu-Gorjan, Așa grăit-a Brâncuși, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2012, pag.66.

LOCURI CARE SPUN POVEȘTI

PROF. CĂPĂȚÎNĂ MARIA MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4, RM.VÂLCEA

România este o țară bogată nu doar prin frumusețea peisajelor sale, ci mai ales prin moștenirea culturală și spirituală lăsată de generațiile care au contribuit la formarea identității naționale. Fiecare regiune a țării păstrează valori proprii, reflectate în tradiții, obiceiuri, monumente istorice și personalități remarcabile. În acest context, Oltenia se evidențiază ca o regiune cu profunde rădăcini istorice și spirituale.

Județul Vâlcea ocupă un loc special în cadrul Olteniei, fiind recunoscut drept un spațiu al echilibrului dintre natură, credință și cultură. Supranumit adesea „județul mănăstirilor”, Vâlcea este o zonă în care trecutul istoric se împletește armonios cu viața contemporană, iar tradițiile sunt păstrate cu respect și mândrie. Județul Vâlcea este situat în partea central-sudică a României, la confluența dintre Muntenia și Oltenia, având un relief variat care îi conferă o frumusețe naturală deosebită. Zona montană, reprezentată de Munții Căpățâni, Lotrului și Coziei, este completată de dealuri subcarpatice și de lunca râului Olt, oferind condiții favorabile pentru dezvoltarea așezărilor umane. Râul Olt traversează județul de la nord la sud și a avut, de-a lungul timpului, un rol esențial în viața economică și socială a comunităților locale. Pe malurile sale s-au dezvoltat localități importante, iar valea Oltului a constituit o legătură naturală între provinciile istorice românești. Din punct de vedere cultural și spiritual, județul Vâlcea se remarcă prin numărul impresionant de mănăstiri și schituri, care au fost nu doar lăcașuri de cult, ci și adevărate centre de cultură. În aceste așezăminte s-au copiat manuscrise, s-au tipărit cărți religioase și s-a contribuit la păstrarea limbii române și a identității naționale în perioade dificile ale istoriei.

Mănăstirea Cozia a fost ctitorită în anul 1388 de Mircea cel Bătrân, Mănăstirea Cozia este unul dintre cele mai vechi monumente religioase din România. Situată pe malul Oltului, aceasta impresionează prin arhitectura sa de influență bizantină și prin importanța istorică. Aici se află mormântul domnitorului, iar mănăstirea rămâne un simbol al dăinuirii credinței și identității naționale.

Mănăstirea Horezu, ctitorie a domnitorului Constantin Brâncoveanu, este cea mai reprezentativă realizare a stilului brâncovenesc. Inclusă în patrimoniul mondial UNESCO, aceasta se remarcă prin armonia proporțiilor, bogăția decorativă și rolul său cultural. Mănăstirea a fost un important centru de cultură și spiritualitate în secolele XVII–XVIII.

Ceramica de Horezu reprezintă una dintre cele mai valoroase expresii ale artei populare românești și este inclusă în patrimoniul cultural imaterial UNESCO. Această tradiție meșteșugărească s-a transmis din generație în generație, fiind practică în special în zona Horezu de familii de olari care au păstrat tehnicile tradiționale de lucru.

Procesul de realizare a ceramicii presupune etape bine definite: extragerea și pregătirea lutului, modelarea pe roata olarului, decorarea manuală și arderea în cuptoare speciale. Motivele decorative sunt inspirate din natură și viața cotidiană, cel mai cunoscut simbol fiind cocoșul de Horezu, considerat un semn al vegherii, al luminii și al renașterii. Ceramica de Horezu nu este doar un obiect util sau decorativ, ci o mărturie vie a identității culturale vâlcene. Prin păstrarea acestui meșteșug, comunitatea locală contribuie la conservarea patrimoniului cultural românesc.

Bibliografie

1. Academia Română – *Istoria Românilor*, Editura Enciclopedică, București.
2. C.C. Giurescu – *Istoria României*, Editura Științifică, București.
3. Nicolae Stoicescu – *Repertoriul monumentelor istorice din județul Vâlcea*.
4. Enciclopedia României – articole despre Oltenia și județul Vâlcea.
5. UNESCO – *Mănăstirea Horezu – patrimoniu mondial*.

MIHAIL SANDU – CONTRIBUȚII VÂLCENE DE EXCEPȚIE ÎN FIZICĂ ȘI ASTRONOMIE

PROF. CEAUȘU GETA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "TAKE IONESCU"/
COLEGIUL NERGETIC, RM. VÂLCEA

Profesorul univ. dr. Mihail Sandu reprezintă una dintre personalitățile marcante ale științei românești contemporane, cu contribuții deosebite în domeniile fizicii, astronomiei și astrofizicii. Originar din orașul Călimănești, județul Vâlcea, el se înscrie în rândul acelor intelectuali care au îmbinat cu succes cercetarea științifică de nivel înalt cu activitatea didactică și educațională, având un impact semnificativ asupra formării tinerelor generații pasionate de științele exacte.

Încă din perioada studiilor, Mihail

Sandu a manifestat un interes profund pentru fizică și astronomie, domenii pe care le-a aprofundat printr-o formare academică solidă, finalizată cu obținerea titlului de doctor în fizică. Activitatea sa universitară s-a remarcat prin rigoare științifică, profesionalism și dedicare, contribuind la formarea a numeroase generații de studenți, cărora le-a insuflat spiritul cercetării, gândirea critică și dorința de performanță.

Profesorul Mihail Sandu este autorul unui număr important de lucrări științifice, articole și studii publicate în reviste de specialitate din țară și din străinătate. Domeniile sale de interes includ fizica teoretică, astronomia și astrofizica, iar contribuțiile sale au sprijinit dezvoltarea și promovarea acestor discipline în România. Un loc aparte în activitatea sa îl ocupă elaborarea culegerilor de probleme și a materialelor de pregătire destinate elevilor și studenților, utilizate frecvent în pregătirea pentru concursuri și olimpiade școlare.

O contribuție esențială a profesorului Mihail Sandu este activitatea de mentor al elevilor olimpici. Implicarea sa directă în pregătirea loturilor naționale de fizică, astronomie și astrofizică a condus la obținerea unor rezultate remarcabile la competițiile internaționale. În acest context, înființarea și coordonarea Centrului de Pregătire pentru Performanță din Călimănești reprezintă un reper important pentru educația de excelență din România.

De asemenea, Mihail Sandu a avut un rol activ în elaborarea subiectelor pentru olimpiadele naționale și internaționale, contribuind la creșterea nivelului și prestigiului acestor competiții. Prin activitatea sa academică și educațională, el a promovat constant valorile excelenței, muncii susținute și responsabilității față de educație. Moștenirea sa este reflectată în performanțele elevilor și studenților formați de-a lungul timpului, în lucrările științifice publicate și în prestigiul de care se bucură România în domeniul astronomiei și astrofizicii școlare.

BIBLIOGRAFIE

1. Popescu, Ioan-Aurel – *Personalități ale științei românești*, Editura Litera, București.
2. Ionescu, Florin – *Istoria fizicii în România*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. Marinescu, Cătălin – *Astronomia și astrofizica în educația românească*, Editura Academiei Române, București.
4. Stan, Apostol – *Educația pentru performanță în România*, Editura Saeculum, București.

OLTENIA - VATRĂ DE ISTORIE, OAMENI ȘI LOCURI DE NEUITAT

PROF. EDUCAȚIE TIMPURIE: CERNATESCU LARISA

PROF. EDUCAȚIE TIMPURIE: NECULA MIHAELA

LICEUL DE ARTE VICTOR GIULEANU/GRADINIȚA PP NORD 2

„Un popor care nu-și cunoaște trecutul este condamnat să-l repete.” (Nicolae Iorga)

Oltenia este una dintre cele mai vechi regiuni istorice ale României, situată în sud-vestul țării, între Dunăre, Olt și Carpații Meridionali. Această regiune se remarcă printr-un bogat patrimoniu istoric, cultural și spiritual, care a contribuit semnificativ la formarea identității naționale.

Printre cele mai importante locuri reprezentative se numără orașul Târgu Jiu, cunoscut datorită marelui sculptor Constantin Brâncuși și ansamblului monumental „Calea Eroilor”, simbol al jertfei și continuității. Un alt important centru spiritual este Mănăstirea Tismana, una dintre cele mai vechi mănăstiri din România, care a avut un rol esențial în păstrarea credinței ortodoxe și a culturii românești.

De asemenea, Parcul Național Porțile de Fier impresionează prin frumusețea naturală a Defileului Dunării și prin vestigiile istorice care amintesc de trecutul dacic și roman.

Oltenia a dat României numeroase personalități de seamă. Constantin Brâncuși a revoluționat sculptura modernă, inspirându-se din tradițiile românești. Tudor Vladimirescu, conducătorul Revoluției de la 1821, a luptat pentru dreptate și libertate, devenind un simbol al curajului național. Marin Sorescu a adus literatura română în atenția lumii prin operele sale pline de profunzime și ironie, iar Anton Pann, legat de județul Vâlcea, a contribuit la păstrarea folclorului și este cunoscut ca autor al versurilor imnului național „Deșteaptă-te, române!”.

Tradițiile oltenesti, portul popular, muzica și obiceiurile reflectă spiritul energic, ospitalitatea și simțul umorului locuitorilor. Județul Vâlcea, cu mănăstirile sale și stațiunea balneară Călimănești-Căciulata, completează imaginea unei regiuni cu o bogată viață culturală și spirituală.

În concluzie, Oltenia este o regiune deosebit de valoroasă, unde istoria, natura și oamenii se împletesc armonios, reprezentând un motiv de mândrie pentru România.

PETRE ANTONESCU-UN TITAN AL ARHITECTURII NEOROMÂNEȘTI

PROF. CHICIOROAGĂ ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4, RM. VÂLCEA

Petre Antonescu (1873–1965) reprezintă una dintre figurile centrale ale arhitecturii românești, fiind considerat, alături de Ion Mincu, unul dintre principalii promotori ai stilului neoromânesc. Cariera sa longevivă a traversat perioade politice și artistice diverse, lăsând în urmă un patrimoniu monumental care definește și astăzi identitatea vizuală a Bucureștiului și a marilor orașe din România.

Educația lui Antonescu s-a definit la Școala de Arte Frumoase din Paris (Beaux-Arts), unde a asimilat rigoarea compoziției clasice și dragostea pentru monumentalitate. Reîntors în țară, acesta nu s-a limitat la copierea modelelor

franceze, ci a căutat să creeze o arhitectură cu specific național.

Viziunea sa s-a bazat pe doi piloni:

- Stilul Neoromânesc: Valorificarea elementelor tradiționale (culă, pridvor, coloane scurte, arcuri trilobate) și a decorului de inspirație brâncovenească.
- Neoclasicismul: Capacitatea de a integra tehnologii moderne (structuri de beton armat) în forme arhitecturale ce emană stabilitate și autoritate statală.

Antonescu a fost arhitectul preferat al instituțiilor statului, fiind autorul unor clădiri-simbol care impun respect prin scară și detaliu. Dintre clădirile emblematice pentru stilul său amintim:

- Primăria Capitalei (fostul Minister al Lucrărilor Publice)

Situată vizavi de parcul Cișmigiu, această clădire este capodopera stilului neoromânesc monumental. Fațada prezintă elemente de fortificație medievală românească, reinterpretate la o scară grandioasă, cu detalii sculpturale rafinate.

- Arcul de Triumf

Deși prima variantă a fost una provizorie, forma actuală (finalizată în 1936) îi aparține lui Antonescu. El a renunțat la stilul neoromânesc în favoarea unui clasicism sobru, integrând sculpturi realizate de mari artiști români pentru a celebra victoria din Primul Război Mondial.

Petre Antonescu a excelat și în proiectarea locuințelor de lux, adaptând stilul național la nevoile confortului modern al elitei vremii.

- Vila Nicolae Iorga (Sinaia): O reinterpretare modernă a casei țărănești cu pridvor.
- Palatul de Justiție din Buzău: O clădire care domină centrul orașului, reflectând autoritatea legii prin simetrie și coloane masive.
- Cazinoul din Sinaia și Cazinoul din Constanța (colaborări/modificări): A contribuit la definirea acestor spații de lux care au devenit embleme ale turismului românesc.

Influența lui Antonescu s-a extins dincolo de planșeta de desen. Acesta a fost rector al Școlii Superioare de Arhitectură din București, formând generații întregi de arhitecți dar și membru al Academiei Române, recunoscut pentru eforturile sale de a documenta și conserva monumentele istorice ale țării.

Opera lui Petre Antonescu este caracterizată de o "monumentalitate echilibrată".

Spre deosebire de alți contemporani care au adoptat stilul modernist pur (Art Deco sau stilul internațional), Antonescu a rămas fidel unei estetici care să lege trecutul istoric de viitorul european al României. Opera sa rămâne un curs de istorie în piatră, amintind de o perioadă în care arhitectura era o formă de diplomație culturală și mândrie națională.

METODE ACTIVE DE EXPLORARE A REPERELOR CULTURALE ȘI GEOGRAFICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

**PROF. INV. PRIMAR COJOCARU ROXANA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALA „ANTON PANN”, RM. VALCEA, JUD. VALCEA**

În contextul educațional actual, formarea conștiinței identitare la elevii de vârstă școlară mică reprezintă o misiune de suflet a cadrului didactic, trecând dincolo de simpla transmitere a unor noțiuni din manual. La clasa a II-a, explorarea reperelor naționale — fie ele geografice, cum sunt munții și râurile noastre, sau culturale, reprezentate de marii creatori — necesită o abordare care să pună accent pe experiența directă și pe emoție. Utilizarea metodelor active transformă sala de clasă dintr-un spațiu de recepție pasivă într-un laborator de idei, unde elevul devine un „mic explorator” al propriei culturi.

Abordarea temei „Locuri și oameni cu care ne mândrim” presupune, în viziunea mea, o integrare interdisciplinară care să atingă toate simțurile copilului. Pentru un elev de 8 ani, un reper geografic precum Munții Carpați sau un obiectiv cultural precum Ipoteștiul nu trebuie să rămână doar un punct pe hartă sau o fotografie într-o carte. Prin utilizarea metodelor precum „Turul galeriei virtuale” sau „Harta vie”, am reușit să aduc aceste locuri mai aproape de universul lor. Copiii au fost încurajați să „călătorească” imaginar, să descrie ce simt și să asocieze imaginile cu texte literare scurte, scrise pe înțelesul lor, eliminând astfel bariera abstractului. Un moment important al activității mele didactice din acest an l-a reprezentat proiectul interdisciplinar dedicat Zilei Culturii Naționale și aniversării „Luceafărului” poeziei românești, Mihai Eminescu. Am conceput acest proiect nu ca pe o lecție solemnă și rigidă, ci ca pe o celebrare a frumosului, integrând obiective din ariile curriculare Limbă și comunicare, Matematică și explorarea mediului, respectiv Arte vizuale și abilități practice. Proiectul a debutat cu „Călătoria spre Ipotești”, o activitate de lectură activă în care copiii au descoperit nu doar poetul, ci și copilul Mihai, care se juca pe dealuri și lângă lac, exact așa cum fac și ei astăzi.

În cadrul orei de matematică și explorarea mediului, am utilizat poezia eminesciană ca punct de plecare pentru observația științifică. Am realizat împreună experimentul „Nufărul sclipitor”, creând flori de hârtie care se deschideau „magic” la contactul cu apa, moment în care am discutat despre ecosistemul lacurilor și despre importanța protejării plantelor rare. Această metodă a învățării prin descoperire a făcut ca termenii de „evaporare”, „plutire” sau „biodiversitate” să fie însușiți natural, prin lentila poveștii și a versului, demonstrând că științele naturii și literatura pot forma un tot unitar în mintea copilului.

Educația estetică și practică a fost urmărită prin realizarea unor colaje intitulate „Tabloul naturii eminesciene”. Elevii au utilizat elemente naturale colectate de ei — frunze, ramuri, pietricele — pentru a recrea peisajele descrise în poezii precum „Fiind băiet păduri cutreieram”. Această activitate a stimulat nu doar motricitatea fină, ci și capacitatea de a transpune vizual un mesaj auditiv. În paralel, dimensiunea tehnologică a fost prezentă prin vizionarea unor manuscrise digitale, copiii fiind fascinați de scrisul de mână al poetului, ceea ce ne-a oferit prilejul de a discuta despre caligrafie ca marcă a identității personale.

Impactul acestor metode active asupra elevilor de clasa a II-a a fost remarcabil, reflectându-se în entuziasmul cu care aceștia au început să recunoască simbolurile culturii naționale. Ei nu au mai perceput data de 15 ianuarie ca pe o simplă dată calendaristică, ci ca pe o sărbătoare a „prietenului lor, poetul”. Prin metodele participative, am reușit să dezvoltăm gândirea critică, elevii fiind puși în situația de a compara peisajele descrise de Eminescu cu realitatea înconjurătoare, sesizând necesitatea protejării naturii pe care marele poet a iubit-o atât de mult.

În încheiere, consider că misiunea cadrului didactic în explorarea reperelor identitare este aceea de a fi un arhitect de experiențe. Locurile și oamenii cu care ne mândrim trebuie „trăiți” pentru a fi înțeleși. Prin proiectul dedicat lui Eminescu și Zilei Culturii Naționale, am demonstrat că interdisciplinaritatea este cheia unei învățări durabile. Când un copil de 8 ani privește un nufăr și își amintește de o poezie, sau vede o hartă și caută cu mândrie munții patriei sale, știm că am reușit să plantăm în sufletul său sâmburele prețurii față de tot ce este românesc.

Bibliografie:

1. Bocoș, Mușata, *Instruirea interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune*, Editura Polirom, Iași, 2013.
2. Cucuș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
3. Pânișoară, Ion-Ovidiu, *Metode de predare-învățare active*, Editura Polirom, Iași, 2015.

NICOLAE BĂLCESCU- PERSONALITATE A ISTORIEI NAȚIONALE ȘI SIMBOL AL IDENTITĂȚII LOCALE VÂLCENE (rezumat)

COMAN CRISTINA

ȘC. GIMN. NICOLAE BĂLCESCU- ROTĂRĂȘTI, VÂLCEA

Lucrarea intitulată „*Nicolae Bălcescu – personalitate a istoriei naționale și simbol al identității locale vâlcene*” explorează viața, activitatea și moștenirea uneia dintre cele mai reprezentative personalități ale istoriei României secolului XIX. Studiul analizează contextul istoric al epocii, evidențiind implicarea lui Nicolae Bălcescu în mișcarea revoluționară de la 1848 și rolul său în promovarea ideilor de libertate, egalitate și unitate națională.

De asemenea, lucrarea pune accent pe contribuția sa ca istoric și publicist, prin scrieri precum *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul*, care au inspirat conștiința națională și au subliniat importanța cunoașterii trecutului pentru formarea identității colective.

Partea centrală a lucrării evidențiază legătura lui Nicolae Bălcescu cu județul Vâlcea și cu localitatea Bălcești, spații care i-au marcat originile și care păstrează vie memoria sa prin monumente, instituții de învățământ și activități culturale. Această legătură dintre personalitate și spațiul natal este prezentată ca un exemplu de mândrie locală și de transmitere a valorilor istorice către generațiile tinere.

Lucrarea subliniază totodată valențele educative ale personalității lui Bălcescu, demonstrând modul în care exemplul său poate fi integrat în activități interdisciplinare, proiecte tematice și lecții despre personalități locale sau naționale. Prin astfel de demersuri, elevii nu doar dobândesc cunoștințe istorice, ci și respect pentru trecut, conștientizarea importanței implicării în comunitate și formarea sentimentului de apartenență la valorile culturale și naționale.

În concluzie, articolul evidențiază cum viața și activitatea lui Nicolae Bălcescu reprezintă un model de patriotism, perseverență și responsabilitate civică, consolidând atât identitatea națională, cât și identitatea locală vâlceană, și oferind resurse valoroase pentru educația civică și culturală a tinerelor generații.

PERSONALITATEA CULTURALĂ A LUI VALERIU ANANIA

PROF. CONSTANTIN SIMONA
ȘCOALA GIMN.NR.4, RM.VÂLCEA

Valeriu Anania a fost una dintre cele mai reprezentative personalități culturale și spirituale ale României, remarcându-se prin activitatea sa complexă de scriitor, teolog și ierarh al Bisericii Ortodoxe Române. Născut în anul 1921, el a manifestat încă din tinerețe un interes deosebit pentru literatură și teologie, domenii pe care le-a cultivat de-a lungul întregii vieți. Formarea sa intelectuală solidă și experiențele de viață, inclusiv perioada detenției politice și activitatea pastorală din străinătate, au contribuit la conturarea unei personalități profunde și echilibrate.

Ca scriitor, Valeriu Anania a realizat o operă variată, ce cuprinde poezie, dramaturgie, proză, eseistică și memorialistică. Scrierile sale se disting prin claritate, rigoare și un limbaj literar de mare finețe, puternic influențat de stilul biblic și de valorile morale creștine. Piesa de teatru „Meșterul Manole” reprezintă una dintre cele mai importante creații ale sale, evidențiind drama sacrificiului și condiția creatorului. Prin operele sale, autorul a contribuit la dezvoltarea unei literaturi cu profunde semnificații spirituale.

O contribuție esențială a lui Valeriu Anania la cultura română este traducerea și diortosirea Bibliei, publicată în anul 2001. Această lucrare se remarcă prin fidelitatea față de textul original, dar și prin frumusețea expresiei limbii române, fiind considerată una dintre cele mai valoroase ediții ale Sfintei Scripturi. Activitatea sa teologică reflectă preocuparea constantă pentru apropierea credinței de cultură și pentru înțelegerea profundă a mesajului creștin.

În calitate de ierarh al Bisericii Ortodoxe Române, Valeriu Anania a fost o voce puternică în viața spirituală și culturală a societății românești. El a susținut dialogul dintre Biserică și cultură, promovând valorile morale, demnitatea umană și responsabilitatea intelectuală. Prin întreaga sa activitate, Valeriu Anania rămâne un reper cultural și spiritual important, contribuția sa având un impact durabil asupra culturii române.

Bibliografie:

1. **Anania, Valeriu** (Bartolomeu), *Memorii*, Editura Polirom, Iași, 2008.
2. **Anania, Valeriu**, *Meșterul Manole*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1987.
3. **Biblia sau Sfânta Scriptură**, versiune diortosită și adnotată de **Bartolomeu Valeriu Anania**, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2001.
4. **Manolescu, Nicolae**, *Istoria critică a literaturii române*, Editura Paralela 45, Pitești, 2008.
5. **Simion, Eugen**, *Scriitori români de azi*, Editura Cartea Românească, București, 1998.
6. **Dicționarul general al literaturii române**, Academia Română, Editura Univers Enciclopedic, București, 2004.
7. **Zăgrean, Gheorghe**, *Bartolomeu Anania – scriitor și ierarh*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2011.

REZUMAT

VÂLCEA – SPAȚIU AL CREDINȚEI, CULTURII ȘI VALORILOR UMANE

PROF. CORENDEA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 RM. VÂLCEA
PROF. CORENDEA GEORGE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANTON PANN RM. VÂLCEA

Județul Vâlcea este o regiune din sud-vestul României cunoscută pentru peisajele naturale spectaculoase, bogăția istorică și culturală, precum și pentru oameni remarcabili care au lăsat o amprentă importantă asupra istoriei și identității naționale. Această lucrare își propune să evidențieze câteva dintre cele mai reprezentative locuri turistice și personalități de excepție ale județului, explicând semnificația și motivul pentru care aduc mândrie comunității locale și României.

Una dintre cele mai valoroase comori ale județului Vâlcea este Mănăstirea Horezu, cunoscută și ca Mănăstirea Hurezi, un monument de referință al stilului brâncovenesc, recunoscut pentru eleganța sa arhitecturală, sculpturile și picturile exterioare și interioare. Mănăstirea reprezintă un simbol al spiritualității și al artei românești, fiind totodată un important punct de pelerinaj și un punct de atracție culturală în Oltenia.

Un alt loc memorabil este Mănăstirea Cozia, care impresionează prin arhitectura medievală, între influențe bizantine și locale, dar și prin valoarea artistică a frescelor sale. Această mănăstire nu este numai un loc de rugăciune, ci și un exemplu viu al culturii medievale românești și al rolului bisericii în consolidarea identității noastre naționale.

Pe lângă monumentele religioase, județul Vâlcea este bogat în atracții naturale: Parcul Național Buila-Vânturarița, o arie protejată cu biodiversitate și trasee montane ideale pentru drumeții; Salina Ocnele Mari, un loc cu tradiție în exploatarea sării, astăzi și o atracție turistică importantă; Muzeul Satului Vâlcean din Bujoreni, un muzeu în aer liber ce reconstituie viața rurală tradițională; Defileul Oltului și Cheile Bistriței, peisaje naturale impresionante, potrivite pentru fotografiere și recreere; Vârful Vidra și Transalpina, drumuri pitorești și lacuri montane în Munții Parâng. Aceste locuri contribuie la bogăția turistică a județului și arată diversitatea de peisaje, o combinație rară între natură și cultură.

Județul Vâlcea nu se remarcă doar prin frumusețea locurilor sale, ci și prin oameni de valoare, care prin talent, muncă și devotament au contribuit la dezvoltarea culturii, artei, istoriei și vieții publice românești. Aceste personalități reprezintă modele de urmat și constituie o sursă de mândrie pentru comunitatea locală. Un nume important legat de județul Vâlcea este Barbu Bălcescu, care s-a implicat în lupta pentru drepturi civile, libertate și modernizarea societății românești, susținând ideile progresiste ale vremii. Activitatea sa reflectă spiritul civic și dorința de schimbare care au caracterizat generația pașoptistă, iar legătura sa cu județul Vâlcea adaugă valoare patrimoniului istoric local. De numele județului Vâlcea se leagă și Anton Pann a cărui operă valorifică înțelepciunea populară, proverbele și

tradițiile românești, contribuind la consolidarea identității naționale. Legătura sa cu spațiul vâlcean subliniază rolul județului ca zonă de formare și inspirație culturală.

Cunoașterea și promovarea personalităților locale sunt esențiale pentru formarea identității tinerilor și pentru cultivarea respectului față de istorie și cultură. Oamenii de valoare ai județului Vâlcea reprezintă modele de perseverență, talent și responsabilitate, iar exemplele lor demonstrează că mediul local poate genera personalități cu impact major.

Bibliografie:

1. Ciobanu, Gheorghe, *Județul Vâlcea – istorie și spiritualitate*, Editura Conphys, Râmnicu Vâlcea, 2004;
2. Florescu, Radu, *Mănăstirile din Oltenia*, Editura Sport-Turism, București, 1985;
3. Popescu, Nicolae, *Personalități vâlcene de-a lungul timpului*, Editura Antim Ivireanul, Râmnicu Vâlcea, 2010;
4. *Mănăstirea Hurezi – Ghid istoric și artistic*, Editura Mitropoliei Olteniei, Craiova;
5. *Mănăstirea Cozia – trecut și prezent*, Editura Arhiepiscopiei Râmnicului.

LUCIAN BLAGA ȘI VEȘNICIA VERSULUI

COSTEA ELENA-ALEXANDRA
LICEUL DE ARTE "VICTOR GIULEANU", RM. VALCEA

Lucian Blaga a ales să așeze pe pedestal conceptul de "mister", atât în ceea ce privește creația literară, îndeosebi poezia, cât și opera filosofică. Poezia, ca de altfel întreaga sa operă literară, se află într-o perfectă ecuație cu sistemul metafizic blagian.

Primele două volume de versuri, "Poemele luminii" (1919) și "Pașii profetului" (1921), sunt puternic marcate de un vitalism revărsat peste frontierele mult prea strânse ale vremii, ale dorinței umane, în general, ca o dorință de identificare cu Universul infinit. În versurile de aici, raportul dintre rău și bine este perceput ca o indispensabilă interdependență, omul întruchipând înfrățirea dintre păcat și lumină, în spiritul credinței. Poeziile de început ne dezvăluie o atitudine reflexivă asupra trăirii intense, nemijlocite, dar și îndepărtarea treptată a omului de natură și, implicit, introducerea, în lume, a noțiunii de păcat.

În volumul "În marea trecere" (1924), ruptura dintre numeroasele identități ale eului blagian și Universul infinit este mai mult decât evidentă. Tonul elegiac dispare, natura își pierde, cu totul, inocența și înfățișarea paradisiacă, poetul simțindu-se deșezăcinat. Vitalismul și trăirile intense se estompează, acestora luându-le locul tulburătoare întrebări existențiale, cu substrat filosofic. "Dezbrăcat" de trup, poetul este bântuit de răscolitoare tristeți, așteptându-și sfârșitul cu melancolia vremii de dinainte de zămislire. El nu este activ, fiu al faptei, ci contemplativ, prieten al adâncului, crezând că cerul îi este refuzat și că s-a îndepărtat de lucruri, de natură, de sensuri. Și apropo de sensuri, doar imaginea țăranului autentic și naivitatea și nostalgia copilăriei păstrează legătura cu înțeleșurile eterne, universul mitic al spațiului natal fiind, de fapt, spațiul eternității.

În volumul "Lauda somnului" (1929), moartea/"marea trecere" este asociată cu motivul somnului, "stare dumnezeiască". Acest motiv poetic poate fi identificat cu ideea increatului, a idealizării lucrurilor nenăscute, cu o "spaimă de nimicuri", somnul făcând posibilă ieșirea din timp.

Volumele "La cumpăna apelor" (1933) și "La curțile dorului" (1938) marchează o mai accentuată inspirație folclorică a poetului, acesta găsinde-și alinarea tristeții funcționale în spiritualitatea spațiului mioritic.

Volumul "Nebănuitele trepte" (1943) ne dezvăluie împăcarea dintre creatorul de frumos și sufletul regăsit chiar în puritatea sa primară. Versurile de aici cheamă la o dezmărginire prin germinație. Întrebarile devin, de cele mai multe ori, afirmații, acestea fiind rostite cu o liniște augustă, superioară.

Toate aceste volume antume de versuri ne dau în vileag marile teme ale creației bliagene: presimțirea morții ireversibile; percepția acută a comuniunii cu străbunii, care își continuă, prin intermediul urmașilor, existența încheiată mult prea abrupt; efemeritatea ființei și perenitatea naturii; iubirea, care semnifică pentru Blaga cea mai sănătoasă manieră de contopire cu Cosmosul, dar și o formă de dialog: cu taina existenței, prin privirea curată și luminată a primei femei/cu izvorul universal, prin ochii negri ai iubitei/cu pulsul secret al pământului, prin bătăile inimii muzei; sacralitatea spațiului natal etc.

Poate și grație acestei izbânzi, Lucian Blaga a pătruns în circuitul valorilor universale.

CETATEA MEDIEVALĂ DEVA

DAN ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” –
STRUCTURA GORANU
RÂMNICU VÂLCEA

Lucrarea de față, „Cetatea medievală Deva”, urmărește evidențierea importanței cetăților medievale în istoria și cultura poporului român, precum și rolul acestora în educarea și formarea generațiilor tinere. Cetatea Deva este unul dintre cele mai reprezentative monumente istorice din Transilvania și constituie un simbol al trecutului și al identității naționale.

În rezumat sunt prezentate aspecte legate de așezarea geografică a Cetății Deva, amplasată pe un deal vulcanic, poziție care i-a oferit un rol strategic important încă din Evul Mediu. Această poziționare a permis supravegherea unei zone largi și apărarea eficientă a teritoriului. Sunt menționate originile cetății, materialele de construcție utilizate și principalele etape de dezvoltare de-a lungul secolelor

Lucrarea evidențiază rolul cetății în perioada medievală, când aceasta a funcționat ca centru militar și administrativ. Sunt prezentate elemente ale vieții cotidiene din cetate, organizarea locuitorilor, regulile stricte impuse și importanța apărării în vremuri de conflict. De asemenea, sunt amintite evenimentele istorice care au dus la degradarea și abandonarea cetății în perioada modernă.

Un accent deosebit este pus pe valoarea educativă, culturală și turistică a Cetății Deva în prezent. Vizitarea acestui monument istoric contribuie la dezvoltarea interesului elevilor pentru istorie, la formarea respectului față de patrimoniul cultural și la cultivarea sentimentului de mândrie națională. Prin tema abordată, lucrarea demonstrează că Cetatea medievală Deva este un loc cu care ne mândrim, care trebuie cunoscut, apreciat și protejat de generațiile actuale și viitoare.

Rezultatele lucrării arată că, cunoașterea și valorificarea monumentelor istorice contribuie la consolidarea identității locale și naționale. Elevii, prin vizitarea și studiul cetăților, pot înțelege mai bine trecutul și pot dezvolta o atitudine de respect față de patrimoniu. De asemenea, lucrarea subliniază faptul că, promovarea locurilor istorice în comunitate poate stimula turismul și implicarea activă a tinerilor în viața culturală

MĂNĂSTIREA COZIA

DAN NICOLETA/ FILIP LUMINIȚA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13,
RM. VÂLCEA, JUD. VÂLCEA

Valea Oltului este plină de mărturii istorice, iar cea mai importantă dintre ele este Mănăstirea Cozia.

Aceasta, situată la 5 km de stațiunea Călimănești, pe malul drept al râului Olt și la aproximativ 20 km nord de Râmnicu Vâlcea, a fost construită între 1387-1388 de Mircea cel Bătrân, la sfatul călugărului cărturar Nicodim din Tismana, „Mircea primește sfetnicul divin”. Mănăstirea Cozia a fost sfințită la 18 mai 1388, chiar de Nicodim, al cărui chip este pictat în partea de sud a pronaosului. Ca și mănăstire, Cozia a fost organizată sub directa supraveghere a lui Nicodim din Tismana. Acesta l-a numit pe primul stareț cunoscut din documente, Gabriel Chir Ieromonahul, fără îndoială ucenic al său.

La poalele unui munte, pe malul drept al râului Olt, Mănăstirea Cozia vă așteaptă pe marginea unui drum. Este una dintre cele mai frumoase și una dintre cele mai vechi din România. Construită de Mircea cel Bătrân în 1388 și adăpostind mormântul său, rămâne un edificiu impresionant. Puteți admira fațada tipică cu rozetă din piatră și timpanul Portalului Sudic.

Mănăstirea Cozia este renumită pentru colecția sa excepțională de fresce și icoane medievale, care fac parte integrantă din patrimoniul cultural național al României. Biserica principală a mănăstirii, Biserica Sfânta Treime, prezintă fresce originale datând din 1390–1391.

Mănăstirea a fost reparată și renovată de mai multe ori, de către domnii Neagoe Basarab, Radu Paisie și Constantin Brâncoveanu. În timpul lui Neagoe Basarab a fost ridicată fântâna din curtea interioară a mănăstirii.

De-a lungul anilor, Mănăstirea Cozia a fost și școală, spital și grajd de cai, dar a fost transformată și într-o închisoare.

Lăcașul și-a păstrat vocația, misiunea și valoarea. Din punct de vedere arhitectural, lăcașul de cult întruchipează o tranziție armonioasă de la stilul bizantin specific bisericilor grecești din secolul al XIII-lea la stilul bizantin autohton, exprimat ulterior cu multă tărie în arta brâncovenească. De-a lungul timpului, așezarea a fost protejată și ajutată de mai mulți domnitori care au contribuit la aspectul său actual.

Muză pentru mulți scriitori și pictori, lăcașul de cult de la Cozia a fost un simbol al tuturor mănăstirilor din țară, impresionând prin valoarea sa istorică și artistică. Pe lângă picturile murale de neprețuit și vitraliile, mănăstirea păstrează și alte vechi obiecte de cult, reunite în muzeul din aripa de est. Zidurile de leu de la Cozia își spun încă poveștile, creând o ambianță de început de lume, unde domnesc armonia și pacea.

CASCADA SCORUȘU

ÎNV. DEACONESCU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA
BUDEȘTI

Cascada Scorușu, cunoscută și sub denumirea de *Cascada lui Ciucă*, este una dintre cele mai spectaculoase atracții naturale din județul Vâlcea. Situată în comuna Mălaia din Țara Loviștei, această cascadă reprezintă una dintre cele mai frumoase cascade din România.

Cascada lui Ciucă are o **cădere de apă impresionantă de peste 100 de metri**, fiind considerată una dintre cele mai înalte cascade din România. Sunt, mai exact, două cascade, despărțite de un canion. Potrivit ultimelor măsurători efectuate, ea are 101,5 metri înălțime, fiind formată din două etaje, din care cel mai mare are 80 de metri. Lățimea pânzei de apă variază între 3 și 7 metri în funcție de debit.

Cascada se află în Munții Căpățâanii, la poalele masivului Lotru, într-un mediu montan sălbatic. Zona este caracterizată de păduri dense, stânci abrupte și trasee montane pitorești.

Regiunea în care este amplasată cascada, Țara Loviștei, este renumită pentru peisajele sale naturale variate. Aici se găsesc lacuri de acumulare Brădișor și Mălaia, râuri, păduri și alte cascade mai mici ce completează farmecul turistic al locului.

Deși Cascadele Scorușu nu au fost foarte promovate inițial, ele au devenit în ultimii ani o atracție de interes pentru turiști, datorită frumuseții sale naturale impresionante și a peisajelor spectaculoase. În unele sezoane, zona a atras mii de vizitatori, fiind apreciată ca punct de atracție turistică majoră în Mălaia și Valea Lotrului.

Cascada Scoruș reprezintă una dintre cele mai spectaculoase minuni naturale ale României. Cu o înălțime impresionantă, peisaje montane extraordinare și un traseu montan ce îmbină aventură cu relaxare, această cascadă este un obiectiv turistic de neratat pentru cei care vizitează Țara Loviștei și județul Vâlcea.

Bibliografie:

Ziarul de Vâlcea – „O minune din Țara Loviștei: Cascada Scorușu”, articol online.

Primăria Comunei Mălaia – „Cascada Scoruș”, informații turistice oficiale.

Râmnicu Vâlcea Week – „Cascada din Vâlcea care a atras mii de turiști”, articol online.

MĂNĂSTIREA COZIA- UN LOC CU CARE NE MĂNDRIM ÎN VÂLCEA

DEREȘU AURELIA-GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA OLANU

România este o țară bogată în locuri frumoase și pline de istorie, iar județul Vâlcea se numără printre zonele care ne oferă adevărate comori. Unul dintre cele mai importante și cunoscute locuri din Vâlcea este Mănăstirea Cozia. Acest lăcaș de cult reprezintă nu doar un monument religios, ci și unul istoric și cultural, cu care ne putem mândri.

Mănăstirea Cozia este situată pe malul râului Olt, în apropierea stațiunii Călimănești-Căciulata. Este așezată într-un cadru natural deosebit, între munți și ape, oferind un peisaj spectaculos. Zona este liniștită și plină de verdeață, iar aerul curat atrage anual mii de turiști și pelerini.

Mănăstirea a fost ctitorită în anul 1388 de domnitorul Mircea cel Bătrân, unul dintre cei mai importanți conducători ai Țării Românești. El a dorit să construiască un loc sfânt unde oamenii să se roage și să găsească liniște sufletească. De-a lungul timpului, mănăstirea a fost nu doar un centru religios, ci și unul cultural, unde se copiau cărți și se păstrau documente importante.

Din punct de vedere arhitectural, Mănăstirea Cozia este un exemplu frumos al stilului bizantin, cu influențe sârbești. Biserica are ziduri groase, ferestre înguste și picturi vechi, care impresionează prin frumusețea și detaliile lor. În interior se află mormântul lui Mircea cel Bătrân, ceea ce face ca acest loc să fie și mai important pentru istoria noastră.

Un alt motiv pentru care ne mândrim cu Mănăstirea Cozia este faptul că ea a rezistat trecerii timpului. A fost restaurată de mai multe ori, dar și-a păstrat farmecul și valoarea istorică. Ea reprezintă un simbol al credinței și al continuității poporului român.

Pe lângă importanța religioasă și istorică, mănăstirea contribuie și la dezvoltarea turismului din județul Vâlcea. Mulți vizitatori vin aici pentru a descoperi istoria, pentru a admira peisajele sau pentru a se reculege. În apropiere se află și stațiuni balneare cunoscute, ceea ce face ca zona să fie și mai atractivă.

În concluzie, Mănăstirea Cozia este un loc cu care locuitorii județului Vâlcea și toți românii se pot mândri. Ea îmbină frumusețea naturii cu istoria și credința, fiind o dovadă a valorilor noastre. Este important să cunoaștem astfel de locuri și să le protejăm, pentru ca și generațiile viitoare să se bucure de ele.

Bibliografie

1. Marinoiu, Costea – Istoria culturii vâlcene, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1981.
2. *** Mănăstirea Cozia, Editura Arhiepiscopiei Râmnicului.
3. Wikipedia – Mănăstirea Cozia, ro.wikipedia.org.
4. Istoria Românilor, manual școlar, Editura Didactică și Pedagogică.

TAKE IONESCU – PERSONALITATE POLITICĂ ȘI VOCAȚIE EDUCAȚIONALĂ

**DIACONU LIUDMILA-ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TAKE IONESCU” RM. VÂLCEA**

Lucrarea analizează personalitatea lui Take Ionescu, evidențiind în mod special legătura sa cu educația. Sunt prezentate formarea sa juridică la Paris, influența modelului occidental asupra concepției sale politice și rolul educației ca fundament al modernizării statului român.

Textul subliniază activitatea sa ca ministru al Instrucțiunii Publice (1891–1895), perioadă în care a susținut consolidarea instituțională a sistemului școlar și profesionalizarea corpului didactic.

Deși nu a inițiat o reformă de amploarea celei realizate de Spiru Haret, a promovat ideea că educația reprezintă o condiție esențială pentru formarea unei elite administrative competente și pentru afirmarea statului național.

Lucrarea mai evidențiază dimensiunea sa oratorică și rolul pedagogic al discursurilor parlamentare, precum și semnificația simbolică a atribuirii numelui său unor instituții de învățământ.

Concluzia accentuează faptul că, în viziunea lui Take Ionescu, educația constituie temelia construcției statului modern și a responsabilității civice.

ÎNTRU TRECUT ȘI VIITOR: LOCURI ȘI OAMENI CARE CONSTRUIESC IDENTITATEA

Rezumat

PROF. DR. DICU SEVASTIA LIZUCA
LICEUL DE ARTE „VICTOR GIULEANU”,
RAMNICU-VALCEA, VALCEA

Tema simpozionului regional interdisciplinar „Locuri și oameni cu care ne mândrim” se înscrie în demersurile educaționale actuale care vizează consolidarea identității culturale, civice și morale a elevilor, prin valorificarea patrimoniului local, regional și național. Lucrarea de față evidențiază importanța cunoașterii locurilor emblematice și a personalităților reprezentative ca repere fundamentale în formarea unei conștiințe identitare solide și responsabile.

Într-un context educațional marcat de globalizare și de schimbări sociale rapide, devine esențial ca școala să ofere elevilor repere stabile, autentice, ancorate în realitățile comunității din care fac parte. Locurile istorice, naturale și culturale reprezintă martori ai evoluției societății și constituie surse valoroase de învățare interdisciplinară. Cetățile, monumentele istorice, lăcașurile de cult, peisajele naturale sau așezările tradiționale nu sunt doar obiective turistice, ci spații educaționale care facilitează înțelegerea trecutului, a valorilor și a identității naționale.

Lucrarea subliniază rolul major al comunității locale în transmiterea tradițiilor, obiceiurilor și valorilor autentice. Satul sau orașul natal reprezintă pentru elevi primul cadru de socializare și de formare a apartenenței. Prin explorarea istoriei locale, a tradițiilor și a oamenilor care au contribuit la dezvoltarea comunității, elevii își dezvoltă respectul față de patrimoniu și față de cei care, prin muncă și dăruire, susțin viața socială și culturală.

Un accent deosebit este pus pe importanța oamenilor ca modele educaționale. Personalitățile istorice, culturale, științifice sau artistice constituie repere de profesionalism, perseverență și responsabilitate. În egală măsură, oamenii simpli ai comunității – cadrele didactice, medicii, preoții, voluntarii sau alți profesioniști dedicați – reprezintă exemple autentice de implicare civică și morală. Promovarea acestor modele contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de muncă, educație și viață în comunitate.

Abordarea interdisciplinară a temei permite integrarea cunoștințelor din domenii variate precum istoria, geografia, limba și literatura română, educația civică, artele și științele sociale. Prin realizarea de proiecte, portofolii, prezentări, expoziții sau activități de cercetare, elevii își dezvoltă competențe-cheie esențiale: comunicarea eficientă, gândirea critică, creativitatea, colaborarea și autonomia în învățare. Totodată, aceste activități stimulează motivația pentru învățare și implicarea activă în viața școlii și a comunității.

Lucrarea evidențiază faptul că educația pentru valori, identitate și responsabilitate socială trebuie să constituie o prioritate a școlii contemporane. Cunoașterea și aprecierea locurilor și oamenilor cu care ne mândrim contribuie la dezvoltarea unei atitudini de respect față de patrimoniul material și spiritual, precum și la formarea unui comportament civic responsabil. Elevii învață să își aprecieze rădăcinile, să își asume identitatea și să se implice activ în protejarea și promovarea valorilor comunității din care fac parte.

În concluzie, tema simpozionului oferă un cadru educațional complex și valoros, care sprijină formarea integrală a elevilor. Prin valorificarea locurilor și a oamenilor reprezentativi, școala contribuie la construirea unei societăți conștiente de trecut, ancorate în prezent și orientate spre viitor.

OAMENI DE SUFLET CU CARE NE MANDRIM

PROF. ÎNV. PRIMAR: DRĂGHICESCU IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANTON PANN

Județul Vâlcea a dat umanității și continuă să furnizeze oameni de știință și de cultură remarcabili, care au îmbogățit patrimoniul universal prin munca și opera lor. „Fără Vâlcea, umanitatea ar fi puțin mai săracă. Patrimoniul literaturii și cel al științei nu ar fi fost atât de complexe și consistente fără vâlcenii care au schimbat, prin invențiile lor, prin scrierile lor și prin aportul propriu, mentalități, direcții, economie, finanțe, teatru, film, muzică etc.”, spunea sociologul vâlcean Ligia Rizea.

Născut într-o familie boierească, în 1799, în orașul Bălcești, Petrache Poenaru a fost secretarul lui Tudor Vladimirescu. A studiat la Viena politehnica și filologia. În 1827, a brevetat la Paris tocul cu rezervor, „condeiul portăreț fără sfârșit, alimentându-se însuși cu cerneală” - stiloul de azi. El a fost cel care a introdus sistemul metric zecimal în Muntenia. A fost, totodată, fondatorul Colegiului Carol I din Craiova și co-fondator al Școlii de Poduri și Șosele. În 1870, a devenit membru al Academiei Române.

Un vâlcean cu notorietate este și Dinu Săraru, născut în Slătioara, în 1932, romancier, publicist, dramaturg, critic teatral, redactor la Radioteleviziunea Română timp de un deceniu, secretar general de redacție la revista „Secolul XX”, secretar general de redacție la revista „Luceafărul”, fost director la Teatrul Mic și Teatrul Foarte Mic, precum și la Teatrul Național din București.

Vintilă Corbu, născut la Drăgășani în 1916, fugit la Paris, a fost un scriitor interzis de comuniști. „Căderea Constantinopolului”, carte publicată în două volume, este una dintre cele mai vândute lucrări din beletristica românească. Numai la primul tiraj au fost vândute 192.000 de exemplare. Cartea a fost editată în franceză, greacă, arabă, iar în Franța a fost adaptată și difuzată ca teatru radiofonic.

Un loc special între marile personalități vâlcene îi revine lui Virgil Ierunca, născut în 1920, în comuna Lădești. În decembrie 1946 părăsește România, stabilindu-se la Paris, unde se atașează unui grup de exilați. Virgil Ierunca va desfășura o intensă activitate culturală, literară, dar și anticomunistă, fiind, în mod corespunzător, ținta a numeroase atacuri din țară. În urma sfaturilor lui Mircea Eliade și Lucian Bădescu, intră ca redactor la ziarul ‘Uniunea Română’. În 1951, este invitat să colaboreze în scris la postul Europa Liberă. Din 1975, lucrează ca cercetător la Centrul Național de Cercetare Științifică, secția filosofică și devine colaborator al postului de radio Europa Liberă. Cu sprijinul lui Mircea Eliade, editează prima revistă românească de literatură în Franța.

Critica literară actuală are repere de necontestat la Râmnicu Vâlcea. Este vorba de Nicolae Manolescu, eseist, critic și istoric literar, editorialist, publicist. A primit, de-a lungul anilor, mai multe premii literare: trei decernate de Uniunea Scriitorilor din România, unul de către Asociației Scriitorilor din București, și unul de către Academia Română. Director al revistei „România literară”, membru corespondent al Academiei Române, președinte al Uniunii Scriitorilor din România, ambasador al României la UNESCO, a publicat peste 40 de volume.

Aici la Vâlcea a apărut careul românesc, cunoscutul joc de logică, Rebus. „Integramele sunt de import, la Pietrari există Rebus. De ce există Rebus? Pentru că la Pietrari s-a născut Nicolae Popescu - Rebus, nimeni altul decât creatorul jocului românesc de cuvinte încrucișate și fondatorul revistei care îi poartă numele. Pentru că așa e, porecla lui Nicolae Popescu s-a transformat în nume”, spunea profesorul Ion Soare. Nicolae Popescu Rebus s-a născut pe 22 aprilie 1909, în comuna Pietrari. De profesie filolog, a urmat și doi ani de Teologie. Rebus a fost publicist, rebusist de talie națională, prozator, animator cultural-artistic. Este

întemeietorul mișcării rebusiste din România, cu performanțe de nivel european în domeniu, și are meritul de a fi introdus rebusismul în școli, ca mijloc eficient de învățare prin joc.

Un vâlcean care a făcut istorie în lumea teatrului și filmului este actorul Dem Rădulescu. Născut în 1931 la Râmnicu Vâlcea, este considerat unul din cei mai mari actori de comedie din teatrul și cinematografia românească. Dem Rădulescu a debutat ca amator, la 17 ani, la un bal organizat de fanfara gării. A jucat în peste 60 de filme, devenind celebru prin seria de comedii „B.D.”, prin „Neamul Șoimăreștilor”, „Astă seară dansăm în familie”. Dem Rădulescu este cunoscut și datorită carierei didactice de excepție, ca profesor la Universitatea de Teatru și Film din București.

Florin Zamfirescu, o altă personalitate a teatrului românesc actual, este născut pe meleagurile vâlcene, în Călimănești, și tot în Călimănești s-a născut și Adina Cezar, prim-balerină a Operei Române și reputat coregraf.

Lista este lungă, dar, în orice caz, nu poate fi omis Anton Pann, născut în Bulgaria, în 1796. Scriitor, folclorist, muzician, tipograf, între 1826-1828, a fost profesor de muzică la o școală a Episcopiei din Râmnic. Devenit proprietar de tipografie, intensifică tipărirea de cărți pe care o începuse înainte de 1830. În 1848, prezența lui este din nou semnalată la Râmnicu Vâlcea, unde va dirija corul ce va intona în cadrul manifestărilor din Zăvoiul Râmnicului, în 29 iulie, un imn revoluționar despre care se presupune a fi fost „Deșteaptă-te, române!”.

VLAD THE IMPALER AS A HISTORICAL SOURCE OF BRAM STOKER'S DRACULA

PROF. DRĂGHICI FLORINELA-ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”, SAT ROTĂRĂȘTI,
LOC. NICOLAE BĂLCESCU

Bram Stoker's novel *Dracula* (1897) is one of the most influential works of Gothic literature, shaping the modern image of the vampire. Although the character of Count Dracula is a fictional creation, literary and historical research has shown that Stoker drew inspiration from historical sources, particularly from the figure of Vlad III of Wallachia, also known as Vlad the Impaler (Vlad Țepeș). This paper aims to analyze the extent to which Vlad the Impaler served as a historical source for Bram Stoker's *Dracula* and to distinguish between historical reality and literary myth. Dracula, prince of darkness, lord of the undead! This mythical character leaped onto the page from the fevered imagination of Irish writer Bram Stoker in 1897. Historically, Vlad was known for his extreme cruelty but also for his sense of justice and resistance against Ottoman expansion. Contemporary sources present conflicting images of him: while German pamphlets depicted him as a sadistic tyrant, Romanian chronicles often portrayed him as a strict but fair ruler who defended his land and Christian Europe. Bram Stoker did not base his novel directly on Vlad's biography, but he encountered references to the historical figure while researching Eastern European folklore and history. One of Stoker's main sources was William Wilkinson's *An Account of the Principalities of Wallachia and Moldavia* (1820), where the name "Dracula" is mentioned and explained as meaning "devil" or "dragon." Stoker adopted the name "Dracula" because of its dark connotations and historical resonance. However, most aspects of the vampire count—immortality, blood consumption, supernatural powers—derive from Gothic conventions and vampire folklore, not from historical facts about Vlad III.

There are several notable parallels between the historical ruler and the fictional character: The name "Dracula", associated with fear and power, cruelty and violence, which contribute to a terrifying reputation. Geographical connection to Eastern Europe, a region perceived in Victorian England as mysterious and dangerous. These similarities helped Stoker create a character that felt both exotic and believable to his readers.

Despite popular belief, Vlad the Impaler was not a vampire and had no connection to blood-drinking rituals. His brutality was political rather than supernatural. Count Dracula, on the other hand, is an immortal being who feeds on human blood and represents fears related to degeneration, sexuality, and the unknown. Moreover, Vlad's actions were shaped by historical circumstances, whereas Dracula symbolizes broader Victorian anxieties and Gothic imagination.

Vlad the Impaler served as a partial historical source for Bram Stoker's *Dracula*, mainly through his name, reputation, and Eastern European setting. However, the character of Count Dracula is largely a fictional creation rooted in Gothic literature and folklore rather than historical reality. Stoker transformed a real historical figure into a mythic symbol, blending history and imagination to create one of the most enduring characters in world literature.

DINU SĂRARU – DESTINUL UNUI SCRITOR CARE A DUS SATUL VÂLCEAN ÎN CENTRUL CULTURII ROMÂNE

**PROFESOR ÎNVAȚĂMANT PRIMAR DRĂGHICESCU ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALA FERIGILE**

REZUMAT

Lucrarea își propune să evidențieze personalitatea și contribuția culturală a scriitorului Dinu Săraru, născut în comuna Slătioara, județul Vâlcea, și devenit una dintre vocile reprezentative ale literaturii române contemporane.

Pornind de la originile sale vâlcene și de la influența decisivă a copilăriei petrecute în mediul rural, studiul analizează modul în care experiența satului românesc a modelat viziunea artistică a autorului și a devenit temă centrală a operei sale.

Sunt prezentate principalele repere biografice, activitatea sa literară și managerială, precum și rolul său în viața culturală a României. Un accent deosebit este pus pe romanele „Niște țărani” și „Clipa”, considerate opere reprezentative pentru înțelegerea transformărilor sociale din a doua jumătate a secolului al XX-lea. Prin aceste lucrări, Dinu Săraru surprinde drama colectivizării și impactul schimbărilor politice asupra comunității rurale, construind personaje complexe și autentice.

Lucrarea evidențiază și contribuția sa în domeniul teatrului, prin activitatea desfășurată la conducerea Teatrului Mic și ulterior a Teatrului Național din București, subliniind rolul său în promovarea dramaturgiei românești. De asemenea, este analizată receptarea critică a operei sale înainte și după 1989, în contextul reevaluărilor culturale specifice perioadei postcomuniste.

În concluzie, Dinu Săraru este prezentat ca o personalitate culturală complexă, care a transformat experiența locală într-un discurs literar cu rezonanță națională. Prin atașamentul față de rădăcinile sale vâlcene și prin contribuția sa la literatura și teatrul românesc, el rămâne un nume de referință în patrimoniul cultural al județului Vâlcea și al României.

CONSTANTIN BRANCUSI - PARINTELE SCULPTURII MODERNE

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRANA AURA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.4, RM. VALCEA

Constantin Brâncuși (n. 19 februarie 1876, Hobița, Gorj — d. 16 martie 1957, Paris) a fost un sculptor român cu contribuții covârșitoare la înnoirea limbajului și viziunii plastice în sculptura contemporană. A fost ales postum membru al Academiei Române.

Cel mai mare sculptor al secolului XX, Constantin Brâncuși, figura centrală în mișcarea artistică modernă și un pionier al abstractizării este considerat părintele sculpturii moderne. Sculpturile sale se remarcă prin eleganța formei și utilizarea sensibilă a materialelor, combinând simplitatea artei populare românești cu rafinamentul avant-gardei pariziene.

Brâncuși a eliberat sculptura de preponderența imitației mecanice a naturii, a refuzat reprezentarea figurativă a realității, a preconizat exprimarea esenței lucrurilor, a vitalității formei, a creat unitatea dintre sensibil și spiritual. În opera sa el a oglindit felul de a gândi lumea al țaranului român. Prin obârșia sa țărănească și-a aflat rădăcinile adânci ale operei sale în tradițiile, miturile și funcția magică a artei populare românești. Brâncuși a relevat lumii occidentale dimensiunea sacră a realității.

În 1903 primește prima comandă a unui monument public, bustul generalului medic Carol Davila, care a fost instalat la Spitalul Militar din București și reprezintă singurul monument public al lui Brâncuși din București. Acest bust a fost comandat de un consiliu format de fostul său profesor Dimitrie Gerota, pentru a îl ajuta pe Brâncuși să plătească drumul până la Paris.

Până în 1940, activitatea creatoare a lui Brâncuși se desfășoară în toată amploarea ei. Operele sale de seamă din ciclul Pasărea în văzduh, ciclul Ovoidului precum și sculpturile în lemn datează din această perioadă. În același timp, Brâncuși participă la cele mai importante expoziții colective de sculptură din Statele Unite ale Americii, Franța, Elveția, Olanda și Anglia.

În atelierul său din inima Parisului, Brâncuși și-a creat o lume a lui, cu un cadru și o atmosferă românească. Muzeul Național de Artă Modernă din Paris are un număr important de lucrări ale lui Brâncuși, lăsate prin testament moștenire României, dar acceptate cu bucurie de Franța

VICTOR GOMOIU – PERSONALITATE MARCANTĂ A MEDICINEI ROMÂNEȘTI

**PROF. DUMITRESCU ELENA
SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX „SF. NICOLAE”
RM.VÂLCEA**

Victor Gomoiu (1882–1960) a fost un important medic român, cunoscut ca, chirurg, profesor și istoric al medicinei. S-a născut în Vânju Mare și a studiat la Facultatea de Medicină din București, remarcându-se prin seriozitate și performanță. După absolvire, a activat în spitale din România, ocupându-se de chirurgia generală, urologie, traumatologie și chirurgie plastică.

Pe lângă activitatea clinică, Gomoiu a fost pasionat de istoria medicinei, fondând Societatea Română de Istoria Medicinei și publicând numeroase studii și articole. De asemenea, a contribuit la organizarea sistemului sanitar românesc, participând la înființarea unor spitale și îmbunătățirea condițiilor medicale.

Recunoscut atât în țară, cât și internațional, Victor Gomoiu a lăsat o moștenire durabilă pentru medicina românească. Astăzi, Spitalul Clinic de Copii „Dr. Victor Gomoiu” îi poartă numele, simbol al profesionalismului, devotamentului și contribuțiilor sale remarcabile în domeniul medical.

Bibliografie:

Rador – „Victor Gomoiu, strălucit chirurg și istoriograf al medicinei românești”

Observator News – „Români care au revoluționat medicina: Victor Gomoiu”

Wikipedia – „Victor Gomoiu”

STÂNCA DOAMNEI, STRAJA DE PIATRĂ A COZIEI

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRESCU CORINA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RM.VÂLCEA, JUD. VÂLCEA

Stânca Doamnei este un monument al naturii situat în **Masivul Cozia**, pe traseul care urcă spre Vârful Ciuha Mare (1.668 m). Aceasta este o formațiune stâncoasă impunătoare care oferă o priveliște panoramică asupra Văii Oltului și a creștelor din jur. Cel mai cunoscut traseu pentru a ajunge aici pornește de la Mănăstirea Turnu, trecând pe lângă Mănăstirea Stânișoara.

Numele acestei stânci este strâns legat de istoria Țării Românești și de figura domnitorului **Mircea cel Bătrân**. Privită dintr-un anumit unghi, stânca pare să aibă profilul unei femei care privește spre miazăzi (spre Călimănești), fapt care a întărit legendele locale.

Conform tradiției populare transmise de bătrânii din satul Păușa:

- În timpul unei invazii a tătarilor, **Doamna Mara** (soția lui Mircea cel Bătrân) s-ar fi adăpostit în peșterile de sub această stâncă pentru a scăpa de dușmani.
- Se spune că ea urca în fiecare dimineață pe cel mai înalt colț al stâncii pentru a vedea dacă trupele domnitorului se întorc victorioase de la Rovine.
- Această poveste a transformat stânca într-un simbol al curajului și al loialității față de țară.
- O altă variantă, cea dramatică, spune că doamna s-ar fi rugat ca muntele să se crape pentru a o ascunde de urmăritori, iar stânca a rămas de atunci „despicată”, formând mici culoare prin care astăzi trec turiștii

Din punct de vedere geologic, Stânca Doamnei este formată din **gnaise de Cozia**, roci foarte dure care au rezistat eroziunii mii de ani.

De pe vârful stâncii, turiștii pot vedea șerpuirea Oltului și stațiunile Călimănești-Căciulata, fiind considerat unul dintre cele mai bune locuri pentru fotografii din tot parcul național.

În crăpăturile stâncii pot fi observate specii rare de plante montane, inclusiv garofița de munte sau floarea-de-colț, care sunt protejate prin lege în cadrul Parcului Național Cozia.

Câteva curiozități:

- Lângă Stânca Doamnei se află adesea „mare de nori” în diminețile de toamnă, creând un peisaj magic unde doar vârful stâncii rămâne vizibil deasupra ceții.
- Traseul către stâncă este unul dintre cele mai iubite de pasionații de drumeții montane datorită spectaculozității pereților verticali.

Fiind situată în Parcul Național Cozia, Stânca Doamnei este protejată: este strict interzisă ruperea florilor de colț care cresc uneori pe pereții inaccesibili ai stâncii.

În zonele însorite ale stâncii, în timpul verii, pot fi întâlnite viperele cu corn. Turiștii sunt sfătuiți să poarte ghete înalte și să nu părăsească poteca marcată.

Bibliografie:

- ✓ Administrația Parcului Național Cozia, Date despre relief și trasee.
- ✓ Vâlcea Turistică, Ghidul masivului Cozia.
- ✓ Muntii Nostri, Harta și descrierea traseelor montane.
- ✓ Ionescu, D., *Legendele Vâlcii*, Editura Almarom.
- ✓ Administrația Parcului Național Cozia, Ghidul Vizitatorului.

CIPRIAN PORUMBESCU – GENIUL ȘI MARTIRUL MUZICII ROMÂNEȘTI

GLOMNICU CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.4
MUNICIPIUL RAMNICU VALCEA

„Să nu lăsați să moară muzica mea și, când voi muri, să-mi puneți pe sicriu tricolorul, ca să știe toți că am murit român.”

Ciprian Porumbescu rămâne în memoria colectivă nu doar ca un compozitor de excepție, ci și ca un simbol al rezistenței culturale și al patriotismului sacrificat. Viața sa, curmată prematur la doar 29 de ani, a fost o luptă continuă între pasiunea pentru artă și realitățile dure ale unui popor aflat sub dominație străină. Născut pe 14 octombrie 1853 la Șipotele Sucevei (Bucovina), Ciprian era fiul preotului Iraclie Porumbescu, un cunoscut scriitor și patriot. Educația sa muzicală a început la Suceava și Cernăuți, fiind ulterior șlefuită la Conservatorul din Viena, unde i-a avut ca profesori pe marii compozitori ai vremii, precum Anton Bruckner. Deși numele de familie original era Golembiowski (porumbel în poloneză), tatăl său și-a asumat identitatea românească, schimbându-l în Porumbescu, gest care a marcat profund destinul tânărului Ciprian.

În 1875, Porumbescu a fost unul dintre fondatorii societății studențești „Arboroasa”, numită după vechiul nume al Bucovinei. Activitatea sa culturală a deranjat autoritățile austro-ungare. Sub acuzația de „înaltă trădare”, pentru trimiterea unei telegrame de condoleanțe la moartea domnitorului Grigore Ghica al III-lea, Ciprian a fost arestat. Cele 11 săptămâni petrecute în temnița din Cernăuți, în frig și umezeală, au fost fatale. Acolo s-au pus bazele tuberculozei care îi va măcina plămâni. Totuși, spiritul său nu a fost înfrânt; a continuat să compună chiar și între zidurile reci ale celulei. Muzica sa a fost hrănită și de o suferință personală imensă. Ciprian s-a îndrăgostit de Berta Gordon, fiica pastorului evanghelic din Ilișești. Din cauza convingerilor politice ale lui Ciprian, fiind deținut politic, și a diferențelor religioase, tatăl Bertei a interzis căsătoria celor doi. Această durere a singurătății și a dorului se regăsește în acordurile melancolice ale celebrei sale „Balada pentru vioară și orchestră”, terminată în 1880.

Deși a trăit puțin, opera sa este vastă și diversă. A scris „Crai Nou”, pusă în scenă cu un succes răsunător la Brașov în 1882. Ciprian Porumbescu este autorul muzicii pentru „Pe-al nostru steag e scris Unire”, melodie care astăzi servește drept imnul național al Albaniei („Hymni i Flamurit”). Tot el este compozitorul cântecului „Trei culori”, care a servit drept imn național în perioada comunistă. În ultimă instanță, a încercat să se trateze în Italia, la Nervi, sperând că aerul mediteranean îi va salva plămâni. S-a întors însă la Stupca, simțindu-și sfârșitul aproape. A murit pe 6 iunie 1883.

SCHITUL FEDELEȘOIU MONUMENT ISTORIC

PROF. ÎNV. PRIMAR IORDAN LUCREȚIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13, RM. VÂLCEA

Dacă ați vizitat tot ce se putea în Râmnicu Vâlcea, **puteți să vă opriți câteva zeci de minute la Fedeleșoiu**. Satul Fedeleșoiu este situat în comuna Dăești, la 8,5 km distanță de municipiul Râmnicu Vâlcea. Pe malul stâng al Oltului, în localitatea Dăești și în preajma ruinelor unui castru roman, se află Schitul Fedeleșoiu, un lăcaș de cult cu o bogată istorie, unic în Oltenia pentru vechimea și originalitatea picturii.

Fost schit de călugări, la actuala biserică Sfinții Apostoli Petru și Pavel a început construcția Grigore Ghica Voievod în anul 1673 și a fost finalizată de Mitropolitul Varlaam în anul 1700. Lucrările însă au continuat și sub domnia lui Constantin Brâncoveanu. Piatra și cărămida construcției au fost aduse din ruinele castrului roman de la Rădăcinești. În anul 1792 biserica a fost zugrăvită „în fresco“ de către Mitropolitul Varlaam, iar în anul 1836 s-au mai adăugat câteva chilii. Fostul ansamblu monahal cuprinde Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Pavel“, casa stăreției, ruinele chiliilor în care au trăit măicuțele și turnul clopotniței. Elementul principal al ansamblului este Biserica cu hramul „Schimbarea la Față“ (ulterior primește și hramul „Sfinților Apostoli Petru și Pavel“).

Construită după modelul Mănăstirii Cozia, este împodobită cu pictură murală în stil brâncovenesc, realizată în anul 1702 de zugravii Sima, Ranite, Ștefan și Ghiorghe, reprezentanți ai școlii de pictură de la Mănăstirea Hurezi. Valoarea artistică a acestui monument este completată de iconostasul brâncovenesc, sculptat în lemn de tei aurit și împodobit cu icoane pictate de ieromonahul Iosif. Se remarcă, de asemenea, portalul monumental de la intrarea în biserică, sculptat de pietrarul Atanasie din Jiblea și ancadramentele ferestrelor executate de meșterul Oprea în anul 1686.

Arhitectura Bisericii din Fedeleșoiu amintește de Schitul Ostrov. Fresca, icoanele și iconostasul de lemn sculptat și aurit și policandrul sunt realizări remarcabile ale artei brâncovenești. Biserica are picturi deosebite și decorațiuni sculptate, remarcabile.

În pronaos sunt pictate familiile ctitorilor – Gheorghe Ghica, Mitropolitul Varlaam, Sfântul Constantin Brâncoveanu, Sfântul Antim Mitropolitul, Onisifor Ispravnicul, iar în naos – Arhimandriții Ghenadie de Argeș și Ioan de Hurez. Deși acest ansamblu bisericesc nu este foarte mare, imediat ce pătrunzi în curtea interioară, ai sentimentul că te rupi de lume. Se spune că în perioada medievală aici a fost o închisoare pentru femei. Acum a rămas doar biserică parohială, fostul schit fiind desființat. În colțul nord-vestic al incintei fortificate se află o clădire masivă, impunătoare, remarcată printr-un pridvor în stil brâncovenesc, sprijinit pe stâlpi.

Inițial aici se afla Stăreția schitului construită la 1673; Alexandru Dimitrie Ghica reface casa stăreției în 1836 pentru a face o clădire demnă de a fi numită „Casă Domnească”. Intrând în pivnițele boltite din cărămidă printr-un gârlici semirotond situat sub pridvor te întâmpină un spațiu impresionant, piatra și cărămida ce susțin bolțile pe toată suprafața casei.

În acest imobil se află **Muzeul Parohial** și *Centrul educativ pentru copii și tineri* unde pe perioada verii se organizează ateliere și activități recreative (muzică, desen, lucru manual etc.) sub numele *Școala de vară „În pridvorul brâncovenesc”*.

Priveliștea asupra bisericii și a întregii incinte e superbă din pridvorul Casei Domnești. Se intră într-un mic hol care se termină în capătul opus cu un balcon de lemn care iese în afara zidurilor ansamblului monahal. În dreapta se află o cameră dedicată activităților recreative, dar care găzduiește și un birou, precum și o mică bibliotecă. În încăperea se află o sobă-șemineu interesantă; la fel, pe hol există o sobă împodobită cu farfurii de ceramică.

Camera din stânga este mult mai spațioasă și constituie locul unde se află vitrinele muzeului, dar și mesele unde se desfășoară atelierile pentru copii. Sub Casa Domnească se află **beciul** de cărămidă cu bolți de piatră și cărămidă, un spațiu generos și răcoros. În curte se pot admira ruinele chiliilor de altădată. În colțul sud-estic se află **cuhnia**, o anexă nelipsită la curțile domnești.

Poți face o alegere inspirată și să petreci o oră în incinta fortificată a fostului Schit Fedeleșoiu, admirând elemente de artă brâncovenească și construcții cu o arhitectură frumoasă.

Bibliografie:

- Wikipedia „Schitul Fedeleșoiu”
- Blog Carina Tătăranu „Nestematele de pe harta Vâlcii”

GABRIEL LIICEANU

PROFESOR EDUCAȚIE TIMPURIE:
IVĂNUȘ CARMEN & DUȚU GABRIELA
LICEUL DE ARTE VICTOR GIULEANU/G.P.P. NORD 2, RM. VALCEA

Gabriel Liiceanu este un filosof format la „școala” lui Constantin Noica, de la care a preluat cultul modelului și rigoarea studiului clasic. Opera sa gravitează în jurul temei limitei (peratologia), văzută ca un spațiu al demnității umane. Este recunoscut pentru efortul masiv de a-l traduce pe Martin Heidegger și pentru asceza intelectuală pe care o aplică studiului.

Scriitorul Liiceanu a inovat jurnalul filosofic, transformând banalul cotidian într-un laborator de idei. Opera sa este marcată de:

- Onestitate radicală: Autocritica chirurgicală în volume precum *Ușa interzisă*.
- Stil impecabil: O scriitură densă, dar cristalină, care îmbină logica cu metafora.
- Melancolie și Admirație: O sensibilitate aparte pentru muzica clasică și o capacitate rară de a aduce omagii reperelor morale (ex. Monica Lovinescu).

După 1989, a făcut trecerea de la contemplare la acțiune civică:

- Humanitas: A fondat editura ca pe o misiune de „igienizare culturală”, recuperând autorii exilați și interziși.
- Angajament civic: Prin intervenții precum *Apel către lichele*, a devenit un critic neînduplecat al puterii politice și al imposturii academice (plagiatul).
- Elitism asumat: Promovează o ierarhie a valorilor și meritocrația, refuzând aplatizarea spiritului în fața modernității pragmatice.

Liiceanu este portretizat ca un spirit european, ancorat în tradiția greacă, care pledează pentru o viață „examinată” în sens socratic. Deși este o figură polarizantă din cauza intransigenței sale, el rămâne un reper pentru noile generații, oferind un model de rezistență prin cultură și integritate morală.

Gabriela Liiceanu este o figură de tip „arhitect al spiritului”, pentru care ideile au consecințe directe în realitate, iar cultura este singura formă de salvare a umanității în fața derapajelor istoriei.

Bibliografie:

- Liiceanu, Gabriel, *Jurnalul de la Păltiniș*, Editura Cartea Românească, 1983;
- Liiceanu, Gabriel, *Apel către lichele*, Editura Humanitas, 1992;
- Liiceanu, Gabriel, *Despre limită*, Editura Humanitas, 1994;
- Liiceanu, Gabriel, *Ușa interzisă*, Editura Humanitas, 2002;
- Liiceanu, Gabriel, *Declarație de iubire*, Editura Humanitas, 2001;
- Liiceanu, Gabriel, *Dragul meu turnător*, Editura Humanitas, 2013;
- Liiceanu, Gabriel, *Nebunia de a gândi cu mintea ta*, Editura Humanitas, 2016.

BISERICA DE LEMN DIN STĂNEȘTI – POVEȘTEA UNUI LOC CARE PĂSTREAZĂ MEMORIA SATULUI

PROFESOR ÎNVAȚĂMÂNT PRIMAR, LĂUTARU ELENA-MARGARETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4, RM. VÂLCEA

În satul Stănești, din comuna Stoilești, liniștea colinelor ascunde o poveste veche de peste două secole. Aici, într-un colț de lume în care tradiția încă mai respiră, se înalță o biserică de lemn ridicată în secolul al XVIII-lea, martoră tăcută a timpului și a credinței oamenilor locului.

Construită din bârne masive, îmbinate cu meșteșug și răbdare, biserica vorbește despre o epocă în care lemnul era mai mult decât material de construcție – era parte din viața comunității. Meșterii anonimi care au ridicat-o au pus în ea nu doar pricepere, ci și credință, lăsând moștenire un lăcaș simplu, dar plin de sens. Acoperișul înalt și liniile sobere se armonizează cu peisajul subcarpatic al județului Vâlcea, amintind de o lume în care omul și natura trăiau în echilibru.

De-a lungul vremii, biserica a fost mai mult decât un loc de rugăciune. A fost inima satului. Aici au fost botezați copiii, s-au rostit jurăminte de cununie și s-au spus ultimele rugăciuni pentru cei plecați dintre cei vii. Fiecare generație și-a lăsat amprenta, iar lemnul vechi a adunat în tăcere bucurii, lacrimi și speranțe.

Oamenii satului au simțit mereu că biserica le aparține. Au îngrijit-o, au reparat-o și au păstrat-o vie, chiar și atunci când vremurile au fost grele. Pentru ei, nu este doar un monument, ci o legătură cu trecutul și un semn al continuității. În jurul ei s-au păstrat tradiții, obiceiuri și povești, transmise din generație în generație.

În interior, simplitatea devine frumusețe. Lumina pătrunde blând, iar atmosfera de reculegere îndeamnă la liniște și introspecție. Nu fastul impresionează, ci autenticitatea – acea sacralitate discretă care definește bisericile de lemn din spațiul rural românesc.

Astăzi, într-o lume aflată în continuă schimbare, biserica din Stănești rămâne un reper identitar. Ea nu este doar o construcție veche, ci un document viu al istoriei locale, o expresie a artei populare și un simbol al credinței care a modelat comunitatea. În fața provocărilor moderne – depopularea satelor și degradarea patrimoniului – astfel de locuri devin tot mai prețioase.

Povestea bisericii de lemn din Stănești este, de fapt, povestea unui sat și a oamenilor săi. Este o lecție despre rădăcini, despre memorie și despre puterea comunității de a păstra vie moștenirea trecutului. Iar atâta timp cât va dăinui, biserica va continua să spună, în șoaptă, istoria unei lumi în care credința și tradiția au construit nu doar un lăcaș, ci o identitate.

PERSONALITĂȚI RELIGIOASE DIN JUDEȚUL VÂLCEA ȘI CONTRIBUȚIA LOR LA IMAGINEA JUDEȚULUI

LĂCRARU LAURA MARILENA

ȘCOALA GIMNAZIALA "TAKE IONESCU", RAMNICU VALCEA

Județul Vâlcea, situat în regiunea Oltenia, se remarcă printr-o bogată tradiție religioasă și culturală, fiind de-a lungul secolelor un important centru al spiritualității ortodoxe românești. Numeroase mănăstiri, schituri și așezăminte monahale au contribuit la formarea unei identități religioase puternice, iar personalitățile bisericești legate de această zonă au avut un rol esențial în dezvoltarea vieții spirituale și în promovarea valorilor creștine. Prin activitatea lor, acestea au contribuit semnificativ la imaginea județului Vâlcea atât pe plan național, cât și internațional.

Una dintre cele mai importante figuri religioase asociate cu județul Vâlcea este **Sfântul Cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii**. Acest pustnic și-a dedicat întreaga viață rugăciunii și ascezei, retrăgându-se într-o peșteră din apropierea Schitului Iezer. A trăit timp de zeci de ani în singurătate, în post, ascultare și rugăciune neîncetată, fiind un exemplu de trăire duhovnicească autentică. Viața sa austeră a atras numeroși credincioși și ucenici care îi căutau sfatul și binecuvântarea. Canonizarea sa de către Biserica Ortodoxă Română și prăznuirea la data de 23 noiembrie au transformat Schitul Iezer într-un important loc de pelerinaj, sporind prestigiul spiritual al județului Vâlcea.

O altă personalitate marcantă este **Înaltpreasfințitul Părinte Gherasim Cristea**, Arhiepiscopul Râmnicului între anii 1984 și

2014. Născut în anul 1914, acesta a îmbrățișat viața monahală la Mănăstirea Cernica și s-a format temeinic în domeniul teologiei. În calitate de episcop și apoi arhiepiscop, Gherasim Cristea s-a remarcat printr-o profundă grijă pastorală și administrativă. Activitatea sa a inclus restaurarea și protejarea lăcașurilor de cult, sprijinirea educației teologice și implicarea activă în viața comunității. Pentru meritele sale deosebite, a primit titlul de **Cetățean de Onoare al județului Vâlcea**, contribuind decisiv la consolidarea imaginii județului ca centru de spiritualitate ortodoxă. Pe lângă aceste personalități, județul Vâlcea a fost un spațiu de activitate pentru numeroși clerici, teologi și cercetători care au sprijinit viața religioasă și culturală locală. Prin munca lor, aceștia au contribuit la păstrarea tradițiilor și la promovarea patrimoniului spiritual vâlcean.

În concluzie, personalitățile religioase ale județului Vâlcea au avut un rol fundamental în conturarea identității spirituale a regiunii. Prin viața și activitatea lor, ele au lăsat o moștenire durabilă, transformând județul Vâlcea într-un reper important al spiritualității ortodoxe românești.

BIBLIOGRAFIE

1. **Arhiepiscopia Râmnicului – site oficial** – viața și sfinții legați de eparhie (ArhiepiscopiaRamnicului.ro).
2. „**Sfântul Cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii**”, articole și sinaxare (pravila.ro și alte surse ortodoxe românești).
3. **Dicționarul Teologilor Români** – Mircea Păcurariu (Ed. Univers Enciclopedic, București, 1996).
4. **CrestinOrtodox.ro**, articol despre PS Gherasim Cristea – episcopul Râmnicului.
5. **Agencia Națională de Presă AGERPRES** – documentare istorică asupra activității episcopale a lui Gherasim Cristea.

**REZUMAT –
„MĂNĂSTIREA TISMANA, FORTĂREȚA SECRETĂ A
TEZAUROLUI ROMÂNIEI”**

**PROF. ÎNV. PRIMAR LĂCRARU-VĂRZARU CRISTINA-GABRIELA
ȘCOALA GIMN.NR.4 RM.VÂLCEA**

În anul 1943, pe fondul schimbării cursului celui de-Al Doilea Război Mondial și al apropierii Armatei Roșii de granițele țării, autoritățile române au decis să ia măsuri urgente pentru protejarea tezaurului național. Experiența nefericită din Primul Război Mondial, când o mare parte din tezaurul trimis la Moscova nu a mai fost recuperată, a determinat conducerea statului și a Banca Națională a României să caute o soluție sigură.

După ce Elveția și Turcia au refuzat primirea tezaurului, s-a hotărât ascunderea acestuia în interiorul țării. La inițiativa viceguvernatorului Ion Lapedatu și cu aprobarea Consiliului de Administrație al BNR, în iunie 1944 s-a decis mutarea aurului la Mănăstirea Tismana, într-o zonă considerată mai sigură, în nordul Olteniei.

Operațiunea secretă a primit numele de „Neptun” sau „Tismana”.

Pentru a masca transferul, s-au alocat fonduri pentru presupuse reparații ale mănăstirii. În decurs de 15 zile, au fost efectuate 75 de curse care au transportat 4.035 de casete conținând 189,6 tone de aur – aproape întreaga rezervă a României din acel moment. De asemenea, au fost depozitate și 2,7 tone de aur aparținând Poloniei, încredințate României pe baza unei înțelegeri între băncile centrale.

Inițial, aurul a fost depozitat în pivnița mănăstirii, dar după 23 august 1944 s-a decis mutarea sa într-o peșteră din apropiere, pentru o mai mare siguranță. Zona a fost strict păzită, iar accesul interzis sub pretextul protejării unor documente de arhivă. Tezaurul a fost supravegheat permanent de soldați îmbrăcați în civil, iar locația a fost camuflată pentru a evita suspiciunile.

În ianuarie 1945, o parte din aur a fost folosită pentru baterea monedelor jubiliare „Ardealul Nostru”. În ianuarie 1947, după verificarea integrității casetelor – care, deși afectate de infiltrații, erau intacte – a început readucerea tezaurului la București. Transportul s-a realizat pe calea ferată, în 20 de vagoane, sub pază militară, între 25 ianuarie și 4 februarie 1947.

Între 1944 și 1947, la Tismana au fost protejate 191 de tone de aur românesc și aproximativ 2,7 tone de aur polonez.

În memoria acestei operațiuni reușite, în 2016 a fost inaugurat Muzeul Tezaurului BNR în peștera de lângă mănăstire, iar în 2024 a fost lansată o monedă comemorativă dedicată celor 80 de ani de la Operațiunea „Neptun”.

Ascunderea tezaurului la Tismana rămâne un episod remarcabil de responsabilitate și solidaritate națională, demonstrând importanța protejării patrimoniului și a conștiinței istorice a poporului român.

VAIDEENI

PROF. LĂZĂRESCU CĂTĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALA MIHAI EMINESCU-RM. VALCEA

Vaideeni nu este doar o comună pe harta județului Vâlcea, ci este o stare de spirit, un „stat în stat” al oierilor veniți de peste munți, care au adus cu ei nu doar turmele, ci și o demnitate dârză și un respect sacru pentru tradiție. Situată la poalele Munților Căpățâni, această așezare reprezintă inima vie a păstoritului transhumant, un loc unde istoria se scrie cu sunet de fluier și bătaie de daltă în lemn.

O Insulă de Transilvania în inima Olteniei

Specificul comunei Vaideeni rezidă în originea locuitorilor săi. „Ungurenii”, așa cum sunt numiți localnicii, sunt urmașii românilor care au trecut munții dinspre Mărginimea Sibiului pentru a scăpa de persecuțiile religioase și fiscale din perioada Imperiului Austro-Ungar. Aceștia s-au stabilit pe versantul sudic al Carpaților, păstrându-și cu sfințenie portul alb-negru, dialectul și obiceiurile.

Astăzi, Vaideeniul este faimos pentru festivalul „Învârtita Dorului”, o celebrare a culturii pastorale care adună mii de oameni dornici să vadă defilarea costumelor populare de o eleganță sobră, unice în această parte a țării.

Profesorul Vartolomeu Todeci: Arhitectul Memoriei

Nu poți vorbi despre identitatea culturală a Vaideeniului fără a menționa numele **Profesorului Vartolomeu Todeci**. Dacă Vaideeniul este un organism viu, profesorul Todeci a fost, timp de decenii, memoria sa activă și conștiința sa istorică.

Personalitate polivalentă – dascăl, cercetător, scriitor și etnograf – Vartolomeu Todeci și-a dedicat întreaga existență documentării rădăcinilor acestei comunități. Prin munca sa, el a reușit să transforme tradiția orală în document istoric, oferind vaideenilor o oglindă în care să-și recunoască noblețea originilor.

- **Păstrător al tezaurului local:** Domnul profesor a fost forța motrice din spatele multor inițiative culturale, militând pentru conservarea patrimoniului imaterial.
- **Mentor pentru generații:** Ca pedagog, a insuflat tinerilor nu doar cunoștințe, ci și mândria de a purta costumul popular și responsabilitatea de a nu lăsa moștenirea strămoșească să piară.
- **Cronicar al satului:** Lucrările sale rămân puncte de referință pentru oricine dorește să înțeleagă fenomenul transumanței și modul în care o comunitate de munte a reușit să supraviețuiască modernității fără a-și pierde sufletul.

Patrimoniul și Viitorul

Comuna impresionează și prin arhitectura sa și meșteșugurile încă vii. De la prelucrarea lemnului până la oierit, viața în Vaideeni este un echilibru între asprimea muntelui și blândețea cântecului popular. Este locul unde, sub îndrumarea unor oameni precum profesorul Todeci, s-a înțeles că **veșnicia nu s-a născut doar la sat, ci se menține prin efortul conștient de a nu uita cine ești**.

În concluzie, Vaideeni este mai mult decât o destinație turistică; este un monument viu al rezilienței românești. Iar figura domnului profesor Vartolomeu Todeci rămâne întipărită în panteonul local ca un simbol al devotamentului față de neam, demonstrând că un singur om, prin pasiune și erudiție, poate salva o întreagă lume de la uitare.

REALISMUL OPEREI LUI IOAN SLAVICI

PROF. LUNGU ELENA CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TUDOR VLADIMIRESCU
DRĂGĂȘANI, VÂLCEA

Nici o antologie a nuvelisticii românești nu poate omite multe din lucrările lui Slavici, printre care, în primul rând se impune *Moara cu noroc*, după cum, în evoluția romanului *Mara* marchează un moment semnificativ, constituind începutul unei noi direcții de dezvoltare. Pune bazele unei proze realiste, ce a fost continuată de Liviu Rebreanu. Spre deosebire de înaintașii care nu reușeau să se obiectivizeze, Slavici impune definitiv principiile realismului. Omul e prezentat în strânsă legătură cu viața socială și e un produs al mediului în care trăiește. Întâmplările și personajele excepționale fac loc observației asupra tipurilor umane caracteristice, pentru societatea vremii, iar obiectivitatea, tipicitatea și veridicitatea sunt trăsături esențiale ale creației sale. *Realismul poporal* profesat de Slavici ca principiu estetic director al revistei *Tribuna* este trăsătura dominantă a scrierilor sale și reprezintă viziunea de creație a literaturii populare, înțeleasă de Slavici ca o manifestare a specificului național. Cu cât o operă îl pune mai mult în evidență, cu atât dobândește mai mare valoare estetică.

Temele centrale ale operei lui sunt dragostea și munca, cei doi piloni care susțin existența umană și în funcție de care sunt delimitate psihologic personajele. Fericirea se realizează luptând pentru împlinirea dragostei, așa cum fac Sanda (*Scormon*), Ileana (*La crucea din sat*), Marta (*Gura satului*) sau renunțând cu demnitate dacă iubitul nu se dovedește a fi capabil de aceleași sentimente așa cum procedează Simina (*Pădureanca*). Când nu este apărută puritatea dragostei sau când e sacrificată demnitatea umană, decurg consecințe tragice (*Moara cu noroc*, *O viață pierdută*, *Norocul*). *Scormon*, *La crucea din sat*, *Gura satului* alcătuiesc, după G. Călinescu, “un tablou etnografic al satului, observat în clipele lui rituale: logodnă, praznic, clacă.” Cu mult înainte de L. Rebreanu sau M. Preda, I. Slavici creionează o tipologie a familiei țărănești. Eroii sunt obligați să acționeze în limitele unor legi nescrise, păstrate cu strășnicie în conștiința colectivității, în caz contrar se pune în pericol echilibrul familiei.

Țăranii alcătuiesc împreună o mare familie: totul se face sub ochii satului și e supus judecății acestuia (*Gura satului*) Marta, fiica celui mai vrednic om din sat, trebuie să se căsătorească cu un flăcău pe măsura ei, însă ea îl iubește pe ciobanul Miron. Până când părinții înțeleg ce se petrece în sufletul ei și îi aprobă alegerea, Marta terce prin momente dramatice care o pun alături de eroinele de mai târziu ale lui Sadoveanu. Personajele lui Slavici își trăiesc patimile sau pasiunile la o cotă maximă, din cauza aceasta se iscă uneori conflicte puternice, ce duc la un sfârșit tragic. (*O viață pierdută*).

Rareori munca a fost atât de elogiată ca în operele lui Slavici. Munca cinstită este singura care aduce bucurii și dă vieții liniște. Popa Tanda din nuvela omonimă e intelectualul care se constituie într-un exemplu pentru comunitate; e un luminător. Încercarea de a prospera pe alte căi generează necazuri și chiar drame, scriitorul relevând în nuvele ca *Moara cu noroc*, *Comoara*, ș. a. consecințele nefaste ale goanei după înavuțire asupra caracterelor și destinelor eroilor.

Tudor Vianu semnala drept una din principalele calități ale artei lui Slavici preferința de a se situa în mijlocul mediului descris, după cum ceea ce îl interesează la personajele sale este viața interioară. (Arta prozatorilor români). Autorul își observă personajele plasându-se în interiorul acestei lumi de la confluența satului și a târgului, pătrunzând în mijlocul familiei a cărei viață o descrie amănunțit. De aici vine autenticitatea incontestabilă a personajelor.

Despre Mara s-a spus că e un personaj complex, cu o viață sufletească efervescentă, nuanțată de lumini și umbre.” Proporția aceea de zgârcenie și afecțiune maternă, de hotărâre bărbătească și de sentiment al slăbiciunii femeiești, e făcută cu o artă desăvârșită.”, afirmă G. Călinescu în Istoria literaturii române. Un spațiu amplu al cărții e cedat legăturii dintre Persida și Națl, fiul negustorului Hubăr.” Înșușirea esențială a lui Slavici este de a analiza dragostea, de a fi poet și critic al eroticii rurale.”(G. Călinescu). Cu precizia unui fin observator, autorul notează toată gama stărilor sufletești de la capriciu, șăgălnicie, până la neliniște și incertitudine.

Prin surprinderea unor aspecte tipice societății transilvănene de la mijlocul secolului trecut-verboncul, organizarea în bresle, târgurile, culesul viilor, sărbătorile organizate de Sf. Ilie, patronul breslașilor- alături de observația fină a mentalităților și prejudecăților, opera lui Slavici se impune drept una realistă și obiectivă, prima autentică și riguroasă înaintea creației lui Rebreanu.

Bibliografie :

Călinescu, George- Istoria literaturii române de la origini până în prezent

Vianu, Tudor – Arta prozatorilor români

ISTORIA ORAȘULUI HOREZU

MANEA LORENA DENISA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.13/ G.P.P. OSTROVENI
RM. VALCEA, JUD. VALCEA

Orașul Horezu este o localitate din județul Vâlcea, situată în regiunea istorică Oltenia, România. Este cunoscut atât pe plan național, cât și internațional datorită tradițiilor sale meșteșugărești și patrimoniului cultural deosebite.

Horezu este atestat documentar încă din secolul al XV-lea, menționat în documente vechi ca satul Hurez, iar numele său vine de la o pasăre numită „ciuhurez”, asemănătoare unei bufnițe, care trăia în pădurile din zonă. Dezvoltarea localității a continuat de-a lungul secolelor, fiind și un centru administrativ și economic al regiunii.

Localitatea Horezu și satul aparținător, Olari, sunt locuri pitorești, situate în județul Vâlcea. Elementele tradiționale, vechile forme și motive s-au menținut de-a lungul timpului și dovedesc cunoștințe, practici și tehnici specifice producerii ceramicii tradiționale de Horezu, transmise din generație în generație.

Aceasta ceramica este unica, are particularități specifice, care o diferențiază de alte centre de olărie din Oltenia și din întreaga Românie. Lucrata cu mâna, pe roata, ceramica din Horezu are o știință aparte de lucru. Datorită tehnicilor speciale moștenite, transmise din tata în fiu, olarii simt „la mâna” pământul și apreciază din ochi dimensiunile „gogolotului” - bulgarele de pământ care este transformat în obiecte de ceramica.

Roata este instrumentul ce permite obținerea formei obiectului, folosind o tehnică aparte, a digitației, o știință a mișcărilor - un cod tradițional de gesturi. Fiecare olar are un fel anume de a modela, un stil aparte, dar toți meșterii respecta ordinea operațiilor. Abilitatea lor de îmbinare a culorilor în decor definește personalitatea și caracterul unic al ceramicii de Horezu de-a lungul timpului.

Fiecare meșter are stilul sau de a marca simetria, alternanța, ritmul sau dinamica ornamentelor. Produsele nu sunt niciodată identice, chiar dacă sunt făcute de același olar. Jirăvitul este procedeul decorativ folosit numai de olarii din Horezu; pe cât de simplu ca realizare, pe atât este de fastuos ca aspect.

Ceramica de Horezu este, în general, smălțuită și necesită două arderi: primul foc sau „foc de rusala” și al doilea foc - „focul de smalț”. Cuptoarele de la Horezu sunt de suprafață, construite din cărămidă, în forma de trunchi de con, baza mare fiind pe sol. Formele ceramice sunt rezultatul experienței acumulate de generații, precum și al cunoștințelor și practicilor transmise fără întrerupere: taiere (farfurii) cu diametre diferite, ciorbalăce (un fel de castroane mari), boluri, cești de țuica, ulcioare, străchini, icoane, suporturi pentru lumânări, glastre, vase de flori, ploști (mai ales în trecut), căni pentru vin etc.; toată această varietate de forme reflectă interesul comunității, dar și al cumpărătorilor.

Târgul Târgul Ceramicii Populare Românești „Cocoșul de Hurez”, conferă horezenilor sentimentul de continuitate a valorii lor, acolo meșterii olari își expun lucrările, iar vizitatorii pot vedea demonstrații de olărit și pot cumpăra ceramică autentică.

Comunitatea din Horezu se identifica cu acest element patrimonial pe care îl recunoaște ca făcând parte din moștenirea sa spirituală. Cunoștințele și tehnicile de producere a ceramicii de Horezu sunt elemente vii de patrimoniu cultural imaterial ce necesită protejare și salvagardare pentru asigurarea viabilității acestei olării tradiționale unice în context național și internațional.

Horezu găzduiește Mănăstirea Hurezi (Horezu), unul dintre cele mai importante monumente religioase și culturale din România. Aceasta este un exemplu remarcabil al

stilului brâncovenesc și este inclusă în Patrimoniul Mondial UNESCO pentru valoarea sa artistică și istorică. Mănăstirea atrage pelerini și turiști din întreaga țară și din străinătate. Pe lângă ceramica tradițională și mănăstire, în apropiere de Horezu se găsesc și alte atracții turistice:

- Culele din Măldărești – clădiri boierești fortificate din secolul XVIII;
- Peisaje naturale și trasee montane în Munții Buila-Vânturarița și Cheile Oltețului;
- Parcul Național Buila-Vânturarița – zonă spectaculoasă pentru drumeții;
- Alte mănăstiri și obiective cultural-istorice din județul Vâlcea.

Bibliografie

Wikipedia – Horezu

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Horezu>

Wikipedia – Ceramica de Horezu

https://ro.wikipedia.org/wiki/Ceramica_de_Horezu

Wikipedia – Mănăstirea Hurezi

https://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83n%C4%83stirea_Hurezi

COMUNA BĂRBĂTEȘTI – IDENTITATE ȘI TRADIȚIE ÎN OLTENIA DE SUB MUNTE

PROF. INV. PRIMAR MEȘTERU DANIELA-LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALA „ANTON PANN”, RM. VALCEA

Comuna Bărbătești, situată în județul Vâlcea, face parte din zona etnografică Oltenia de sub Munte, o regiune cu o identitate culturală puternică, aflată la poalele Carpaților Meridionali. Zona Olteniei de sub Munte este recunoscută pentru conservarea autentică a tradițiilor populare.

Comuna Bărbătești este situată într-un cadru natural pitoresc, caracterizat prin dealuri subcarpatice, pășuni, livezi și păduri.

La vestul și nordul comunei se află partea sudică a Parcului Național *Buila-Vânturarița*, o zonă protejată montană cu peisaje naturale impresionante și biodiversitate, populară pentru drumeții și agroturism.

Una dintre cele mai vechi ocupații tradiționale în comuna Bărbătești este oieritul. Pe lângă oierit, locuitorii se ocupă cu agricultura, pomicultura, apicultura și creșterea animalelor. Pe lângă activitățile strict agricole, locuitorii practică și meșteșuguri tradiționale, cum ar fi prelucrarea lemnului, țesutul sau cusutul, care au rămas parte integrantă a culturii rurale, inclusiv în realizarea costumelor populare folosite la evenimente culturale.

Portul popular din Bărbătești reflectă apartenența la Oltenia de sub Munte și păstrează influențe ale portului ungurenesc. Costumul femeiesc include cămăși albe brodate cu negru, realizate cu punctul de cusătură numit „ciocănele”, un motiv geometric mărunț și elegant. Se poartă și cămăși cu altiță cusute cu roșu și vișiniu, decorate cu încreț auriu. Fotele și brâiele completează costumul, iar baticul este purtat la sărbători. Costumul bărbătesc este format din cămașă albă din pânză naturală, pantaloni tradiționali, chimir de piele purtat la brâu și căciuli din blană de oaie, elemente ce reflectă legătura strânsă cu oieritul și viața pastorală.

Un moment important pentru comunitate este Festivalul „Brâul de Aur”, organizat anual la 8 septembrie, de sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului. Festivalul promovează dansul popular vâlcean, portul tradițional și identitatea culturală locală. Programul evenimentului cuprinde o paradă a portului popular, în cadrul căreia localnicii defilează în costume tradiționale, într-un alai cu căruțe împodobite, pe drumurile comunei, un spectacol-concurs de dansuri populare, festivități de premieră, mese tradiționale, socializare și schimb cultural între participanți.

Comuna Bărbătești din județul Vâlcea este un exemplu viu de comunitate rurală cu rădăcini profunde în tradițiile oltenești. De la peisaje subcarpatice blânde, care definesc relieful zonei, la obiceiuri și meșteșuguri populare, oamenii din Bărbătești își păstrează valorile culturale și le transmit generațiilor următoare.

Bibliografie:

1. **Wikipedia**, „Bărbătești, Vâlcea”, enciclopedie online, disponibil la: <https://ro.wikipedia.org> (accesat la data de 15.02.2026).
2. **Administrația Parcului Național Buila-Vânturarița**, informații oficiale despre parc, disponibil la: <https://builavanturariita.ro> (accesat la data de 15.02.2026).
3. **Primăria Comunei Bărbătești**, Prezentare generală a comunei, disponibil la: <https://primariabarbatesti.ro> (accesat la data de 15.02.2026). **Visit Vâlcea**, „Tradiții și port popular în Vâlcea”, disponibil la: <https://visit-valcea.ro> (accesat la data de 15.02.2026).

ANTON PANN – CRONICAR AL SUFLETULUI ȘI ÎNTELEPCIUNII POPULARE ROMÂNEȘTI

**PROF. MIERCAN ELENA,
COLEGIUL ENERGETIC, RM. VÂLCEA**

Anton Pann, născut în 1796 în Sliven, a fost una dintre cele mai importante personalități ale culturii române din secolul al XIX-lea. Scriitor, profesor, tipograf și muzician, el a avut un rol esențial în promovarea folclorului și a tradițiilor populare. Stabilind o perioadă importantă la Râmnicu Vâlcea, Anton Pann a contribuit activ la viața culturală a orașului, fiind profesor de muzică bisericească și tipograf.

Opera sa literară include lucrări cunoscute precum „Povestea vorbii” și „Spitalul amorului”, caracterizate prin umor, morală și limbaj popular. Anton Pann este considerat autorul melodiei imnului național „Deșteaptă-te, române!”, pe versurile lui Andrei Mureșanu, fapt care i-a asigurat un loc deosebit în istoria României.

Prin întreaga sa activitate, Anton Pann a contribuit la formarea culturii române moderne, fiind o punte între tradiția orală și literatura scrisă. Moștenirea sa culturală rămâne un simbol al identității naționale și o sursă de mândrie pentru județul Vâlcea.

LOCALITATEA CHEIA - ÎNTRE RURAL ȘI URBAN

MIHALACHE ANA-MARIA,

ȘCOALA GIMNAZIALA ANTON PANN, RM. VALCEA

Localitatea Cheia, aparține stațiunii Băile Olănești, este un loc în care natura, tradițiile și liniștea se împletesc armonios, oferind o imagine autentică a vieții rurale din zona subcarpatică a județului Vâlcea. Peisajul natural este una dintre cele mai mari bogății ale satului Cheia. Pădurile dese, izvoarele limpezi și dealurile domoale creează un cadru pitoresc, ideal pentru drumeții și momente de relaxare. Apropierea de Băile Olănești, cunoscută pentru apele sale minerale cu proprietăți terapeutice, adaugă zonei o valoare deosebită, atât din punct de vedere turistic, cât și balnear.

Un element de mare importanță pentru această zonă este apropierea de Parcul Național Buila-Vânturarița, una dintre cele mai sălbatice și spectaculoase arii protejate din România. Munții calcaroși, cheile adânci, peșterile și pădurile seculare oferă un peisaj impresionant și adăpostesc o floră și faună bogată. Parcul este un loc ideal pentru drumeții, observarea naturii și activități turistice responsabile, contribuind la protejarea mediului și la dezvoltarea ecoturismului în zonă.

Pe lângă frumusețea naturală, zona este bogată și din punct de vedere spiritual. În apropierea satului Cheia se află Mănăstirea Iezer, aflată sub ocrotirea sfântului Antonie, una dintre cele mai vechi și importante așezăminte monahale din județul Vâlcea, cunoscută pentru liniștea sa, arhitectura tradițională și legătura strânsă cu peisajul montan.

De asemenea, Schitul Pahomie este unul dintre cele mai izolate schituri sihăstrești ale țării noastre. Schitul, așezat într-un cadru retras, sub crestele Munților Căpățâanii, oferă un loc de reculegere și rugăciune, unde liniștea naturii se împletește cu spiritualitatea. Satul Cheia nu impresionează prin agitație sau modernism, ci prin autenticitate și echilibru. Prin frumusețea sa naturală și spiritul comunitar, Cheia rămâne un colț de liniște și tradiție în inima Olteniei.

Siteologie:

<https://valceaturistica.ro/manastiri-valcea/manastirea-pahomie/>

<https://pahomie.arhiepiscopiaramnicului.ro/>

OBICEIURI DE IARNA LA ROMANI

PROF. MIROIU ELENA MIHAELA,
LIC.SANITAR,,ANTIM IVIREANU”

Obiceiurile de iarnă ocupă un loc important în tradițiile poporului român, fiind strâns legate de sărbătorile creștine și de viața satului tradițional. Acestea se desfășoară în special în perioada cuprinsă între Crăciun și Bobotează și au rolul de a aduce bucurie, belșug, sănătate și noroc în noul an. Transmise din generație în generație, obiceiurile de iarnă reprezintă o adevărată comoară culturală.

În județul Vâlcea, tradițiile sunt încă vii și sunt promovate prin festivaluri, muzee etnografice (inclusiv în Râmnicu-Vâlcea) și activități comunitare care îmbină celebrarea folclorului cu viața cotidiană de azi.

Ceramica de Horezu este un simbol al artei populare și este inclusă în patrimoniul cultural imaterial UNESCO. Olaritul se practică de secole și este transmis din tată în fiu.

Costume tradiționale bogate în simboluri și culori, reflectând identitatea etnografică a regiunii.

Festivaluri precum evenimentele dedicate jocului popular sau muzicii tradiționale (de exemplu „Învârtita Dorului” în zona Vaideeni) aduc lumea laolaltă pentru a celebra portul, cântecul și dansurile populare. O formă tradițională de socializare, unde oamenii se adunau în seri lungi pentru a lucra la diferite meșteșuguri, a cânta și a povesti. Acest obicei a fost recreat și în spații culturale locale ca punct de promovare a meșteșugurilor.

Obiceiurile de iarnă la români reprezintă o parte esențială a patrimoniului cultural. Ele aduc bucurie, speranță și unitate în comunități, marcând trecerea dintre ani și sărbătorirea Nașterii Domnului. Păstrarea acestor tradiții este importantă pentru a nu uita cine suntem și de unde venim.

Obiceiurile de iarnă diferă de la o regiune la alta, însă toate au același scop: aducerea bucuriei, a speranței și a belșugului în noul an. Moldova impresionează prin jocurile cu măști, Transilvania prin colindele și scenetele religioase, iar Muntenia prin obiceiurile simple și vesele. Aceste tradiții reprezintă o adevărată comoară culturală ce trebuie păstrată și transmisă mai departe.

OAMENI CARE AU CONTRIBUIT LA EVOLUȚIA MATEMATICII

NEACȘU DANIELA RAMONA
LICEUL SANITAR ANTIM IVIREANU, RM. VALCEA

Matematica este una dintre cele mai vechi și fundamentale științe, iar dezvoltarea ei a fost influențată de numeroși oameni de știință remarcabili. Printre cei mai importanți se numără Euclid, care a sistematizat geometria în lucrarea *Elementele* și a introdus metoda axiomatică; Arhimede, care a contribuit la geometria aplicată și mecanică; Isaac Newton și Gottfried Wilhelm Leibniz, care au pus bazele calculului infinitesimal, revoluționând studiul mișcării și fizicii matematice.

Carl Friedrich Gauss a influențat aritmetica modernă și teoria numerelor, în timp ce Leonhard Euler a adus contribuții esențiale în algebra, analiza matematică și topologie, introducând numeroase notații folosite și astăzi. Henri Poincaré a dezvoltat topologia și teoria sistemelor dinamice, fiind unul dintre fondatorii matematicii moderne.

Evoluția matematicii se datorează muncii susținute a acestor personalități, care au adus descoperiri fundamentale și au format baza pentru dezvoltarea științei moderne. Studiarea activității lor arată că matematica este un domeniu viu, în continuă expansiune și esențial pentru înțelegerea lumii.

România a dat lumii câțiva matematicieni remarcabili, cum ar fi Gheorghe Țițeica, Dimitrie Pompeiu sau Grigore Moisil. Gheorghe Țițeica a adus contribuții în geometria diferențială, Dimitrie Pompeiu în analiza matematică, iar Grigore Moisil este considerat părintele informaticii românești, punând bazele logicii matematice și teoriei automatelor.

De la stânga la dreapta: Constantin Avădanei, Grigore Moisil, Gheorghe Amaice, Dumitru Glodeanu (jos), Dumitru Butuc, Ioan Zenembisi, Gheorghe Mares (în picioare)

Evoluția matematicii este rezultatul muncii și descoperirilor a numeroși oameni de știință de-a lungul istoriei. De la Euclid și Arhimede, la Newton, Leibniz, Euler, Gauss și Poincaré, până la contribuțiile românești, fiecare matematician a adăugat o piatră de temelie la edificiul acestei științe. Studiarea acestor personalități ne arată că matematica nu este doar o colecție de formule și teoreme, ci un domeniu

viu, în continuă dezvoltare, care modelează înțelegerea noastră despre lume.

BIBLIOGRAFIE

1. Călugăreanu, Gh. – Istoria matematicii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.
2. Popa, Nicolae – Mari matematicieni ai lumii, Editura Albatros, București, 1995.
3. Georgescu, M. – Contribuții românești la matematică, Editura Academiei Române, București, 2002.
4. Istrati, E. – Matematicieni celebri și descoperirile lor, Editura Tehnică, București, 1999.
5. Stan, Apostol – Matematica între tradiție și modernitate, Editura Saeculum, București, 2010.

ORAȘUL HOREZU

NEAȚU BIANCA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.13 / G.P.P OSTROVENI
RÂMNICU VÂLCEA

Orașul Horezu și Târgul de Ceramică „Cocoșul de Hurezi”

Orașul Horezu, situat în centrul județului Vâlcea, România, este un important centru etnografic, folcloric și de ceramică populară, fiind supranumit „Capitala ceramicii românești”. Denumirea orașului provine de la pasărea ciuhurez, asemănătoare bufniței, prezentă în pădurile din jur. Dezvoltarea așezărilor horezene a fost influențată de traseele de transhumanță, drumurile haiducilor și drumul sării. Descoperirile arheologice indică prezența comunităților umane încă din secolele IX–XII, iar prima mențiune documentară datează din 1487, într-un hrisov al domnitorului Vlad Călugărul.

Un reper istoric deosebit este Mănăstirea Horezu, construită între 1690–1693 de domnul martir Constantin Brâncoveanu, considerată o capodoperă a artei brâncovenești și simbol al măiestriei populare românești. Orașul se întinde pe 11.800 ha și este înconjurat de comunele Costești, Malaia, Vaideeni, Maldărești și Tomșani. Ocupațiile tradiționale includ olăritul, creșterea animalelor, pomicultura și exploatarea lemnului, olăritul reprezentând emblema locului.

Târgul de ceramică „Cocoșul de Hurezi”, inițiat în 1971 și stabilit la Horezu în 1974, este un eveniment de referință al ceramicii românești, atrăgând olari din întreaga țară. Evenimentul pune în valoare creațiile tradiționale și contemporane, contribuind la perpetuarea meșteșugului. Galeria de Artă Populară Contemporană din Horezu reunește anual mii de exponate, reflectând evoluția ceramicii românești și diversitatea motivelor decorative.

Zona Horezu oferă numeroase atracții turistice: Cheile Bistriței Vâlcene, Cheile Oltetului, Parcul Național Buila-Vânturarița, stațiunea Râncă pentru sporturi de iarnă, băile Govora cu ape minerale și tratamente balneare, precum și mănăstirile Hurezi, Arnota și Bistrița. Ceramica horezeană se remarcă prin motive precum cocoșul, păunul, peștele, florile, frunza și spicul de grâu, iar pregătirea lutului și modelarea manuală respectă tehnici tradiționale transmise din generație în generație.

Prin promovarea patrimoniului cultural și a tradițiilor meșteșugărești, Horezu reprezintă un model de continuitate și excelență în domeniul ceramicii românești, iar Târgul „Cocoșul de Hurezi” asigură vizibilitatea meșteșugului, oferind vizitatorilor experiențe autentice și un contact direct cu creația ceramică românească.

GEORGE ȚĂRNEA- GLAS AL VÂLCII ȘI AL CULTURII ROMÂNE

PROF.ÎNV.PRIMAR: NENIȚOIU-ROMAN ELENA-BIANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4
MUN.RM.VÂLCEA, JUD.VÂLCEA

„George Țărnea, glas al Vâlcii și al culturii române” prezintă personalitatea și activitatea culturală a poetului George Țărnea, evidențiind legătura profundă dintre locurile natale și destinul său literar. Născut în localitatea Pietrari, din județul Vâlcea, George Țărnea reprezintă un exemplu elocvent al modului în care spațiul natal poate influența formarea unei conștiințe artistice și culturale autentice.

Lucrarea subliniază faptul că mediul vâlcean, bogat în tradiții, spiritualitate și frumusețe naturală, a contribuit la dezvoltarea sensibilității poetice a autorului. Contactul cu valorile satului românesc, cu memoria colectivă și cu echilibrul vieții tradiționale se reflectă ulterior în creația sa literară, dominată de teme precum identitatea, timpul, memoria și condiția umană. Poezia lui George Țărnea se caracterizează prin profunzime, rigoare stilistică și o permanentă meditație asupra sensului existenței.

De asemenea, putem remarca și activitatea sa ca om de cultură, nu doar ca poet. Pe lângă volumele de versuri publicate, el a fost implicat activ în viața literară românească, colaborând la reviste culturale și susținând dialogul intelectual. Prin această implicare, Țărnea a demonstrat că literatura nu este doar un act artistic, ci și o formă de responsabilitate morală și culturală.

Un accent important al lucrării este pus pe ideea de mândrie locală și națională. George Țărnea este prezentat ca un simbol al valorilor autentice, un creator care și-a onorat originile și le-a transformat într-o sursă de inspirație. Prin opera sa, el a adus prestigiu județului Vâlcea și a contribuit la patrimoniul literar românesc contemporan.

În concluzie, lucrarea arată că George Țărnea este una dintre acele personalități culturale care confirmă importanța legăturii dintre „loc” și „om”. El rămâne un model pentru tânără generație, demonstrând că talentul, seriozitatea și atașamentul față de valorile culturale pot transforma un destin local într-o contribuție semnificativă la cultura națională.

Bibliografie:

1. Țărnea, George – *De-abia azi, inima mea*, Editura Eminescu, 1972;
2. Țărnea, George – *Inima de pe urmă*, Editura Cartea Românească, 1976;
3. Ștefănescu, Alex. – *Istoria literaturii române contemporane*, Editura Paralela 45, 2001;
4. Lefter, Ion Bogdan – *Dicționar de poeți contemporani*, Editura Univers Enciclopedic, 1996;
5. Articole din revista *România Literară* dedicate poeziei postbelice.

NICOLAE BĂLCESCU — UN LUPTĂTOR PENTRU LIBERTATE ȘI REFORMĂ SOCIALĂ

PROF. NICA DAIANA-CRISTINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4-RM.VÂLCEA
PROF. CEAUȘOGLU ANELICE,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4-RM.VÂLCEA

Nicolae Bălcescu (1819–1852) este una dintre cele mai importante și reprezentative personalități istorice originare din județul Vâlcea, remarcându-se ca istoric, revoluționar și om de cultură în perioada mișcărilor de reformă din secolul al XIX-lea în România.

S-a născut în satul Bălcești (astăzi în județul Vâlcea), într-o familie de boieri mici, și a primit o educație aleasă, care i-a stimulat interesul pentru istorie, filozofie și problemele sociale ale epocii. Bălcescu a studiat la București și la Paris, unde a intrat în contact cu ideile liberale și revoluționare care circulau în Europa în prima jumătate a secolului XIX. Aceste idei l-au influențat profund, determinându-l să devină un susținător fervent al reformelor democratice și al emancipării naționale.

Crezul său politic se regăsește în scrierile sale, în special în lucrările de istorie și în articolele publicate în presa vremii. Bălcescu a militat pentru egalitatea în drepturi, pentru abolirea privilegiilor feudale și pentru unirea provinciilor românești. El a considerat reforma socială și națională ca fiind elemente inseparabile în procesul de modernizare al societății românești.

În anul 1848, Nicolae Bălcescu a jucat un rol activ în Revoluția de la București, fiind unul dintre liderii principali ai mișcării. A participat la elaborarea Proclamației de la Islaz și la organizarea acțiunilor revoluționare din Țara Românească. Deși revoluția a fost în cele din urmă înăbușită, contribuția sa rămâne una fundamentală pentru conștiința civică și pentru mișcarea de emancipare națională a românilor.

După căderea revoluției, Bălcescu a fost nevoit să se exileze. A continuat să scrie și să susțină cauza românească din străinătate, însă a murit tânăr, la doar 33 de ani, în timpul unei epidemii.

Personalitatea lui Nicolae Bălcescu rămâne un simbol al luptei pentru libertate, pentru egalitate și pentru unitatea națională. Opera și ideile sale au avut un impact durabil asupra evoluției societății românești din secolul al XIX-lea și continuă să fie studiate în școli și universități ca expresie a spiritului revoluționar românesc.

Bibliografie

1. *Nicolae Bălcescu – Viața și opera*, Editura XYZ, București.
2. *Revoluția de la 1848 în Țara Românească*, Editura Academiei Române, București,
3. *Dicționar de istorie a României*, Editura All, București.
4. *Enciclopedia României*, Editura Litera, București.

LOCURI CARE NE DEFINESC ȘI OAMENI CARE NE INSPIRA

SECRETAR NICU ELENA ALINA
LICEUL DE ARTE „VICTOR GIULEANU”,
RAMNICU-VALCEA, VALCEA

Concursul Regional Interdisciplinar „Locuri și oameni cu care ne mândrim” are ca obiectiv principal valorizarea comunității locale prin evidențierea spațiilor, tradițiilor și persoanelor care contribuie la conturarea identității și prestigiului acesteia. Materialul de față subliniază rolul educației în formarea respectului față de locurile natale și față de oamenii care, prin activitatea lor, devin modele autentice pentru generațiile tinere.

Comunitatea reprezintă mai mult decât un spațiu geografic; ea este un ansamblu de valori, relații și experiențe comune. Locurile semnificative ale unei localități – precum școala, instituțiile culturale, monumentele istorice, lăcașurile de cult sau spațiile de recreere – sunt repere care influențează dezvoltarea personală și socială a indivizilor. Acestea păstrează memoria colectivă și oferă sentimentul de apartenență, fiind esențiale în formarea identității locale.

Un loc central în viața comunității îl ocupă școala, spațiul în care elevii dobândesc nu doar cunoștințe, ci și valori morale și civice. Școala este mediul care încurajează cooperarea, respectul reciproc și responsabilitatea, contribuind la formarea unor cetățeni activi și implicați. Prin activități educaționale și proiecte interdisciplinare, elevii sunt stimulați să își cunoască și să își aprecieze comunitatea.

Pe lângă locuri, oamenii reprezintă adevărata bogăție a unei comunități. În fiecare localitate există persoane care se remarcă prin muncă, seriozitate și implicare: cadre didactice, profesioniști din diverse domenii, voluntari sau păstrători ai tradițiilor locale. Acești oameni devin repere morale și profesionale, oferind exemple pozitive pentru tineri și contribuind la dezvoltarea armonioasă a societății.

Valorile comunitare – solidaritatea, respectul, responsabilitatea și cooperarea – sunt fundamentale pentru o conviețuire sănătoasă. Promovarea acestor valori în cadrul educației îi ajută pe elevi să își formeze o identitate solidă și să înțeleagă importanța implicării civice. Oamenii și locurile cu care ne mândrim sunt expresia vie a acestor valori, fiind surse de inspirație și stabilitate.

Tema concursului permite o abordare interdisciplinară, integrând elemente din limbă și literatură română, educație civică, istorie, geografie și arte. Elevii pot realiza texte descriptive, eseuri, proiecte artistice sau prezentări care reflectă legătura dintre comunitate, oameni și locuri. Această abordare stimulează creativitatea, gândirea critică și capacitatea de exprimare, contribuind la dezvoltarea competențelor-cheie.

În concluzie, materialul evidențiază importanța cunoașterii și valorizării comunității locale ca fundament al identității personale și colective. Prin promovarea locurilor și oamenilor cu care ne mândrim, educația devine un instrument esențial în păstrarea tradițiilor și în construirea unui viitor bazat pe respect, implicare și responsabilitate socială.

MĂNĂSTIREA ARNOTA

OCHIA MĂDĂLINA –
LICEUL TEHNOLOGIC FERDINAND I RM. VÂLCEA
OCHIA FLORIN – CNI MATEI BASARAB RM. VÂLCEA

Sfânta Mănăstire Arnota este o podoaabă arhitecturală și de sihăstrie care împodobeste zona de nord a Olteniei. Se află nu departe de Muntele Buila, la 56 km de Râmnicu Vâlcea, spre Târgu Jiu, în județul Vâlcea. Mănăstirea Arnota este o mănăstire ortodoxă cu obște de maici, situată în comuna Costești, județul Vâlcea. Sfânta biserică, închinată *Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil*, este una dintre cele mai mici, în rândul bisericilor domnești din țara noastră.

La Arnota se ajunge dinspre Mănăstirea Bistrița, pe un drum de piatră, după o distanță de 6 kilometri; mai există și o potecă directă la numai 3 kilometri, dar foarte greu accesibilă pe ploaie sau pe zapadă. Străjuind masivul Arnota, din peisajul pitoresc al Munților Căpățâanii, la altitudinea de 840 de metri, asemeni unui cuib de vulturi, Mănăstirea Arnota păstrează între zidurile sale mormântul lui Matei Basarab Vodă, evocând trăsăturile parcă întipărite în piatră ale acestui energetic ctitor.

Prin arhitectura, pictura și sculptura sa, Mănăstirea Arnota poate fi considerată un important monument istoric și de artă religioasă din țară, fapt pentru care, oricine ajunge prin partea locului, vizitând Mănăstirea Hurez sau Mănăstirea Bistrița, este îndemnat să se încumete să urce muntele, pentru a cunoaște și această bijuterie a Ortodoxiei românești. Tradiția păstrată până astăzi spune că după o luptă grea cu turcii, pe care nu a putut-o câștiga, fiind urmărit de aceștia, Matei Vodă s-a retras în plaiurile Vâlcei, în Munții Arnotei, refugiindu-se în rogozul unui lac cu răchită. Așa începe aici Matei Vodă zidirea Bisericii de la Arnota, la începutul domniei sale, închinându-o "Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil", ocrotitorii săi, aducând apoi din Alba-Iulia, trupul tatălui său, vornicul Danciu din Brâncoveni, pentru a fi înmormântat aici.

Mănăstirea este atestată documentar pentru prima oară la data de 11 iulie 1636, cu ocazia cumpărării unei obcine la Bogdănești - Vâlcea, primind apoi la 23 aprilie 1638 - "cinstit și bine închipuit hrisov de danie" de la Matei Basarab, ctitorul său. Imaginea Mănăstirii Arnota apare și în copia din 1830 a unui tablou din secolul al XVI-lea (1520), reprezentând retragerea la Mănăstirea Bistrița a banului Barbu Craiovescu, ctitorul acesteia. Mănăstirea Arnota se remarcă prin importanța istorică și valoare patrimonială deosebite. Biserica (împreună cu biserica Mănăstirii Plătărești din jud. Călărași) păstrează în forma originală picturile murale de secol XVII, comandate de Matei Basarab.

Bibliografie: <https://www.crestinortodox.ro> !

STAȚIUNILE VÂLCENE- LECTȚII DE SĂNĂTATE ȘI VIAȚĂ PENTRU ELEVI

ONEA ELENA ALEXANDRA,
ȘC. GIMN. „ANTON PANN”, RM.VÂLCEA

Județul Vâlcea se remarcă prin bogăția stațiunilor balneare și turistice, precum Călimănești-Căciulata, Băile Olănești, Băile Govora și Ocele Mari, care reprezintă adevărate spații educative pentru elevi. Aceste locuri oferă lecții valoroase despre sănătate, echilibru, respect față de natură și stil de viață sănătos, completând educația realizată în școală.

Elevii au ocazia să înțeleagă concret importanța mișcării, a respirației corecte, a odihnei și a alimentației echilibrate prin activități practice, plimbări și jocuri în aer liber. Stațiunile devin astfel contexte reale pentru educația pentru sănătate, în care cunoștințele teoretice sunt transformate în experiențe aplicabile în viața de zi cu zi. Pe lângă beneficiile fizice, aceste stațiuni contribuie la dezvoltarea emoțională și socială a elevilor. Mediul liniștit și activitățile organizate îi ajută să își gestioneze emoțiile, să se adapteze unor situații noi, să coopereze și să respecte reguli, dezvoltând competențe sociale esențiale. În plus, stațiunile pot fi folosite ca „săli de clasă în aer liber”, oferind ocazia de a observa elemente de geografie, științe ale naturii și educație pentru mediu într-un mod practic și atractiv.

Din perspectivă educativă, stațiunile vâlcene pot fi valorificate ca adevărate „săli de clasă în aer liber”. Ele permit realizarea unor activități interdisciplinare, care îmbină elemente de geografie, științe ale naturii, educație pentru mediu și educație pentru sănătate. De exemplu, elevii pot observa relieful, pot discuta despre protejarea mediului înconjurător sau pot înțelege importanța utilizării responsabile a resurselor naturale. În același timp, stațiunile contribuie la formarea sentimentului de apartenență și mândrie locală.

Cunoașterea valorilor zonei natale îi ajută pe elevi să aprecieze patrimoniul natural și cultural al județului Vâlcea. Aceștia învață să respecte locurile în care trăiesc și să devină, în timp, promotori ai acestora.

Stațiunile vâlcene reprezintă și locuri cu care ne mândrim, reflectând bogăția naturală, tradițiile locale și valorile comunității. Ele dezvoltă sentimentul de apartenență și respect pentru patrimoniul județului, încurajând elevii să devină cetățeni responsabili și implicați. Astfel, aceste spații nu sunt doar destinații turistice, ci și adevărate lecții de viață, care contribuie la formarea fizică, emoțională, socială și morală a tinerilor, consolidând atât sănătatea lor, cât și legătura cu valorile locale.

Bibliografie

1. Ministerul Educației. (2014). *Programa școlară pentru învățământul primar*. București: Ministerul Educației.
2. Popescu, M., & Ionescu, L. (2016). *Educația pentru sănătate la elevii din ciclul primar*. Craiova: Editura Didactică.
3. Organizația Mondială a Sănătății. (2012). *Promoting health through schools*. Geneva: WHO.

CERAMICA DE LA HOREZU

PROF.ÎNV. PRIMAR OPREA ANDREEA ELENA
LICEUL SANITAR ANTIM IVIREANU, RM.VÂLCEA

Olăritul este o activitate ce presupune forță fizică. Este o muncă obositoare ce presupune îndemânare și diverse cunoștințe în domeniul ceramicii și prelucrării lutului. Orice greșeală în procesul de execuție poate avea drept consecință distrugerea vasului, de aceea, olăritul este un meșteșug realizat preponderant de bărbați, femeile ajutând mai mult la decorat. Ceramica de Horezu este un tip unic de ceramică românească care este produsă în mod tradițional manual în zona orașului oltenesc Horezu (județul Vâlcea), aproape de celebra Mănăstire Horezu. Reflectă multe generații de cunoștințe și abilități de dezvoltare a ceramicii, motiv pentru care măiestria ceramicii Horezu a fost înscrisă pe Lista Patrimoniului Cultural Imaterial UNESCO în decembrie 2012. Producția este împărțită în procese de fabricație pentru bărbați și femei.

Prin urmare, oamenii extrag pământul, care este apoi curățat, tăiat, udat, frământat, călcat și amestecat transformându-l în lut roșu pe care olarii îl formează într-o tehnică specială a degetelor care necesită concentrare, forță și agilitate. Fiecare olar are propria sa tehnică de modelare, dar fiecare respectă etapele procesului. Femeile decorează ceramica modelată înainte de a o arde cu tehnici și cu unelte speciale pentru a desena motive tradiționale. Abilitățile lor în combinarea decorarea și culoarea determină personalitatea și unicitatea acestor piese. Culorile sunt nuanțe strălucitoare de maro, roșu, verde, albastru și așa-numitul „galben de Horezu”.

Olarii de la Horezu folosesc multe unelte tradiționale, cum ar fi un mixer pentru curățarea pământului, o roată de ceramică și un pieptene pentru modelare, un corn de taur scobit și un băț fin cu vârf de sârmă pentru decorare și o sobă cu lemne pentru arderea lutului. Acest meșteșug străvechi este păstrat în vatra strămoșească, cunoscută acum sub numele de strada Olari din Horezu, unde artizanii modelează lutul în același proces migălos ca și strămoșii lor.

Horezu este un centru ceramic istoric românesc singular în care acest comerț a rămas principala sursă de venit pentru multe familii de olari. Vasele smălțuite, bogat ornamentate și frumos colorate se folosesc și în scopuri practice, dar și la decorarea interiorului. Deosebite sunt obiectele lucrate cu ocazii speciale, cum ar fi marile ulcioare de nuntă. Cea mai răspândită tehnică de decorare folosește un corn de vită având în vârf o pană de găscă. Culoarea se scurge, prin corn, prin pana de găscă. Funcționează ca o veritabilă peniță.

De asemenea, decorurile fine se pot obține folosind un bețișor din fire de păr de porc mistreț.

Bibliografie

1. <http://www.hotnews.ro/stiri-cultura-13759349-ceramica-horezu-inclusa-unesco-patrimoniul-cultural-imaterial.htm>
2. <http://www.orasul-horezu.ro/cocoul-de-hurez0>

ION CREANGĂ, CEL MAI MARE POVESTITOR AL ROMÂNILOR

PROF.ED.TIMPURIE PANAIT MIHAI MIHAELA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SAT MĂGURA, MIHĂEȘTI, VÂLCEA

Ion Creangă s-a născut acum mulți, mulți ani (în 1837) în satul Humulești. El a fost un scriitor care a iubit foarte mult copiii și a știut să povestească despre ei ca nimeni altul. Prietenul lui cel mai bun a fost marele poet Mihai Eminescu, care l-a încurajat să scrie toate poveștile pe care le știa. Cea mai faimoasă carte a lui este „Amintiri din copilărie”.

Acolo aflăm despre micul Nică (care era chiar Ion Creangă când era mic). El nu era un copil cuminte tot timpul, ci unul foarte poznaș!

- La furat cireșe: A fugit din grădina mătușii Mărioara după ce a mâncat cireșe pe săturate.
- Pupăza din tei: A prins pupăza care îl trezea prea devreme și a încercat să o vândă în târg.
- La scăldat: A plecat la râu în loc să stea acasă să legene copilul, iar mama lui i-a luat hainele drept pedeapsă.

Ion Creangă a scris povești pe care toți copiii le învață cu drag. În ele, animalele vorbesc și ne învață lecții importante: „Capra cu trei iezi”, „Punguța cu doi bani”, „Ursul păcălit de vulpe”.

Ne place Ion Creangă pentru că folosește cuvinte populare, glume și ne face să râdem. Citind cărțile lui, parca ne jucăm și noi cu Nică prin Humuleștii de altădată. Chiar dacă a trăit demult, poveștile lui vor rămâne mereu în inimile noastre.

Iată câteva curiozități uimitoare despre Ion Creangă:

- a) Avea o „armată” de pisici: Lui Creangă îi plăceau la nebunie pisicile. Se spune că în căsuța lui mică din Iași, numită „Bojdeuca”, avea peste 20 de pisici, iar fiecare dintre ele purta un nume de persoană! Bojdeuca lui Creangă
- b) Era un munte de om: Scriitorul era foarte înalt și destul de voinic. Avea un răs tunător care îi făcea pe toți să zâmbească imediat ce intra în cameră.
- c) A fost profesor (diacon): Înainte de a fi scriitor celebru, el a fost învățător. A scris chiar și un Abecedar (o carte de citit) pentru copiii de clasa întâi, ca să învețe literele mai ușor.
- d) Mânca pe săturate: Îi plăceau foarte mult mâncărurile moldovenești. Se spune că la o singură masă putea mânca o oală întregă de sarmale sau o mămligă uriașă cu brânză.
- e) Povestitorul care nu voia să scrie: La început, Creangă doar spunea poveștile cu voce tare. Prietenul său, Mihai Eminescu, a trebuit să îl convingă mult timp să le pună pe hârtie, spunându-i că este un scriitor genial.
- f) Casa lui era din pământ: Bojdeuca în care locuia era o casă simplă, cu acoperiș de stuf și pereți din lut, exact ca în poveștile sale. Astăzi, aceasta este primul muzeu literar din România.

„Dacă-i copil, să se joace; dacă-i cal, să tragă; și dacă-i popă, să citească...” — *prin asta el spunea că e normal ca un copil să facă boacâne și să se joace toată ziua!*

Bibliografie:

- 1) **Călinescu, George.** *Viața lui Ion Creangă*, Editura Litera (pentru detalii despre familia lui și prietenia cu Eminescu).
- 2) **Muzeul Literaturii Române Iași.** *Bojdeuca lui Ion Creangă - Istoric*, muzeulliteraturiiiasi.ro.

PETRACHE POENARU – VIAȚA ȘI CONTRIBUȚIILE SALE LA DEZVOLTAREA CULTURII ȘI ȘTIINȚEI ROMÂNEȘTI

PROF. PASCARU MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TAKE IONESCU, RÂMNICU VÂLCEA

Petrache Poenaru a fost una dintre cele mai importante personalități ale secolului al XIX-lea din spațiul românesc, având un rol esențial în modernizarea societății românești. Reprezentant de seamă al generației pașoptiste, el s-a remarcat ca inventator, pedagog, inginer, scriitor și reformator al învățământului. Prin activitatea sa complexă, Poenaru a contribuit la dezvoltarea educației, culturii și științei, dar și la afirmarea României pe plan internațional.

Născut la 10 ianuarie 1799, în județul Vâlcea, într-o familie de mici boieri, Petrache Poenaru a manifestat încă din copilărie o inteligență deosebită și o mare dorință de cunoaștere. A urmat studiile la Craiova, unde a dobândit cunoștințe solide de matematică, limbi străine și științe umaniste. Un moment important în formarea sa l-a constituit participarea la Revoluția lui Tudor Vladimirescu din 1821, unde a activat ca secretar al acestuia. Această experiență i-a oferit o perspectivă directă asupra problemelor politice și sociale ale vremii și i-a întărit convingerile reformatoare.

După înăbușirea revoluției, Petrache Poenaru și-a continuat studiile în străinătate, la Viena și Paris. Aici a intrat în contact cu ideile iluministe și cu marile descoperiri științifice ale epocii, urmând cursuri de inginerie, matematică și fizică. În anul 1827, pe când se afla la Paris, a obținut un brevet de invenție pentru „condeiul portăreț fără sfârșit, alimentându-se singur cu cerneală”, considerat precursorul stiloului modern. Această realizare l-a consacrat ca primul român care a obținut un brevet de invenție recunoscut internațional.

Revenit în țară, Petrache Poenaru s-a implicat activ în modernizarea sistemului de învățământ din Țara Românească. A ocupat funcții importante, fiind inspector general al școlilor, și a susținut introducerea limbii române în educație, înlocuind treptat limba greacă. De asemenea, a militat pentru organizarea școlilor după model occidental și pentru dezvoltarea învățământului tehnic și științific, considerând educația un factor esențial al progresului național.

Pe lângă activitatea sa pedagogică, Petrache Poenaru a fost și un important om de cultură și participant la viața politică a vremii. A fost membru al Societății Academice Române și un susținător al ideilor liberale și reformatoare. A murit la 2 octombrie 1875, lăsând în urmă o moștenire valoroasă. Prin întreaga sa activitate, Petrache Poenaru rămâne un exemplu de intelectual dedicat dezvoltării societății românești și progresului prin educație și inovație.

BIBLIOGRAFIE

1. Călinescu, George – Istoria literaturii române de la origini până în prezent, Editura Fundației Regale pentru Literatură și Artă, București.
2. Giurescu, Constantin C. – Istoria românilor, Editura Științifică, București.
3. Iorga, Nicolae – Oameni și fapte, Editura Minerva, București.
4. Popescu, Ioan-Aurel – Istoria românilor, Editura Litera, București.
5. Zbucnea, Gheorghe – Personalități ale secolului al XIX-lea, Editura Academiei Române, București.

PERSONALITATE DE SEAMĂ ÎN VIAȚA TIPOGRAFIILOR BISERICEȘTI- SFÂNTUL IERARH MARTIR ANTIM IVIREANUL

PROF. ÎNV. PRIMAR PASCU LUMINIȚA-MIHAELA
LICEUL SANITAR ANTIM IVIREANU- RM VÂLCEA

Considerat cel mai de seamă mitropolit al Țării Românești din toată istoria ei, Sfântul Antim Ivireanul rămâne în memoria Bisericii noastre ca o personalitate de o complexitate rar întâlnită. Tipograf, arhitect de biserici, caligraf, sculptor, predicator fără egal, cunoscător al multor limbi străine, mitropolitul de origine georgiană s-a dovedit în același timp a fi un bun chivernisitor al Bisericii, cu spirit filantropic și aplecare spre nevoile credincioșilor pe care i-a păstorit. Ceea ce a lăsat posterității, opera sa omiletică, Didahiile, ne arată că avem în față un orator neîntrecut. Mănăstirea Antim din București, ctitoria sa, este și ea un semn al iubirii de Dumnezeu și al priceperii mitropolitului, iar testamentul scris de el mărturisește dragostea pe care o nutrea față de păstoriții săi lipsiți de cele materiale. Pentru toate aceste fapte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut pe mitropolitul Antim Ivireanul în rândul sfinților la 21 iunie 1992.

Mitropolitul Antim Ivireanul a fost unul dintre cei mai străluciți ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române din Țara Românească. Meritele lui sunt cu atât mai mari, cu cât el n-a fost român. Începuturile vieții lui ne sunt puțin cunoscute. Se știe doar că era caucazian sau georgian (ivirean). Născut în anul 1650, tânărul Andrei (numele primit la botez), a căzut rob la turci. Eliberat din robie, a trăit în preajma Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, unde a deprins de tânăr sculptura, pictura, caligrafia și limbile greacă, arabă și turcă. În jurul anului 1690, domnitorul Constantin Brâncoveanu l-a adus în Țara Românească, aceasta devenind a doua sa patrie. Aici a găsit un spațiu cultural propice, unde se întâlneau și activau, sub patronajul domnitorului brâncovean, străluciți oameni de cultură italieni și greci, alături de renumiți cărturari și ierarhi români ortodocși. Brâncoveanu s-a înconjurat de un grup de cărturari distinși, reputați în tot sud-estul continentului și în Orientul apropiat. Între ei s-au numărat Sevastos Kiminites, fost profesor și rector la Marea Școală a Patriarhiei Ecumenice, Ioan Cariofil, și el fost profesor și rector la aceeași Mare școală a Patriarhiei, Ion Comnen, medic și filosof, Iacob Pylarino, medic, contele Bartolomeo Ferrati, un medic excelent practician, înveșmântat cu o eleganță uimitoare și îmbucurătoare pentru ochii bucureștenilor, Manu Apostol, om de afaceri preocupat să investească în tipărirea cărților, Ion Românul, un pseudonim sub care se ascundea secretarul italian Giovanni Candido Romano, Antonio Maria de Chiaro, agerul secretar adus după 1709 tocmai din Florența, medicii Evanghelistă Marignazzi, un bun practician, devenit ulterior medic al țarului, și Mihail Schendos van der Beck, aromân în pofida numelui, preocupat de medicină și bogățiile Olteniei. În rândul acestora se număra și cărturarul Antim Ivireanul.

În anul 1691, a ajuns conducătorul tipografiei din București. În anul 1696, era egumen al Mănăstirii Snagov, unde a întemeiat o nouă tipografie și a desfășurat o bogată activitate tipografică timp de cinci ani. Și-a continuat lucrarea tipografică în București, între anii 1701-1705. În anul 1705 a fost ales episcop al Râmnicului. La începutul anului 1708, a fost ales mitropolit al Țării Românești, păstorind pe credincioșii români din acest principat românesc până în anul 1716.

Bibliografie

1. Emil Nedelescu, „Contribuția lui Antim Ivireanul la restaurarea și înfrumusețarea sfintelor locașuri din eparhia Râmnicului Nouului Severin”, în „Mitropolia Olteniei”
2. Pr. Vasile Oltean, „Antim Ivireanul și românii ortodocși din Șcheii Brașovului”, în „Biserica Ortodoxă Română”

JOCUL CĂLUȘULUI ÎN JUDEȚUL VÂLCEA

PROF. PĂUȘESCU IOANA CONSUELA
COLEGIUL ECONOMIC RM. VÂLCEA

„Călușul” este un joc moștenit din străbuni, care are loc de sărbătoarea Rusaliilor și se crede că are origini precreștine. Acest dans ritualic, practicat mai ales în sudul României, îmbină elemente de magie, credință și artă populară. De-a lungul timpului, Jocul Călușului a devenit un simbol al identității culturale românești.

În anul 2005, Jocul Călușului a fost inclus în lista Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității UNESCO, recunoaștere care subliniază valoarea sa universală.

În fiecare an, de sărbătoarea Rusaliilor, comuna Șirineasa din județul Vâlcea devine „capitala tradițiilor românești”, odată cu organizarea „Festivalului Călușului Vâlcean”.

Dansul este executat de o ceată formată din bărbați, numiți călușari, conduși de un vătaf. Aceștia respectă un jurământ strict pe durata ritualului, jurământ care presupune disciplină, solidaritate și respectarea tradiției. Ceata poate fi însoțită și de personaje simbolice, precum Mutul, care aduce un element comic și ritualic.

Călușarii poartă costume tradiționale albe, împodobite cu panglici colorate și clopoței legați la picioare. Clopoțelii au rolul de a alunga spiritele rele prin sunetul lor. Dansatorii folosesc băte sau bețe, care au o semnificație ritualică, fiind considerate obiecte de protecție.

Dansul este foarte energic și spectaculos, caracterizat prin sărituri înalte, bătăi ritmice din picioare și mișcări sincronizate. Muzica este interpretată, de obicei, la vioară sau fluier și are un ritm alert. Mișcările dansului simbolizează lupta dintre bine și rău și au rolul de a proteja comunitatea.

Tradiția populară spune că ielele, ființe mitice, pot provoca boli sau nenorociri oamenilor. Jocul Călușului avea rolul de a vindeca persoanele afectate și de a proteja satul de spiritele rele. Astfel, dansul nu este doar o formă de divertisment, ci și un ritual cu semnificații profunde.

Jocul Călușului reprezintă o legătură între trecut și prezent, fiind transmis din generație în generație, păstrarea acestei tradiții contribuind la conservarea identității culturale românești și la promovarea valorilor autentice ale folclorului național. Reprezintă o manifestare complexă a culturii populare românești, care îmbină dansul, muzica, credința și ritualul. Prin energia și simbolismul său, acest dans continuă să impresioneze și să fie apreciat atât în România, cât și pe plan internațional.

Bibliografie:

<https://primariasirineasa.ro/index.php/prezentare/traditii-obiceiuri-mestesuguri>
<https://www.radiovacanta.ro/evenimente/festivalul-calusului-valcean-duce-traditia-si-spectacolul-in-sirineasa-54909.html>
https://ro.wikipedia.org/wiki/C%C4%83lu%C8%99ul_oltenesc

Rezumat
LUMEA LUI BĂLCESCU

PROF. PAVEL DUMITRA-RODICA
LICEUL TEHNOLOGIC BĂILE GOVORA /
ȘC.GIMN.NR.4 RM.VÂLCEA

Prezenta lucrare are în vedere câteva aspecte despre viața lui Nicolae Bălcescu (1819–1852) ce a fost una dintre cele mai importante figuri ale istoriei și culturii române din secolul al XIX-lea, istoric, revoluționar și gânditor politic.

Născut la București, într-o familie modestă, Bălcescu s-a remarcat încă din tinerețe prin inteligență, spirit critic și interes profund pentru trecutul și viitorul națiunii române. A urmat studii temeinice, fiind pasionat de istorie, filozofie și ideile liberale europene, care aveau să-i influențeze întreaga activitate.

Nicolae Bălcescu a fost unul dintre liderii Revoluției de la 1848 din Țara Românească, militând pentru libertate, drepturi civile, egalitate socială și emanciparea țăranilor. Credea cu tărie în unitatea națională și în necesitatea reformării statului român pe baze moderne. După înfrângerea revoluției, a fost nevoit să trăiască în exil, perioadă în care a continuat să lupte pentru cauza românească prin scris și activitate politică.

Opera sa cea mai cunoscută, *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul*, reflectă viziunea sa patriotică și dorința de unitate națională. Bălcescu a murit tânăr, la doar 33 de ani, dar ideile și idealurile sale au avut un impact profund asupra generațiilor următoare, rămânând un simbol al luptei pentru libertate și progres.

ROUMAINS CÉLÈBRES, EMIL CIORAN

PROF. PERȚA GABRIELA MIHAELA
ȘCOALA GIMN.NR.4 RM.VÂLCEA

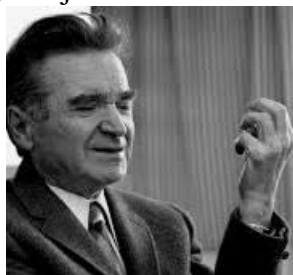
Le philosophe et écrivain roumain d'expression française, Emil Mihai Cioran est né le 8 avril 1911 dans le village de Rășinari dans le département de Sibiu.

Malgré le régime austro-hongrois qui impose la religion gréco-catholique en Transylvanie, son père est pope orthodoxe et sa mère a des origines nobles de la lignée paternelle. Il suit les cours du lycée « Gheorghe Lazăr » à Sibiu, et en 1928 commence à étudier la philosophie à l'Université de Bucarest ; il achève sa formation à l'Université Humboldt de Berlin en recevant une bourse pour son doctorat.

Il faisait partie de la génération originelle et controversée de 1927, dont Mircea Eliade était la figure de proue – un bouquet de jeunes intellectuels connus pour leur grand talent, mais aussi pour les sympathies d'extrême-droite affichées par certains d'entre eux, y compris par Cioran. Dans les années 1940, il obtient une bourse offerte par l'Etat français et se rend à Paris, qu'il ne quittera plus et où il écrira, exclusivement en français, les livres qui ont fait sa renommée en Occident. Et c'est toujours dans la Ville Lumière qu'Emil Cioran reçoit, après 1990, les intellectuels roumains qui commencent à publier ses livres à Bucarest et qui réussissent à l'interviewer lorsqu'il était d'accord, car il manifestait de la réticence devant la célébrité.

Sa pensée philosophique est fortement influencée par les deux penseurs allemands que sont Friedrich Nietzsche et Arthur Schopenhauer ; il découvre également Lev Șestov, qu'il considère comme « le philosophe russe le plus culturel ». Il lit énormément et parmi ses préférés, nous pouvons compter les romantiques allemands, les philosophes des Lumières, les écrivains mystiques ou les plus grands noms de la littérature et de la philosophie tels que Shakespeare, Dostoïevski ou encore Kierkegaard.

Cioran démontre un talent littéraire atypique, enrichi par son élan philosophique, par une concentration extraordinaire de l'idée, mais aussi par son pessimisme caractéristique, car il comprend parfaitement l'incohérence de l'être humain. Il développe une prédilection toute particulière pour la technique du journal et de la correspondance à côté de ses amis de plume - Constantin Noica, Mircea Eliade, Benjamin Fondane ou Eugène Ionesco.

Sitographie:

- <https://www.rri.ro/fr/chroniques-hebdomadaires/lencyclopedie-de-rri/le-110e-anniversaire-de-la-naissance-demil-cioran-id389409.html>
- <https://www.radiofrance.fr/franceinter/podcasts/intelligence-service/emil-cioran-un-moraliste-francais-echappe-de-roumanie-2827270>
- <https://lepetitjournal.com/bucarest/communaute/roumains-celebres-emil-cioran-une-ame-incomprise-234293>

ANA BLANDIANA – POEZIA CA FORMĂ DE LIBERTATE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, PERȚA IOANA-ANIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “OCTAVIAN GOGA “RĂȘINARI”,
JUDEȚUL SIBIU

Ana Blandiana este una dintre personalitățile culturale românești care au influențat societatea prin puterea discretă a cuvântului și prin responsabilitate morală. Ea reprezintă un reper al conștiinței colective, simbolizând libertatea interioară și demnitatea umană. Literatura sa depășește dimensiunea estetică, devenind o formă de rezistență morală și educație spirituală.

Născută la 25 martie 1942, la Timișoara, sub numele Otilia Valeria Coman, a crescut într-un context marcat de represiunea comunistă, tatăl său fiind închis din motive politice. Această experiență a influențat profund sensibilitatea și formarea sa intelectuală.

Debutul literar a avut loc la sfârșitul anilor '50, iar poeta s-a remarcat rapid prin claritate expresivă, reflecție filosofică și o puternică dimensiune etică. Volume precum *Persoana întâi plural* și *Octombrie, Noiembrie, Decembrie* confirmă maturitatea unei voci poetice preocupate de condiția umană.

În perioada comunistă, când libertatea de exprimare era limitată, Ana Blandiana a transmis prin metaforă și simbol mesaje despre libertate interioară, motiv pentru care unele scrieri au fost interzise. Poezia sa a devenit astfel o formă subtilă de opoziție culturală și un spațiu al reflecției spirituale.

După 1989, s-a implicat activ în viața civică, fiind cofondatoare a Alianței Civice și susținătoare a valorilor democratice. Un proiect major al activității sale este Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței de la Sighet, dedicat recuperării memoriei istorice.

Opera Anei Blandiana este tradusă și apreciată internațional, fiind studiată în mediul academic european și american. Pentru cititori, ea rămâne nu doar o poetă, ci o conștiință morală vie.

Ne mândrim cu Ana Blandiana deoarece întruchipează modelul intelectualului autentic, care unește creația artistică, responsabilitatea civică și apărarea valorilor democratice, demonstrând că libertatea începe în interiorul fiecărui om.

BIBLIOGRAFIE :

- Blandiana, Ana. *Fals tratat de manipulare*. București: Humanitas, 2013.
- Blandiana, Ana. *Octombrie, Noiembrie, Decembrie*. București: Cartea Românească, 1972.
- Manolescu, Nicolae. *Istoria critică a literaturii române*. București: Paralela 45, 2008.
- Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței. „Ana Blandiana – Biografie.” Sighetu Marmăției: Fundația Academia Civică.
- Popa, Marian. *Istoria literaturii române de azi pe mâine*. București: Fundația Luceafărul, 2001.

SARMIZEGETUSA REGIA – LOCUL UNDE TĂCEREA PĂSTREAZĂ ISTORIA

PROF. PERȚA ANA-MARIA
ȘCOALA GIMN. NR. 13 RM. VÂLCEA

Sarmizegetusa Regia reprezintă unul dintre cele mai importante și misterioase locuri istorice ale României, fiind situată în Munții Orăștiei. Aceasta a fost capitala politică, militară și religioasă a dacilor în timpul regelui Decebal, în secolul I d.Hr., constituind centrul unei civilizații dezvoltate și bine organizate.

Amplasarea strategică pe un platou montan oferea protecție naturală, iar construcțiile realizate demonstrează nivelul avansat de cunoaștere al dacilor.

Ruinele descoperite astăzi includ ziduri de apărare, terase artificiale și sanctuare circulare din piatră, considerate spații sacre. Acestea sugerează existența unor practici religioase complexe și posibile observații astronomice, ceea ce conferă cetății o dimensiune spirituală aparte. Sarmizegetusa Regia nu era doar un centru administrativ, ci și un loc al credinței și al cunoașterii.

Destinul cetății s-a schimbat radical în anul 106 d.Hr., când a fost distrusă în urma războaielor daco-romane. După cucerirea romană, așezarea a fost abandonată și acoperită treptat de natură, fapt care a contribuit la conservarea autenticității sale istorice.

Astăzi, situl arheologic impresionează prin liniștea și atmosfera sa meditativă, oferind vizitatorilor ocazia de a reflecta asupra originilor și identității naționale.

Sarmizegetusa Regia face parte din patrimoniul mondial UNESCO, fiind recunoscută pentru valoarea sa culturală universală.

Cetatea rămâne un simbol al continuității istorice și al moștenirii dacice, amintind generațiilor actuale de rădăcinile profunde ale poporului român și de importanța păstrării memoriei trecutului.

BIBLIOGRAFIE :

- Hadrian Daicoviciu, *Dacii* (București: Editura Enciclopedică, 1999), 214–218.
- Radu Vulpe, *Istoria Daciei* (București: Editura Științifică, 1965), 301–305.
- Ioan Piso, „Sarmizegetusa Regia și fortificațiile dacice din Munții Orăștiei,” în *Civilizația dacică* (Cluj-Napoca: Mega Publishing, 2010), 87–95.
- UNESCO World Heritage Centre, „Dacian Fortresses of the Orăștie Mountains.”

NADIA COMĂNECI: SIMBOLUL PERFECȚIUNII ÎN GIMNASTICĂ

PROF. PETCU ANA-MARIA
COLEGIUL ECONOMIC, RM. VÂLCEA

Nadia Elena Comăneci nu este doar o sportivă de elită, ci un fenomen cultural care a schimbat definitiv cursul gimnasticii artistice. Supranumită „Zeița de la Montreal”, ea a demonstrat lumii întregi că perfecțiunea poate fi atinsă, devenind prima gimnastă din istoria Jocurilor Olimpice care a obținut nota maximă: **10.00**.

Născută la 12 noiembrie 1961 în Onești, județul Bacău, Nadia a fost un copil plin de energie, ceea ce a determinat-o pe mama sa să o înscrie la cursuri de gimnastică. Talentul ei nativ a fost rapid remarcat de antrenorii Béla și Márta Károlyi, care au început să o pregătească la nou-înființata școală de gimnastică din oraș.

Sub îndrumarea lor, Nadia a dezvoltat un stil caracterizat prin precizie chirurgicală, grație și o forță mentală neobișnuită pentru vârsta ei. Primul succes major a venit în 1975, la Campionatele Europene de la Skien (Norvegia), unde, la doar 13 ani, a câștigat patru medalii de aur. Momentul care i-a asigurat nemurirea sportivă a avut loc pe 18 iulie 1976, la Jocurile Olimpice de vară de la Montreal. În timpul exercițiului la paralele inegale, Nadia a executat o rutină atât de perfectă, încât tabela electronică a afișat scorul 1.00, deoarece sistemul nu fusese programat să poată afișa nota 10. Pe parcursul acelei ediții a Jocurilor Olimpice, Nadia a obținut șapte note de 10, trei medalii de aur (individual compus, paralele și bârnă) și o medalie de argint (cu echipa) și una de bronz (la sol).

Această performanță a transformat-o instantaneu într-un star global, fiind prima sportivă din România care a apărut pe coperta celebrei reviste *Time*.

Carierea Nadiei a continuat cu succes și după Montreal. În 1978, a devenit campioană mondială la bârnă la Strasbourg, iar în 1979 a câștigat al treilea titlu european consecutiv la individual compus, performanță unică la acea vreme.

La Jocurile Olimpice din 1980 de la Moscova, Nadia a demonstrat că rămâne la cel mai înalt nivel, câștigând încă două medalii de aur (bârnă și sol) și două medalii de argint (individual compus și cu echipa). Palmaresul său olimpic total numără 9 medalii (5 de aur, 3 de argint și 1 de bronz).

Nadia s-a retras oficial din activitatea competițională în mai 1984, printr-o ceremonie de gală desfășurată la București. Ulterior, a activat ca antrenor pentru echipa de junioare a României. Sub presiunea regimului comunist, care îi monitoriza drastic mișcărilor, Nadia a luat decizia riscantă de a părăsi țara. În noiembrie 1989, cu doar câteva săptămâni înainte de Revoluție, a fugit pe jos peste granița cu Ungaria, ajungând ulterior în Statele Unite ale Americii. Aici, s-a căsătorit în 1996 cu gimnastul american Bart Conner. Împreună conduc o academie de gimnastică și publicația *International Gymnast Magazine*.

Nadia a rămas o figură influentă în sportul mondial prin:

- Ambasador Special Olympics: susține incluziunea persoanelor cu dizabilități.
- Fundația Nadia Comăneci: oferă sprijin tinerilor sportivi români.
- Funcții oficiale: președinte de Onoare al Federației Române de Gimnastică și al Comitetului Olimpic Român.

Nadia Comăneci reprezintă etalonul de neatins al perfecțiunii. Într-o epocă în care gimnastica era dominată de forța brută, ea a introdus grația și tehnica inovatoare (precum „Saltul Comăneci” la paralele). Moștenirea sa continuă să inspire milioane de copii să creadă că, prin muncă și determinare, „zecele perfect” este posibil în orice domeniu al vieții.

MARIA TĂNASE

PROF. PETRESCU ADELINA FLORENTINA
GRĂDINIȚA P.N. MĂNĂȘTIUR, TIMIȘ

Maria Tănase s-a născut în data de 25 septembrie 1913, în București, fiind al treilea copil al Anei Munteanu, originară din comuna Cârța, Sibiu și al florarului Ion Coandă Tănase (1877-1958), din satul Mierea-Birnici, jud. Dolj, de pe valea Amaradiei. A avut o soră și un frate: Aurica (n. 1910) și François (zis Franz, n. 1911).

La vârsta de 8 ani, Maria Tănase a pășit pe scenă pentru prima dată, în fața publicului de la Căminul Cultural din cartier, la serbarea care marca sfârșitul anului școlar.

Maria Tănase a crescut înconjurată de cântece. Asculta doinele muncitorilor din grădina tatălui, cultivator de legume și flori, doine pe care le reproducea părinților acasă. Uneori se ascundea în cimitir și asculta bocetele bătrânilor. Prima melodie pe care a cântat-o oamenilor avea să fie bocetul unchiului său ce-și pierduse soția.

Fiind sigură pe calitățile ei vocale reușește la 21 de ani să se angajeze la Teatrul de Vară Cărăbuș, condus de marele actor Constantin Tănase, pe care l-a cucerit cântând o doină.

La 25 de ani, era deja o voce care se auzea peste tot în România.

Își câștigase notorietatea la Viena, oraș unde imprimă primele cântece populare la Casa de Discuri "Columbia", având un repertoriu extrem de vast ce-a cuprins cântece din toate regiunile României și din toate categoriile: doine, cântece de leagăn, de joc (hore, sârbe, învărtite, jienești), de dragoste, de petrecere, lăutărești, satirice, bocete.

Debutul propriu-zis a avut însă loc o dată cu prezentarea unui program radiofonic de piese folclorice, în cadrul programului de cântece românești "Ora satului" în data de 20 februarie 1938, care a inclus melodiile "M-am jurat de mii de ori", "Ce-i mai dulce ca alvița", "Cine iubește și lasă", "Geaba mă mai duc acasă", "Marie și Mărioara", "Când o fi la moartea mea".

Începând cu 1939 se deschide activitatea internațională a talentatei interprete. Maria Tănase și Grigoraș Dinicu sunt desemnați "ambasadori ai muzicii populare românești" la expoziția internațională de la New York.

A fost supranumită „**Privighetoarea**”, „reprezentanta întregii românimi”, „marea doamnă a milenarului cântec românesc”, „mitul Maria Tănase”, „Edith Piaff a României”. Corpul neînsuflețit a fost depus la Teatrul de Revistă. A fost condusă pe ultimul său drum, spre Cimitirul Bellu, de zeci de mii de oameni. „Sunt voci care nu exprimă numai frumosul muzical, minunea veche și cu toate astea mereu nouă a cântecului, ci ceva mai mult, exprimă sufletul unui loc și al unui timp. Așa a fost vocea Mariei. Când cânta ea, [...] parcă plângea un violoncel cu strunele de mătase” (Constantin Nottara).

Bibliografie

George Marcu (coord.), *Dicționarul personalităților feminine din România*, Editura Meronia, București, 2009.

Enciclopedia României: http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Maria_T%C4%83nase

<https://folclor-romanesc.ro/maria-tanase-biografie/>

PETRACHE POENARU - PERSONALITATE REMARCANTĂ A JUDEȚULUI VÂLCEA

POPA DANA MIHAELA-
ȘCOALA GIMNAZIALA "MIHAI EMINESCU" RM. VALCEA
POPA OVIDIU-
ȘCOALA GIMNAZIALA "MIHAI EMINESCU" RM. VALCEA

Petrache Poenaru este una dintre personalitățile importante ale secolului al XIX-lea, implicate în multe activități diverse: pandur și om de taină al lui Tudor Vladimirescu, creator al steagului României moderne, inginer, matematician, inventator, pedagog, membru titular al Academiei Române din 1870, fondatorul colegiilor naționale din București și Craiova, organizatorul învățământului național românesc, inventatorul tocului rezervor.

Petrache Poenaru s-a născut la data de 10 ianuarie 1799, în localitatea Benești, sat ce aparține astăzi orașului Bălcești din județul Vâlcea. Din fericire pentru inteligența de care a avut parte, românul a crescut cu o niște rude mai înstărite și astfel a putut să-și continue studiile. Între 1811 și 1818 a urmat studiile secundare la Craiova, la școala de la Biserica Obedeanu. În acest timp, tânărul Petrache Poenaru devine din ce în ce mai pasionat de Tudor Vladimirescu, dorind cu tot dinadinsul să se alăture pandurilor.

Înainte să ajungă la inventarea stiloului, a fost secretarul lui Tudor Vladimirescu, care i-a remarcat inteligența lui Poenaru și l-a vrut în echipa lui. Anul 1921 și înfrângerea revoluției lui Vladimirescu, îi schimbă traseul lui Poenaru, care fuge din România, cu ajutorul unei burse pe care o primește, în Berlin și apoi se refugiază în Paris. Scriitorul și istoricul Alexandru Odobescu, cel care avea să studieze la Sf. Sava, unde-l va avea profesor, aici, pe fostul haiduc, scria: „Petrache Poenaru, fiind student, se ocupa la Paris și cu scorniri în micile industrii practice. Am văzut cu mirare că la 25 mai 1827 el obține de la guvernul francez un brevet de invenție pe cinci ani pentru un condei purtător, fără sfârșit, alimentându-se el însuși cu cerneală, un plume sans fin, portative, s'alimentant d'encre d'elle meme... Ulterior, născocirea sa este recunoscută și de către cei de la Viena – ”stilograful”. Numai că, deoarece ”condeiul purtător” nu este produs pe scară largă, inventatorul recunoscut al acestuia va rămâne Lewis Edson Waterman, americanul (n.a. – acesta a preluat de la Petrache Poenaru ideea pompiței, a efectuat câteva modificări, rezervorul umplându-se, acum pe la peniță - 1884). Noi, românii, știm, încă, care este adevărul!

Dar Petrache nu se oprește aici. Minte luminată, află despre ultimele descoperiri din Europa. La 15 septembrie 1830 se deschisese, în Anglia, prima cale ferată din lume, cea care făcea legătura între Liverpool și Manchester. Un an mai târziu, în octombrie 1831, Poenaru este primul român care se suie în... tren! Întors la București, devine profesor la Școala de la Sf. Sava (1832), apoi directorul de aici. Organizează învățământul nostru după modelele văzute la Paris ori Viena. Înființează la sate și la orașe sute de școli cu predare în limba română. În 1870, devine membru al Academiei Române

Retras la căsuța sa cea cu magnolii de pe strada Colței, de la numărul 44, ostenit de vuietul Bucureștilor, Petrache Poenaru s-a stins în ”grădina picurată cu rouă, la margine de tărâm fermecat”, în a doua zi a lui octombrie, 1875. A fost înmormântat la cimitirul Bellu din București.

Bibliografie: ro.wikipedia.org.-Enciclopedia libera

DOMNIA LUI ALEXANDRU IOAN CUZA

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: POPESCU CLAUDIA
LICEUL DE ARTE VICTOR GIULEANU,
STRUCTURĂ GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NORD 2,
RÂMNICU VÂLCEA

După alegerea colonelului Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei (5 ianuarie 1859) și al Valahiei (24 ianuarie 1859), Principatele Române, noul stat creat atunci, a militat pentru recunoașterea granițelor și stătalității sale, lucru ce se întâmpla în 1861, când capătă numele de România. La 5 ianuarie 1859 colonelul Alexandru Ioan Cuza a fost ales Domn al Moldovei. După alegere a făcut înaintea Adunării următorul jurământ: „*Jur în numele Prea Sfintei Treimi și în fața Țării mele, că voi păzi cu sfințenie drepturile și interesele Patriei, că voi fi credincios constituției în textul și în spiritul ei, că în toată domnia mea voi veghea la respectarea legilor pentru toți și în toate uitând toată prigonirea și ura, iubind deopotrivă pe cel ce m-a iubit și pe cel ce m-a urât, neavând dinaintea ochilor mei, decât binele și fericirea nației române. Așa Dumnezeu și compatrioții mei să-mi fie ajutor*”!

Reforma agrară a fost practic propusă de conservatori, dar inițiată de Cuza. Prin legea rurală din august 1864, peste 400.000 de familii de țărani au primit pământ, iar aproximativ 60.000 de alți țărani au primit teren pentru casă și grădină. Prin această reformă agrară ce lua sfârșit în anul următor, s-a desființat orice urmă de feudalism, fapt ce a dat naștere unei perioade de început a dezvoltării capitaliste românești. Se desființau și taxele plătite de țărani boierilor sub diverse forme precum dijme (claca sau zilele de meremet), urmând a fi introdus un tarif de impozitare la nivel național, către stat. Tot atunci a început și construcția de căi ferate, începând cu ruta București-Giurgiu. Prin această serie de reforme naționale, s-au pus bazele înființării statului național român modern.

În 1864, se promulgau legi ce priveau organizarea administrației, iar județele și comunele erau administrate de consilii alese pe baza votului cenșitar. Astfel, mai multe comune formau o plasă, iar mai multe plăși un județ. În fruntea administrației județene era numit un prefect, în timp ce în fruntea unei plase un subprefect. Primarii conduceau comunele.

Abdicarea lui Alexandru Ioan Cuza s-a petrecut la 11/23 februarie 1866 și este consemnată de Radu Rosetti, în volumul “Amintiri din prima tinerețe”, Imprimeria Fundației Culturale “Principele Carol”, din 1927: “Abdicare/ Noi, Alessandro Ioan I, conform Dorinței națiunii întregi și angajamentului ce-am luat la suirea mea pe tron, depun astăzi 11/23 Februarie Cârma în mâna guvernului în mâna unei locotenente Domnească și ministerului alesu de popor.” Expresia “conform dorinței națiunii” și aceea a ministerului “ales de popor” erau de circumstanță, pentru face impresie opiniei publice. În realitate nu era deloc dorința “națiunii întregi”, căci țărani care formau peste opt zecimi din populație, muncitorimea de la orașe și o bună parte din burghezia mică și mijlocie erau pentru Cuza. În ciuda campaniei de presă dusă împotriva lui Cuza după abdicare, domnia de șapte ani a rămas în istorie prin înfăptuiri majore pe linia organizării statului pe baze moderne și reforme cu un larg impact asupra populației.

PAȘOPTISMULUI ROMÂNESC

PROF. POPESCU FLORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE BĂLCESCU, SAT ROTĂRĂȘTI

Nicolae Bălcescu a fost una dintre cele mai importante personalități ale generației pașoptiste, remarcându-se ca revoluționar, istoric și publicist. Născut în 1819, la București, s-a format intelectual la Colegiul „Sfântul Sava”, unde a intrat în contact cu ideile liberale și naționale ale epocii. Încă din tinerețe s-a implicat în mișcări politice menite să aducă reforme și dreptate socială.

A avut un rol esențial în Revoluția de la 1848 din Țara Românească, fiind susținător al reformei agrare și al drepturilor țăranilor. După înfrângerea revoluției, a fost nevoit să trăiască în exil, continuând să sprijine cauza unirii și emancipării românilor.

Ca istoric, opera sa fundamentală, „Românii supt Mihai-Voievod Viteazul”, a contribuit la consolidarea ideii de unitate națională, prezentând figura lui Mihai Viteazul ca simbol al unirii românilor. Nicolae Bălcescu a murit în 1852, la doar 33 de ani, dar a rămas în istorie ca un model de patriotism, curaj și devotament față de idealurile naționale.

CONSTANTIN BRÂNCUȘI- GENIUL CARE A TRANSFORMAT TÂRGU JIU ÎN SIMBOL CULTURAL

PROF. POPESCU GABRIELA/ ALEXANDRESCU GABRIELA
LICEUL DE ARTE „VICTOR GIULEANU”/
GRĂDINIȚA CU P.P. NORD 2, RM. VÂLCEA

România este o țară cu un patrimoniu cultural bogat, format din oameni valoroși și locuri încărcate de semnificație. Un exemplu reprezentativ este Constantin Brâncuși, una dintre cele mai importante figuri ale artei moderne și orașul Târgu Jiu, unde opera sa capătă o valoare simbolică deosebită.

Constantin Brâncuși s-a născut la 19 februarie 1876, în satul Hobița, județul Gorj, într-o familie modestă. Încă din copilărie a demonstrat talent și îndemnare în lucrul manual. A urmat “Școala de Arte și Meserii” din Craiova și ulterior Școala Națională de Arte Frumoase din București. Dorind să se perfecționeze, a plecat la Paris, centrul artistic al vremii, unde a intrat în contact cu marile curente culturale. Acolo și-a dezvoltat stilul unic, care avea să îl facă celebru în întreaga lume.

Stilul lui Brâncuși este caracterizat prin simplitate, claritate și esențializare. Spre deosebire de sculptura tradițională, el nu urmărea să redea fidel realitatea, ci să surprindă esența lucrurilor. Prin lucrările sale, artistul a redus formele la elemente fundamentale, creând opere cu un puternic caracter simbolic. Din acest motiv, este considerat un pionier al sculpturii moderne.

Cea mai importantă contribuție a lui Brâncuși pentru România este ansamblul monumental de la Târgu Jiu, realizat în memoria eroilor căzuți în Primul Război Mondial. Acest ansamblu este alcătuit din trei opere principale: “Masa Tăcerii”, “Poarta Sărutului” și “Coloana Infinitului”.

Ansamblul de la Târgu Jiu are o valoare culturală deosebită. Acesta atrage turiști din întreaga lume și contribuie la promovarea imaginii României pe plan internațional. De asemenea, operele lui Brâncuși sunt studiate în școli și universități, fiind recunoscute ca repere importante ale culturii universale.

Din punct de vedere critic, opera lui Brâncuși nu a fost întotdeauna ușor de înțeles. La început, stilul său simplificat a fost considerat neobișnuit. Totuși, criticii au subliniat că simplitatea formelor ascunde o profunzime conceptuală remarcabilă. Astăzi, lucrările sale sunt apreciate la nivel mondial și considerate capodopere.

Relația dintre Constantin Brâncuși și orașul Târgu Jiu este una profundă. Prin ansamblul monumental, artistul a adus un omagiu locurilor natale și valorilor românești. Astfel, Târgu Jiu nu este doar un oraș, ci un simbol al identității culturale românești.

În concluzie, Constantin Brâncuși reprezintă un exemplu de personalitate cu care România se mândrește, iar Târgu Jiu este locul care păstrează vie moștenirea sa artistică. Împreună ilustrează perfect tema „Oameni și locuri cu care ne mândrim”, demonstrând că valorile unui popor sunt construite prin oameni de excepție și locuri pline de semnificație.

Bibliografie

- Marinescu, Mariana, “Constantin Brâncuși– Viața și Opera”, Editura Meridiane, București, 2015.
- Vasilescu, Elena, “Monumente și simboluri–Ansamblul de la Târgu Jiu”, Editura Gorjeana, Târgu Jiu, 2018.

OAMENI CARE AU SCRIS ISTORIE, LOCURI CARE O PĂSTREAZĂ

PROF. POPESCU CRISTIAN CONSTANTIN –
ȘC. GIM. „TAKE IONESCU”

PROF. POPESCU MIHAELA LOREDANA –
ȘC. GIM. „TAKE IONESCU”

Rezumat

Referatul „Oameni care au scris istorie, locuri care o păstrează” evidențiază importanța personalităților istorice și a spațiilor care au conservat memoria faptelor și valorilor acestora. Oamenii de seamă din domenii precum politica, cultura, știința și educația au contribuit decisiv la formarea identității naționale și locale, influențând evoluția societății de-a lungul timpului. Prin acțiunile și creațiile lor, aceștia au lăsat moștenire generațiilor următoare modele de curaj, responsabilitate și patriotism.

Totodată, referatul subliniază rolul locurilor istorice – cetăți, orașe, monumente, muzee și case memoriale – în păstrarea și transmiterea trecutului. Acestea reprezintă adevărate mărturii ale istoriei și oferă posibilitatea de a înțelege mai bine evenimentele și personalitățile care le-au marcat existența. Legătura dintre oameni și locuri este esențială pentru educația istorică, contribuind la formarea respectului față de patrimoniu și la dezvoltarea sentimentului de apartenență.

În concluzie, cunoașterea și valorificarea oamenilor care au scris istorie și a locurilor care o păstrează constituie o datorie morală a fiecărei generații, fiind fundamentul unei societăți conștiente de trecutul și de valorile sale.

ARIILE PROTEJATE DIN STAȚIUNEA BĂILE OLĂNEȘTI

PROF. RADU LAURA-ELENA,
COLEGIUL ECONOMIC, RM. VÂLCEA

Protejarea naturii, prin înființarea unor teritorii protejate, a ajuns să capete o importanță și o semnificație deosebite pentru însăși existența umanității.

În regiunea vâlceană peisajele naturale sunt peisaje forestiere. Cea mai mare parte a pădurilor județului Vâlcea se afla în regiuni accidentate, cu energie de relief mare, unde în mod normal agricultura nu este posibilă sau are eficiență redusă. Peisajele forestiere din regiunile deluroase realizează un cummul peisagistic variat, ceea ce le conferă o apreciable valoare impresionabilă, respectiv recreativ-turistică.

Exploatarea intensivă a pădurilor, pășunatul intensiv și proliferarea turismului, în special cel neorganizat, au făcut necesare înființarea unor teritorii protejate și a unor zone tampon a acestora, respectiv transformarea lor în adevărate instituții educative pentru turiști. Rezervațiile naturale sunt arii naturale protejate care au ca scop protejarea și conservarea unor habitate și specii naturale importante sub aspect floristic, faunistic, forestier, hidrologic, geologic, speologic, paleontologic, pedologic, peisagistic. Pe raza localității Băile Olănești se află următoarele rezervații naturale: Peștera Caprelor (0,5ha.), Peștera Munteanu Murgoci (1ha.), Peștera Pagodelor (0,3ha), Peștera Rac (0,2ha), Peștera cu Lac (0,1ha), Peștera cu Perle (0,5ha), Peștera Arnăuților (0,4ha), Peștera Clopot (0,1ha), Mlaștina Mosoroasa (0,25ha), rezervația Radița-Mânzu (10ha), Muntele Stogu (10ha), Pădurea Valea Cheii (1,5ha). Ariile protejate din localitatea Băile Olănești reprezintă aproximativ 6% din suprafața ariilor protejate ale județului Vâlcea.

Parcul Național Buila-Vânturarița este cel mai mic parc național din România, cu o suprafață de 4186 ha, fiind situat în Județul Vâlcea, în sudul Munților Căpățâni, pe teritoriul localităților Costești, Bărbătești și Băile Olănești. Parcul cuprinde creasta calcaroasă linară a Masivului Buila-Vânturarița, cu o lungime de cca 14 km, de la vest de Cheile Bistriței vâlcene, până la est de Cheile Olănești (Folea), creastă dominată de cele două vârfuri care dau numele masivului: Vârful Buila (1849 m) și Vârful Vânturarița Mare (1885 m).

Ariile naturale frumoase devin din ce în ce mai mult locuri pentru turismul de lungă durată, vizite de o zi și chiar sport. În câteva arii protejate există pur și simplu atât de multi vizitatori în anumite părți, sau la anumite momente încât natura – și calitatea experienței vizitatorilor – suferă, în altele, vizitatorii pot pătrunde în cele mai îndepărtate zone. Facilitățile turistice intră deseori în conflict cu țelurile de conservare și strică peisajele naturale.

BIBLIOGRAFIE

CATRINA S., CATRINA VERONICA,(1992), Băile Olănești, Editura ABEONA , București;

GORAN C.,(1980), Catalogul sistematic al peșterilor din Romania, FRTACSS, Bucuresti;

IELENICZ M., ENE M., COMANESCU LAURA, MIHAI B., PATRU ILEANA, NEDELEA AL., OPREA R., SANDULACHE I., (2003), România. Enciclopedia obiectivelor turistice, Editura Corint, București;

NEGUȚ SILVIU, (2004), Geografia turismului, Editura Meteor Press, București.

REZERVAȚIA PĂDUREA CĂLINEȘTI- BREZOI

PROFESOR : SAVU IULIA- DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 4.RÂMNICU VÂLCEA

Rezervația se află în partea sud – estică a Munților Lotrului, la altitudini cuprinse între 400 – 950 m, având o suprafață de 200 ha. Limita nordică este formată de Pârâul Sulițelor, afluent al Văii Călinești, urcând în continuare pe Culmea Podișului până la cota de 947 m. De aici, limita urmărește spre sud și apoi spre est Pârâul Bețel până la vărsarea în Olt. În sfârșit, la est rezervația este delimitată de Valea Călinești. În apropierea acestei rezervații se află o altă zonă cu caractere fizico–geografice asemănătoare–Valea Doabrei – care a făcut parte din Parcul Național Cozia și care în viitor ar putea fi atașată la Pădurea Călinești – Brezoi, formând o rezervație cu un potențial turistic de excepție. Accesul în rezervație este posibil pe văile: Vasilatu, Doabra, Bețel și Călinești sau din satul Proieni pe un drum de cai folosit de localnici pentru a urca în Dealul Proienilor. Este o rezervație complexă (geomorfologică, botanică forestieră, peisagistică) cu un potențial turistic deosebit datorită reliefului pitoresc reprezentat prin stânci sub formă de piramidă mărginite de abrupturi verticale sau surplombante, hornuri și jgheaburi adânci, taffonii etc.

Deosebit de reprezentativ este covorul vegetal în care apar, alături de elementele floristice specifice, specii termofile, specii endemice, la care se adaugă o faună bogată. A fost declarată în mod oficial în 1983. Flora este reprezentată de specii arboricole de fag din specia *Fagus sylvatica* și gorun din specia *Quercus petraea*. La nivelul ierburilor sunt întâlnite mai multe specii de plante rare sau endemice, printre care: garofiță (*Dianthus henteri*), sânziană din specia *Galium valantoides*, cimbrisor din specia *Thymus comosus*, dedițel (*Pulsatilla montana*), tulichină (*Daphne mezereum*), tămâiță (*Daphne cneorum*).

Tulichină (*Daphne mezereum*)

Dedițel (*Pulsatilla montana*)

Rezervația prezintă importanță turistică și științifică deosebită, fapt care impune includerea acesteia în circuitele de vizitare a Munților Lotrului și a Văii Oltului în zona Brezoi – Cornetu. În rezervație sunt interzise:

- ▶ tăierea pădurii;
- ▶ aprinderea focurilor (este cunoscut incendiul din toamna anului 2000 care a distrus o mare suprafață de pădure situată în apropiere);
- ▶ exploatarea rocilor;
- ▶ construcția de noi drumuri;
- ▶ braconajul;

- ▶ aruncarea deșeurilor în interiorul rezervației;
- ▶ poluarea apelor;
- ▶ circulația nesupravegheată a turiștilor.

BIBLIOGRAFIE

1. ILINCA GH. V., (2005), Bazinul Brezoi – studiu geomorfologic, Lucrare de licență, Facultatea de Geografie, Universitatea București.
2. DUMITRESCU D., (2005), Resursele turistice ale județului Vâlcea, Editura Conphys, Rm. Vâlcea.
3. MARINOIU C., (2001), Toponimia Țării Loviștei, Editura Vestala, București.
4. MOSOR GH., (2008), Elevii din clasa a- XI –a A și orizontul local brezoian, Editura Psihomedii, Sibiu.
4. PLOAIE GH., (1999), Natura sălbatică din Vâlcea, Editura Prisma, Râmnicu Vâlcea.

MUZEUL SATULUI BUJORENI – UN TEZAU AL TRADIȚIILOR ROMÂNEȘTI ȘI UN LOC DE CARE NE MÂNDRIM

PROF. EDUCAȚIE TIMPURIE,
SĂLIȘTE MIHAELA & DRAGOMIRESCU EMILIA,
LICEUL DE ARTE „VICTOR GIULEANU”/GRADINITA CU P.P. NORD 2,
RM. VÂLCEA, VÂLCEA, ROMÂNIA

Muzeul Satului Bujoreni din județul Vâlcea este un important muzeu în aer liber care păstrează și valorifică tradițiile satului românesc. Așezat într-un cadru natural pitoresc, muzeul reconstituie imaginea unei așezări rurale autentice, cu gospodării tradiționale, case din lemn, anexe gospodărești și obiecte vechi folosite de țărani. Exponatele – unelte agricole, războaie de țesut, costume populare, vase din lut și icoane – ilustrează modul de viață simplu, dar plin de demnitate, al oamenilor de altădată.

Muzeul evidențiază atât aspectele materiale ale vieții rurale, cât și pe cele spirituale, punând în lumină importanța familiei, a muncii și a credinței în comunitatea tradițională. De asemenea, prin organizarea de festivaluri, târguri și evenimente culturale, Muzeul Satului Bujoreni contribuie la păstrarea și transmiterea obiceiurilor populare către generațiile tinere.

Muzeul Satului Bujoreni este, în esență, o punte între trecut și prezent. El ne amintește că modernizarea nu trebuie să însemne uitarea tradițiilor. Dimpotrivă, progresul adevărat se bazează pe respectul față de rădăcini și pe valorificarea moștenirii culturale. Într-o lume în care tehnologia și globalizarea tind să uniformizeze stilurile de viață, astfel de locuri devin esențiale pentru păstrarea identității naționale.

Prin valoarea sa culturală, educativă și turistică, acest muzeu reprezintă un adevărat simbol al identității locale și un motiv de mândrie pentru comunitatea din Vâlcea și pentru întreaga țară.

ANTON PANN ȘI PARCUL ZĂVOI – LEGĂTURA DINTRE MUZICĂ ȘI ISTORIE (REZUMAT)

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.13 / GPP. NR.6, RM. VÂLCEA
SCHEOPU-TINCU NATALIA

Anton Pann este una dintre cele mai importante personalități culturale legate de orașul Râmnicu Vâlcea. El a fost poet, muzician, profesor și culegător de folclor, fiind cunoscut mai ales pentru faptul că este considerat autorul liniei melodice a Imnului național al României, „Deșteaptă-te, române!”.

Parcul Zăvoi este unul dintre cele mai vechi și mai cunoscute locuri din Râmnicu Vâlcea. În trecut, această zonă era un spațiu deschis, unde oamenii se adunau pentru întâlniri, sărbători și evenimente importante. De-a lungul timpului, Zăvoiul a devenit un simbol al orașului și un loc cu o mare valoare istorică.

Legătura dintre Anton Pann și Parcul Zăvoi este legată de un moment important din istoria României: anul 1848, anul Revoluției pașoptiste. În acea perioadă, românii luptau pentru libertate, drepturi și unitate națională. La 29 iulie 1848, la Râmnicu Vâlcea, pe locul unde se află astăzi Parcul Zăvoi, a fost cântat pentru prima dată, în mod oficial, cântecul „Deșteaptă-te, române!”, pe versurile lui Andrei Mureșanu și pe melodia atribuită lui Anton Pann.

La acest eveniment au participat mulți oameni, revoluționari și locuitori ai orașului, care s-au adunat pentru a-și arăta dorința de libertate și dragostea față de țară. Cântecul interpretat atunci a devenit un simbol al luptei pentru dreptate și al unității românilor. Mai târziu, acesta a fost ales ca imn național al României.

Deși Anton Pann nu a locuit permanent în Parcul Zăvoi, el a avut o legătură puternică cu acest loc prin activitatea sa muzicală și culturală. Prezența sa la Râmnicu Vâlcea și contribuția la răspândirea cântecului revoluționar au făcut ca numele lui să fie legat pentru totdeauna de acest parc.

Astăzi, Parcul Zăvoi nu este doar un loc de relaxare, ci și un loc al memoriei istorice. Aici se organizează adesea evenimente comemorative dedicate imnului național și lui Anton Pann. Prin aceste manifestări, locuitorii orașului își amintesc de trecut și de oamenii care au contribuit la formarea identității naționale.

În concluzie, legătura dintre Anton Pann și Parcul Zăvoi este una istorică și simbolică. În acest loc a avut loc un moment important pentru cultura și istoria României, iar Anton Pann rămâne un exemplu de om care a iubit muzica, poporul și valorile naționale. Parcul Zăvoi și numele său sunt dovezi ale respectului față de trecut și față de cei care ne-au lăsat o moștenire valoroasă.

OAMENI DE SEAMĂ CARE AU MODELAT ȘI MODERNIZAT LIMBA ROMÂNĂ

SOARE FLORINA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TAKE IONESCU, RM. VÂLCEA

Limba română a evoluat de-a lungul secolelor datorită contribuțiilor unor personalități remarcabile, care au pus bazele limbii literare moderne și au promovat un limbaj unitar, clar și expresiv. Aceste personalități provin atât din rândul filologilor și lingviștilor, cât și al

scriitorilor și poeților, fiecare având un rol esențial în dezvoltarea și afirmarea limbii române. În perioada Școlii Ardelene, oameni precum **Gheorghe Șincai** și **Timotei Cipariu** au contribuit la promovarea originii latine a limbii române și la elaborarea primelor reguli de gramatică, sprijinind alfabetizarea și educația în limba maternă. Ei au pus bazele unei limbi literare unitare și au promovat folosirea alfabetului latin. În secolul XIX, reformatori precum **Ion Heliade-Rădulescu** și **August Treboniu**

Laurian au continuat procesul de standardizare, elaborând manuale, dicționare și norme ortografice moderne. Aceștia au luptat pentru claritatea limbii scrise și pentru un vocabular mai apropiat de rădăcinile latine, influențând profund limba literară română. Filologul **Alexandru Lambrior** a promovat păstrarea limbii autentice și a tradițiilor orale, protejând limba de influențe excesive străine.

În secolul XX, lingviști precum **Theodor Capidan**, **Eugen Coșeriu** și **Ion Dumeniuc** au aprofundat cercetarea structurii limbii, a istoriei lexicului și a varietăților regionale, promovând o mai bună înțelegere a evoluției limbii române și aplicarea normelor standardizate în educație și publicații. Activitatea lor a contribuit la consolidarea limbii române moderne și la creșterea prestigiului ei în comunitatea academică internațională.

Scriitori și poeți, precum **Mihai Eminescu**, **Ion Creangă** și **Liviu Rebreanu**, au influențat profund expresivitatea și bogăția limbii române, îmbogățind-o cu stil, metafore, termeni noi și expresii populare. Prin operele lor, limba română a devenit mai flexibilă, mai expresivă și mai capabilă să transmită idei complexe, emoții și valori culturale.

În concluzie, evoluția limbii române literare este rezultatul muncii combinate a lingviștilor, filologilor și scriitorilor care au modelat-o, purificat-o, standardizat-o și i-au oferit expresivitate și rafinament. Fără efortul acestor oameni de seamă, limba română nu ar fi devenit astăzi un instrument modern de comunicare, educație și cultură, capabil să reprezinte cu mândrie identitatea națională a României.

Bibliografie

1. Munteanu, Șt. & Țăra, V. – *Istoria limbii române literare*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

2. Gheție, I. – *Istoria limbii române literare. Epoca veche și modernă*, Editura Academiei Române, București.
3. Călinescu, G. – *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Editura Minerva, București.
4. Popa, N. – *Mari personalități ale culturii române*, Editura Albatros, București.

BISERICA DIN SATUL SUIEȘTI, COMUNA STĂNEȘTI

**PROF. DR. SPIRIDON RODICA-GABRIELA,
LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”, RÂMNICU VÂLCEA
Rezumat**

Articolul prezintă o biserică de lemn reprezentativă pentru patrimoniul cultural românesc, evidențind importanța sa istorică, amplasarea geografică și starea actuală de conservare. Din punct de vedere istoric, lăcașul de cult datează din secolul al XVIII-lea și reflectă tradițiile religioase și meșteșugărești ale comunității locale, fiind construit exclusiv din lemn, cu tehnici tradiționale transmise din generație în generație.

Geografic, biserica este situată într-o zonă rurală, integrată armonios în peisajul natural, specific regiunii din care face parte. Poziționarea sa, de obicei pe un mic deal sau în centrul satului, subliniază rolul spiritual și social pe care l-a avut de-a lungul timpului în viața comunității.

În ceea ce privește starea de conservare, articolul menționează că biserica se află într-un stadiu variabil de păstrare, fiind afectată de trecerea timpului și de factorii naturali. Totuși, au fost realizate sau sunt necesare lucrări de restaurare și protejare pentru a asigura conservarea acestui monument valoros, considerat un important martor al istoriei și identității locale.

DINU SARARU, SCRITOR ȘI OM DE TEATRU

STATIE DANIELA
STATIE OVIDIU DANIEL

ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MIHAI EMINESCU” RM. VÂLCEA

“Biografia mea este o biografie a unui personaj reprezentând faptul că epoca pe care am traversat-o până la 90 de ani a fost una controversată, din punct de vedere social, politic, cultural, până la absurdul adus la esență.” (Dinu Săraru)

Născut la 30 ianuarie 1932, în comuna Slătioarele, județul Vâlcea, scriitorul Dinu Săraru a adus prin operele sale în prim-plan valorile românești, lumea satului, îmbogățind patrimoniul național și omagiind țaranul român.

Teatrul bun s-a clădit mereu pe iubire și Dinu Săraru a demonstrat asta față de tânăra generație. În anii artei cu tendință ai obsedantului deceniu, resimțit de teatru mai mult decât de celelalte arte, când pregătirea spectacolului era un act de curaj, ca director al *Teatrului Mic*, unde a nutrit un interes real față de dramaturgia de valoare, a programat spectacole incomode pentru putere, ca *Maestrul și Margareta* după Bulgakov, *Diavolul și Bunul Dumnezeu*, după Jean-Paul Sartre, *Evul Mediu întâmplător*, de Romulus Guga. Multă lume nu a uitat cozile interminabile de la casa de bilete, dinainte de 1989, spectacolele care se jucau cu casa închisă și lume în picioare. Dinu Săraru a știut să mână armele diplomatice în lupta cu cenzura, cu săcătoarele vizionări, cu inerția birocratică.

În această lume, de după 1989, în romanele sale, s-a uitat cu binoclul pus să mărească grotesc. Este autorul *Trilogiei țărănești: Niște țărani, Iarba vântului, Crimă pentru pământ*, al *Trilogiei Dragostea și revoluția: Toamna roșie, Cei care plătesc cu viața, Speranța*, al romanelor *Clipa și Ciocoi noi cu bodyguard...*Să mai adăugăm volumul *Ultimul bal la Șarpele Roșu*, cu personaje reale, dar care "rămân poveste", în care granițele realului se întrepătrund cu ficțiunea, poezia cu astenia tranziției și cu rutina globalizării.

În nuvelele scrise de Dinu Săraru în ultimul timp, răzbate “lumea țărănească”, dar și mediul „artistic și actoricesc, al pictorilor, sculptorilor, al arhitecților și al teatrului”, veșnicul amestec de ruralitate și finețe intelectuală, poli între care și-a desfășurat viața și creația.

De altfel, el este și fondatorul *Fundației Naționale pentru Civilizație Rurală "Niște țărani"* (înființată în iunie 1998) și unul dintre organizatorii, din 1998, ai *Festivalului Internațional de Film "Eco-Etno-Folk Film"* de la Slătioara. A primit, de două ori, *Medalia Meritul Cultural* și o dată cu ordinul omonim. I-a fost acordată distincția de *Cavaler al Ordinului Național "Steaua României"*. Un an mai târziu, a fost distins cu *Premiul Național al Ministerului Culturii* pentru întreaga activitate artistică. În 2007, la împlinirea vârstei de 75 de ani, a fost răsplătit cu *Medalia de aur a Academiei oamenilor de Știință din România, Medalia de aur alb cu efigia scriitorului a Băncii Naționale a României și Medalia de argint — “Antim Ivireanu”* a Arhiepiscopiei Râmnicului. În 2011, Arhiepiscopia Râmnicului i-a oferit *Medalia de Aur — “Constantin Brâncoveanu”*.

Jurnalul unui personaj controversat, o carte-interviu, realizată cu Vartan Arachelian, se află sub tipar. La începutul lui februarie va publica un nou roman, *Ura din ochii vulpii*.

În ultimul timp aproape s-a retras din viața publică, mai aproape de mașina de scris și de amintiri, poate chiar într-un turn de fildeș, la Slătioara, unde, după cum mărturisea, este "Purgatoriul meu, cea mai curată oglindă a zbuciumului meu... și leacul meu".

S-a stins din viață la 2 martie 2024 în București, fiindu-i alături cu sensibilitate, înțelegere și iubire, soția sa, Vivian.

Bibliografie:

Dinu Săraru și reconvertirea romanului în poveste Aureliu Goci, Ed.Semne, București (2002)

ROMÂNI CU CARE NE MÂNDRIM MIHAI EMINESCU – POET NAȚIONAL ȘI UNIVERSAL REZUMAT

PROF.INV.PRIMAR: STÎRCEA DENISA,
C.N.I.MATEI BASARAB

Eminescu a valorificat limba română la cel mai înalt nivel artistic, contribuind decisiv la dezvoltarea ei literară. Mihai Eminescu ocupă un loc central și de neînlocuit în cultura română. Influența sa nu se limitează doar la poezie, ci se extinde asupra limbii literare, gândirii filozofice, presei, educației și identității naționale.

Prin tot ceea ce a creat, Eminescu a devenit un reper esențial al spiritului românesc. Eminescu a valorificat limba română la un nivel artistic fără precedent. A îmbogățit vocabularul poetic, a creat expresii memorabile și a demonstrat că limba română poate reda idei filozofice profunde, imagini grandioase și trăiri delicate.

Multe formulări eminesciene au intrat în patrimoniul expresiv al limbii. A rafinat muzicalitatea versului românesc.

A impus un model de claritate, armonie și forță expresivă. A devenit reper pentru generațiile de scriitori care au urmat. Mihai Eminescu este un poet complex, el a cultivat toate genurile literare și aproape toate speciile genului liric, inclusiv poezia cu formă fixă – sonetul, gazelul, glosa. După Eminescu, literatura română nu a mai fost la fel. Scriitori precum George Coșbuc, Octavian Goga, Tudor Arghezi, Lucian Blaga sau Nichita Stănescu au fost, direct sau indirect, influențați de creația sa. Eminescu a stabilit un standard de profunzime și frumusețe artistică. A fixat direcții tematice majore: natura, iubirea, condiția genului, timpul. A oferit un model de rigoare artistică și profunzime a ideilor. Într-o perioadă importantă pentru formarea conștiinței naționale, Eminescu a exprimat, prin poezie și publicistică, valorile și aspirațiile poporului român. El a vorbit despre tradiții, istorie, unitate și demnitate națională.

Eminescu este studiat în școli la toate nivelurile, fiind primul mare poet cu care elevii fac cunoștință. Ziua nașterii sale, **15 ianuarie**, a devenit **Ziua Culturii Naționale**, dovadă a impactului său major. Operele sale sunt recitate, analizate și interpretate constant. Statuile, casele memoriale și evenimentele culturale îi păstrează vie memoria. Deși profund românească, opera lui Eminescu are teme universale: iubirea, timpul, destinul, natura, condiția umană. De aceea, poeziile sale au fost traduse în numeroase limbi și apreciate peste hotare. Importanța lui Mihai Eminescu în cultura noastră este uriașă și durabilă. El nu este doar un mare poet, ci un pilon al limbii române literare, un model cultural, un apărător al valorilor naționale și un simbol al identității românești. Prin moștenirea sa, Eminescu continuă să educe, să inspire și să definească spiritul românesc peste generații. Mihai Eminescu rămâne un reper fundamental al culturii române. Ziua de **15 ianuarie** este sărbătorită ca **Ziua Culturii Naționale** în memoria sa. Opera lui este studiată în școli și tradusă în numeroase limbi, fiind apreciată în întreaga lume.

Mihai Eminescu nu este doar un poet, ci un simbol al spiritului românesc. Prin creația sa, el a exprimat cele mai profunde trăiri umane și a oferit literaturii române opere nemuritoare. De aceea, Eminescu rămâne pentru totdeauna „poetul nepereche” al neamului românesc.

LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MANDRIM – REPERE ALE DEZVOLTĂRII ECONOMICE ȘI SOCIALE ÎN JUDEȚUL VALCEA ȘI REGIUNEA SUD-VEST OLTENIA

**PROFESOR ȘANDRU VALERIA,
COLEGIUL ECONOMIC RAMNICU VALCEA**

Într-o Românie aflată într-un continuu proces de transformare, identitatea locală devine o resursă strategică. Simpozionul „Locuri și oameni cu care ne mândrim” oferă prilejul de a reflecta asupra modului în care patrimoniul natural, tradițiile, inițiativa antreprenorială și personalitățile marcante contribuie la dezvoltarea economică și socială a județului Vâlcea și a regiunii Sud-Vest Oltenia. Acest spațiu geografic nu este doar un teritoriu administrativ, ci o comunitate vie, modelată de istorie, muncă și solidaritate.

Un rol esențial în economia județului îl are platforma chimică din Râmnicu Vâlcea, dezvoltată în jurul companiei Chimcomplex, unul dintre cei mai importanți producători de substanțe chimice din România. Această industrie a generat locuri de muncă, a stimulat investițiile și a contribuit semnificativ la bugetul local și național.

Totodată, potențialul hidroenergetic al râului Olt este valorificat prin amenajări precum Hidroelectrică, consolidând rolul județului în sectorul energetic național. Energia verde și modernizarea infrastructurii energetice devin direcții strategice pentru viitor.

Vâlcea este cunoscută drept „județul stațiunilor balneare”. Stațiuni precum Băile Olănești, Călimănești-Căciulata și Băile Govora atrag anual mii de turiști datorită apelor minerale și cadrului natural deosebit. Turismul balnear contribuie la dezvoltarea infrastructurii, la crearea de locuri de muncă și la promovarea imaginii județului la nivel național și internațional. Patrimoniul cultural și spiritual completează această ofertă: Mănăstirea Cozia, ctitorie a lui Mircea cel Bătrân, sau Mănăstirea Hurezi, monument inclus în patrimoniul UNESCO, sunt repere ale identității noastre istorice. Ele nu reprezintă doar atracții turistice, ci și centre de spiritualitate și cultură.

Regiunea Sud-Vest Oltenia, din care fac parte județele Vâlcea, Dolj, Gorj, Mehedinți și Olt, se află într-un proces de modernizare susținut prin fonduri europene și programe de dezvoltare regională. Orașe precum Craiova au devenit poli industriali și universitari importanți, atrăgând investiții majore în industria auto și în domeniul tehnologic. În același timp, zonele rurale beneficiază de proiecte de infrastructură, digitalizare și sprijin pentru antreprenariat.

Cooperarea între județe, valorificarea resurselor locale și dezvoltarea capitalului uman sunt direcții esențiale pentru reducerea disparităților și creșterea calității vieții.

Pentru județul Vâlcea și regiunea Sud-Vest Oltenia, provocările viitorului sunt legate de: modernizarea infrastructurii de transport; sprijinirea IMM-urilor și a antreprenoriatului local; investiții în educație și formare profesională; promovarea turismului sustenabil; protejarea mediului și valorificarea energiei verzi. Dezvoltarea economică nu poate fi separată de cea socială. Comunitățile prospere sunt cele care investesc în oameni – în

educație, cultură și solidaritate. Locurile cu care ne mândrim devin cu adevărat valoroase atunci când sunt locuite de oameni implicați și responsabili.

Județul Vâlcea și regiunea Sud-Vest Oltenia reprezintă un exemplu de echilibru între tradiție și progres. Resursele naturale, patrimoniul cultural, inițiativa economică și personalitățile marcante conturează identitatea unei comunități dinamice.

A ne mândri cu locurile și oamenii noștri înseamnă, în același timp, a ne asuma responsabilitatea de a le dezvolta și proteja. Prin colaborare, educație și viziune strategică, aceste meleaguri pot deveni nu doar spații ale memoriei, ci și repere ale performanței și inovației în România contemporană.

ANTON PANN – DIMENSIUNEA CULTURALĂ A UNEI PERSONALITĂȚI VÂLCENE ÎN CONTEXTUL PATRIMONIULUI NAȚIONAL

PROF. ȘOGOR MARIA-MĂLINA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BĂBENI

Textul analizează rolul cultural al lui Anton Pann în contextul patrimoniului național, evidențiind importanța județului Vâlcea ca spațiu de convergență între tradiție, spiritualitate și creație culturală. Anton Pann este prezentat ca o personalitate reprezentativă a secolului al XIX-lea, cu o activitate complexă ce a contribuit decisiv la formarea culturii române moderne.

Activitatea sa s-a manifestat în multiple domenii, precum literatura, muzica, tipografia și educația. Ca profesor de muzică bisericească, Anton Pann a avut un rol important în transmiterea tradițiilor religioase, iar atribuirea melodiei și versurilor imnului „Deșteaptă-te, române!” îi confirmă contribuția la consolidarea conștiinței naționale. Prin activitatea tipografică, acesta a sprijinit răspândirea culturii scrise și accesul la educație, susținând procesul de alfabetizare și modernizare culturală a societății românești.

Moștenirea sa este valorificată prin Casa Memorială „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea, care funcționează ca un important reper cultural și educațional. Prin activitățile desfășurate, opera și personalitatea lui Anton Pann continuă să fie integrate în circuitul cultural local și național.

În concluzie, Anton Pann ocupă un loc esențial în patrimoniul cultural românesc, contribuind prin creația sa literară, muzicală și tipografică la afirmarea identității naționale, iar importanța sa pentru județul Vâlcea rămâne una durabilă.

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

ȘOPÎRLĂ ELENA / DUȚĂ IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SAT BODEȘTI

Constantin Brâncuși s-a născut la 19 februarie 1876, în satul Hobița, județul Gorj, și este considerat unul dintre cei mai mari sculptori ai secolului al XX-lea. Prin viziunea sa inovatoare și prin stilul său inconfundabil, Brâncuși a revoluționat sculptura modernă, fiind recunoscut pe plan internațional drept un pionier al artei abstracte. Încă din copilărie a manifestat o înclinație deosebită pentru lucrul manual, realizând obiecte din lemn, material care va rămâne esențial în creația sa artistică.

A urmat Școala de Arte și Meserii din Craiova, iar apoi Școala Națională de Arte Frumoase din București. Dorința de perfecționare l-a determinat să plece la Paris, centrul artistic al vremii. Acolo a intrat pentru scurt timp în atelierul lui Auguste Rodin, însă a ales să își urmeze propriul drum, afirmând că „la umbra marilor copaci nu crește nimic”. Această decizie a marcat începutul unei cariere independente, caracterizate prin căutarea esenței formelor și a simplității absolute.

Opera lui Brâncuși se remarcă prin reducerea formelor la elementele lor fundamentale. El nu urmărea redarea fidelă a realității, ci surprinderea ideii, a spiritului lucrurilor. Printre lucrările sale celebre se numără „Sărutul”, „Domnișoara Pogany”, „Măiastra” și „Pasărea în văzduh”. Aceste creații ilustrează preocuparea artistului pentru armonie, echilibru și spiritualitate. „Coloana Infinitului”, parte a ansamblului monumental de la Târgu Jiu, simbolizează sacrificiul eroilor români din Primul Război Mondial și exprimă ideea de continuitate și aspirație către infinit.

Ansamblul de la Târgu Jiu, alcătuit din „Masa Tăcerii”, „Poarta Sărutului” și „Coloana Infinitului”, reprezintă una dintre cele mai importante realizări ale artei monumentale moderne. Prin simplitatea formelor și forța simbolică, aceste opere transmit un mesaj profund despre viață, moarte și eternitate. Brâncuși a reușit să îmbine tradițiile populare românești cu tendințele moderne occidentale, creând un limbaj artistic universal. De-a lungul vieții, Brâncuși a expus în numeroase galerii și muzee din Europa și Statele Unite ale Americii, bucurându-se de aprecierea criticilor și a publicului. Deși a trăit mare parte din viață la Paris, el a rămas profund atașat de rădăcinile sale românești, pe care le-a valorificat constant în creațiile sale. În anul 1957, artistul s-a stins din viață la Paris, lăsând moștenire o operă impresionantă, care continuă să inspire generații de artiști.

Constantin Brâncuși rămâne un simbol al creativității și al originalității românești. Prin simplitatea și profunzimea lucrărilor sale, el a demonstrat că adevărata artă nu constă în detalii inutile, ci în descoperirea esenței. Moștenirea sa artistică reprezintă o contribuție fundamentală la patrimoniul cultural universal.

Bibliografie

1. Barbu Brezianu, „Viața și opera lui Constantin Brâncuși”, Editura Academiei Române, București.
2. Sidney Geist, „Brancusi: A Study of the Sculpture”, New York, 1968.
3. *** Enciclopedia României – Artă și cultură.

NICOLAE GRIGORESCU – MARELE RAPSOD AL PLAIULUI ROMÂNESC

PROF. ÎNV. PRIMAR ȘURLICĂREA GRAȚIELA-PETRONELA
LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”, RM. VÂLCEA

Un aport remarcabil în arta românească din sec. XIX, și anume în eliberarea de convenționalismul academic, l-a avut în pictură Nicolae Grigorescu (15.05.1838-21.07.1907), artist ce s-a manifestat printr-o viziune proprie originală și care a servit drept simbol pentru tinerele generații de artiști de la începutul sec. XX (este considerat fondatorul picturii române moderne). Evoluând prin prisma școlii de la Barbizon din Franța (1862-1868), unde se practica pictura în plein-air, creația lui N. Grigorescu se modifică esențial, în plan stilistic, și devine un exemplu demn de urmat pentru multe generații de artiști români și români-basarabeni.

Peisajul, la rândul său, este redat prin prisma idealizării poetice (specifice creației pictorului francez Camille Corot), artistul preferând ambianțe pitorești din zona sudică a țării, cu „specificul său românesc” (La marginea crângului, Moara veche ș.a.). În plan tematic, creația sa este foarte variată și include, pe lângă subiecte rustice, și portrete (capete de evrei, turci, țigani, țărănuțe), scene de gen, nuduri, naturi statice, interioare (modeste și întunecate), subiecte militare (în 1877-1878 a participat la Războiul de independență, în calitate de „pictor de front”, unde a realizat desene, schițe din timpul luptelor de la Grivița și Rahova), realizate atât în ulei, acuarelă, cât și în creion.

Sub aspect compozițional, centrul de interes al lucrărilor sale este plasat, deseori, în partea dreaptă de jos sau, nemijlocit, în centrul tabloului. El este evidențiat, de obicei, prin ecleraj sau prin tipul de compoziție, care poate fi pe diagonală, în forma a două diagonale încrucișate, piramidală sau fragmentară.

Creația lui N. Grigorescu a influențat puternic tinerele generații de artiști, unii fiind impresionați de modalitățile „novatoare” de expresie plastică, alții – de subiectele „naționale”, care scot în evidență spiritul poporului român, frumusețea plaiului natal.

Valorile picturii lui N. Grigorescu sunt redescoperite și aduse în vizorul spectatorului în a doua jumătate a secolului XX de către pictorii români-basarabeni (M. Grecu, V. Rusu-Ciobanu ș.a.), care, indiferent de restricțiile ideologice promovate în acea perioadă, au avut curajul să le promoveze prin propriile picturi, creația lor racordându-se la opera, la principiile stilistice ale marelui artist român (Răscoala de la Tatarbuniar, 1957, M. Grecu; Invitație la joc, Lupta de la Războieni, 1957, V. Rusu-Ciobanu ș.a.).

Creația lui N. Grigorescu a pus în valoare spiritualitatea românească (omul, natura, bucuria vieții, ambianța țării) și a adus o nouă concepție, viziune și un nou limbaj plastic în pictura românească.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciucă, V., Pe urmele lui N. Grigorescu, București, Editura Sport-Turism, 1987.
2. Deac, M., Peisajul impresionist în pictura din România, București, 2009.

LACUL URSU – OAZA NATURALĂ DE SĂNĂTATE

ÎNV. TANISLAV DORINA

ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 4, RAMNICU VALCEA

În inima Transilvaniei, ascunsă între dealurile împădurite și liniștite din Sovata, se află o adevărată minune naturală: Lacul Ursu. Având caracteristici care îl fac unic în Europa, el atrage numeroși vizitatori, interesați nu doar de peisajele sale de basm, ci și de atmosfera de liniște pe care o oferă tuturor celor care ajung aici. De-a lungul timpului, lacul a devenit un loc unde natura își arată întreaga frumusețe prin culoarea intensă a apei, aerul curat și vegetația care înconjoară acest sanctuar al relaxării.

Lacul Ursu este situat în inima României, în județul Mureș, la poalele Munților Gurghiu. Așezarea lacului într-o vale naturală, la o altitudine de circa 500 de metri, face ca acesta să fie protejat de vânturile puternice, iar clima să fie una blândă și stabilă în cea mai mare parte a anului, cu veri moderate și ierni relativ blânde, un climat favorabil relaxării și reconectării cu natura. Inițial, lacul, care ulterior a fost denumit după forma sa de blană de urs, a fost numit „Illyes,” după numele moșierului din zonă care a contribuit la dezvoltarea zonei, întemeind Sovata de Sus, în anul 1900.

Adâncimea sa maximă ajunge la 18,1 metri, în timp ce adâncimea medie este de aproximativ 10 metri. Lacul Ursu se întinde pe o lungime de 400 de metri, cu o lățime maximă de aproximativ 170 de metri, acoperind o suprafață totală de 40.235 de metri pătrați.

Comparativ cu apa mării, care are o salinitate medie de 34 g/litru, în Lacul Ursu concentrația de sare ajunge la 220-300 g/litru la anumite niveluri de adâncime. Cu alte cuvinte, salinitatea lacului crește odată cu adâncimea acestuia. Fenomenul helioteamic a fost observat pentru prima dată în România între anii 1898 și 1901, de cercetătorul Sándor Kalecsinszky. Acesta a descoperit că apa din Lacul Ursu are un grad mare de salinitate, iar cantitatea de sare din apă crește pe măsură ce adâncimea lacului sporește.

Deși Lacul Ursu face parte dintr-o rezervație naturală protejată, accesul este permis pe un perimetru bine definit. Există intervale orare stabilite pentru intrarea în lac, care permit refacerea straturilor de apă cu efect helioteamic. Proprietățile terapeutice ale apei din Lacul Ursu au devenit cunoscute rapid, iar în anul 1928 a fost înființată prima bază de tratament.

Lacul Ursu se numără printre cele mai renumite atracții turistice din lume, deținând trei recorduri mondiale, obținute în urma cercetărilor efectuate de specialiști:

- este cel mai cald și mai întins lac helioteamic din întreaga lume;
- este singurul lac sărat care este înconjurat de un munte de sare și de o vegetație diversificată, pe un sol vulcanic montan;
- data exactă a formării lacului este cunoscută cu o precizie remarcabilă, la nivel de minut – 27 mai 1875, ora 11:00.

Caracteristicile sale unice și peisajele spectaculoase din jur au contribuit semnificativ la dezvoltarea turismului în regiunea Sovata, atrăgând tot mai mulți vizitatori în fiecare an.

Bibliografie

1. Gâștescu, P. (1971). Lacurile din România. Limnologie regională, Editura Academiei Române, București — cu secțiuni generale despre lacuri saline și helioterme din România, inclusiv Lacul Ursu.
2. Alexe, M. & Șerban, Ghe. (2014). The evolution of heliotherm phenomenon in the karstosaline Lake Ursu from Sovata, Romania. Carpathian Journal of Earth and Environmental Sciences, 9(2), 103–111 — studiu asupra fenomenului de helioterme și distribuția fizico-chimică a lacului.
3. <https://www.worldrecordacademy.org/2025/11/worlds-largest-heliotherm-lake-world-record-set-by-the-bear-lake-425457?utm>

ȘCOALA ȘI COMUNITATEA CA SPAȚIU AL FORMĂRII VALORILOR AUTENTICE

AUTOR: PROF. TERTEREANU AURELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU RÂMNICU VÂLCEA

Rezumat

Lucrarea evidențiază importanța valorificării patrimoniului local – atât uman, cât și cultural – în formarea identității elevilor și consolidarea sentimentului de apartenență la comunitate.

Printr-o abordare interdisciplinară (istorie, educație civică, literatură, tehnologie), studiul analizează modul în care locurile reprezentative și personalitățile locale contribuie la dezvoltarea modelelor autentice pentru tânăra generație.

Sunt prezentate exemple concrete de bune practici educaționale și activități școlare care promovează valorile locale și implicarea civică.

Concluziile subliniază rolul esențial al școlii în păstrarea memoriei colective și în formarea unor cetățeni responsabili și implicați.

Cuvinte-cheie: identitate locală, educație interdisciplinară, patrimoniu cultural, modele autentice, comunitate.

CONSTANTIN BRÂNCUȘI — SCULPTORUL SUFLETULUI ROMÂNESC

PROF. ÎNV. TIVIG DIANA MARIANA
TISMANA, JUDEȚUL GORJ
ȘCOALA GIMNAZIALA POCRUIA

În calitate de învățătoare la clasele primare, consider că una dintre cele mai importante misiuni ale mele este aceea de a-i ajuta pe copii să își descopere rădăcinile și să învețe să prețuiască oamenii și locurile care ne definesc identitatea. Printre personalitățile cu care ne mândrim se află, fără îndoială, Constantin Brâncuși, una dintre cele mai mari figuri ale artei moderne universale.

Născut în anul 1876, în satul Hobița din județul Gorj, Brâncuși a demonstrat încă din copilărie o înclinație deosebită pentru sculptură. Prin muncă, perseverență și talent, a ajuns să studieze arta și, mai târziu, să se afirme pe plan internațional. Stabilite pentru o perioadă îndelungată la Paris, el a revoluționat sculptura modernă printr-un stil original, bazat pe simplitatea formelor și pe redarea esenței lucrurilor, nu a detaliilor exterioare.

Pentru noi, cei din Gorj, legătura sa cu orașul Târgu Jiu reprezintă un motiv profund de mândrie. Aici se află celebrul Ansamblu Monumental realizat în memoria eroilor români din Primul Război Mondial. Cele trei opere principale — Masa Tăcerii, Poarta Sărutului și Coloana Infinitului — formează un traseu simbolic al reculegerii, al trecerii și al înălțării spirituale. „Coloana Infinitului”, prin repetarea elementelor sale, sugerează continuitatea și ideea de eternitate, în timp ce „Masa Tăcerii” invită la reflecție și liniște.

Le vorbesc adesea elevilor mei despre aceste opere și îi încurajez să le privească nu doar ca pe niște sculpturi, ci ca pe mesaje despre curaj, sacrificiu și speranță. Prin exemplul lui Brâncuși, copiii învață că talentul trebuie susținut prin muncă, că originalitatea este o calitate prețioasă și că legătura cu locul natal rămâne vie indiferent de cât de departe ne poartă viața.

Brâncuși a arătat lumii întregi că un artist provenit dintr-un sat românesc poate influența cultura universală. De aceea, el nu este doar un sculptor celebru, ci un simbol al identității și al valorilor românești. Pentru mine, ca dascăl, este o bucurie să le pot spune copiilor că trăim într-un loc binecuvântat de prezența unei asemenea moșteniri culturale.

Astfel, Constantin Brâncuși rămâne unul dintre oamenii cu care ne mândrim, iar Târgu Jiu devine nu doar orașul nostru, ci și un reper important pe harta culturală a lumii.

ORAȘUL RÂMNICU VÂLCEA, MÂNDRIA MEA

PROF. TRANDAFIR FILOFTEIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA BUDEȘTI

Râmnicu Vâlcea este municipiul reședință de județ al județului Vâlcea, situat în sud-centrul României, în regiunea istorică Oltenia. Orașul are o istorie bogată, care pornește încă din antichitate și continuă până în perioada modernă. Este locul care îmbină armonios istoria, natura și viața modernă. Este un oraș de care sunt mândru/mândră, deoarece oferă liniște, frumusețe și numeroase motive pentru care locuitorii săi se simt atașați de el.

Zona în care se află astăzi orașul Râmnicu Vâlcea a fost locuită din cele mai vechi timpuri. Aici s-a dezvoltat o așezare dacică, iar mai târziu romanii au construit un castru numit **Buridava**, pe traseul drumului roman „Via Traiana” folosit în războaiele daco-romane.

Prima atestare documentară a localității datează din **20 mai 1388**, în timpul domniei lui **Mircea cel Bătrân**, când Râmnic este menționat ca „orașul domniei mele... numit Râmnic”. În 1392 devine reședința județului Vâlcea, fiind astfel una dintre cele mai vechi localități cu acest statut din zonă.

În această perioadă s-au construit primele fortificații și s-a dezvoltat așezarea ca centru economic și administrativ. Cetățuia servea și ca reședință pentru banul Olteniei și pentru episcopii ortodocși ai Râmnicului.

În secolele XVII-XVIII, Râmnicu Vâlcea a devenit un important centru cultural. Aici funcționa o tipografie unde, în 1787, a fost tipărită una dintre primele gramatici românești, demonstrație a rolului orașului în promovarea culturii românești.

La **29 iulie 1848**, în perioada Revoluției de la 1848 în Țara Românească, în Parcul Zăvoi din Râmnicu Vâlcea s-a cântat prima dată oficial imnul național „**Deșteaptă-te, române!**”, pe versurile lui Andrei Mureșanu și muzica lui Anton Pann.

Orașul era un centru activ în mișcările de eliberare națională și păstra o viață economică și socială dinamică.

Secolul al XX-lea a adus schimbări importante pentru Râmnicu Vâlcea. După Primul Război Mondial orașul s-a dezvoltat economic și cultural, iar în perioada interbelică a cunoscut modernizări în infrastructură și educație.

În timpul comunismului, orașul a fost extins masiv, fiind construit un nou centru urban, iar industria locală a fost dezvoltată, în special în domeniul chimic, prelucrarea lemnului și altele.

După 1990, Râmnicu Vâlcea a continuat să se dezvolte ca un centru important regional, cu instituții culturale, educaționale și economice. Zona a devenit cunoscută internațional și datorită unor evenimente neobișnuite, iar orașul rămâne un punct de legătură între tradiție și modernitate. Parcurile, școlile, instituțiile culturale și zonele de recreere oferă condiții bune pentru educație și petrecerea timpului liber. Râmnicu Vâlcea reușește să păstreze un echilibru între tradiție și modernitate.

În concluzie, Râmnicu Vâlcea este mai mult decât un simplu oraș pentru mine — este „acasă”. Sunt mândră de frumusețea, istoria și oamenii săi și consider că este un loc special, care merită apreciat și respectat.

CASTRUL ROMAN ARUTELA - O BUCATĂ DE ISTORIE UITATĂ

PROF. UDREA RAMONA- MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 4 RAMNICU VALCEA

Castrul roman Arutela reprezintă unul dintre cele mai importante monumente arheologice din nordul Olteniei, fiind un exemplu relevant al strategiei militare romane de control și apărare a provinciei Dacia. Amplasat pe valea râului Olt, castrul a avut un rol esențial în supravegherea drumului imperial ce lega sudul Dunării de centrul Transilvaniei. Studiul de față își propune să analizeze contextul istoric al construirii castrului, caracteristicile sale arhitectonice, funcția militară și importanța sa în sistemul defensiv roman.

Castrul Arutela este situat în localitatea Călimănești, județul Vâlcea, pe malul stâng al râului Olt, în apropierea defileului Oltului. Poziția sa strategică permitea controlul accesului printr-unul dintre cele mai importante culoare de trecere dintre sudul și nordul Carpaților. Castrul a fost construit în timpul domniei împăratului Hadrian (117–138 d.Hr.), într-o perioadă de consolidare a granițelor Imperiului Roman după războaiele dacice. Informațiile epigrafice indică faptul că edificarea fortificației a fost realizată de unități ale armatei romane staționate în Dacia. Arutela este un castru de piatră, de formă dreptunghiulară, având dimensiuni aproximative de 60 x 60 metri, ceea ce sugerează un castru de mici dimensiuni, destinat unei unități auxiliare. Zidurile erau realizate din blocuri de piatră, consolidate cu mortar, iar colțurile erau întărite.

Castrul dispunea de:

- ✚ ziduri de incintă solide;
- ✚ porți de acces;
- ✚ clădiri interne, precum barăci pentru soldați, depozite și spații administrative.

În interior au fost identificate urme ale clădirii comandamentului (principia), ceea ce confirmă funcția militară clară a sitului.

Castrul Arutela făcea parte din sistemul defensiv al limesului Alutanus, linia de fortificații construită de-a lungul râului Olt. Rolul său principal era:

- ✚ supravegherea drumului roman imperial;
- ✚ controlul circulației militare și comerciale;
- ✚ apărarea împotriva incursiunilor dinspre nord.

Inscripțiile descoperite la fața locului atestă prezența unor unități auxiliare, probabil cohortes sau numeri, recrutate din diverse provincii ale Imperiului Roman. Primele cercetări arheologice sistematice au fost realizate la începutul secolului al XX-lea, iar săpăturile ulterioare au contribuit la clarificarea planului castrului și a etapelor sale de utilizare.

Descoperirile includ:

- ✚ inscripții latine;
- ✚ fragmente ceramice;
- ✚ elemente de construcție;
- ✚ obiecte de uz militar.

Aceste descoperiri confirmă integrarea castrului Arutela în structura administrativă și militară a provinciei Dacia Romană.

Bibliografie

1. Daicoviciu, H. – Dacia de la Burebista la cucerirea romană, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
2. Protase, D. – Probleme ale romanizării Daciei, Editura Academiei, București.
3. Gudea, N. – Limesul Daciei Romane, Editura Muzeului de Istorie, Zalău.
4. Tudor, D. – Oltenia romană, Editura Academiei, București.
5. Piso, I. – Inscripțiile din Dacia Romană, Cluj-Napoca.

IANCU DE HUNEDOARA

PROF. UDRESCU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUDEȘTI

Sultanul Mehmed al II-lea, cel care cucerise Constantinopolul și se credea invincibil, a venit la Belgrad cu 150.000 de soldați, jurând să transforme Biserica Sf. Petru din Roma în grajd pentru caii lui. Un singur om i-a stat în cale. Un român. Papa a fost atât de impresionat de victoria lui încât a ordonat ca toate clopotele bisericilor catolice din lume să bată la ora 12. Și bat și azi, după 500 de ani, în onoarea lui.”

Anul 1456. Europa tremura. Imperiul Otoman era o mașinărie de război de neoprit. Căzuse Constantinopolul, căzuse Balcaniul. Urma Ungaria, apoi Viena, apoi Roma. Creștinătatea părea condamnată.

La Belgrad, ultima fortăreață, Iancu de Hunedoara (Ioan de Hunedoara), voievodul Transilvaniei, a organizat apărarea. Avea o armată mică, formată din mercenari, dar și din mulți țărani simpli, cruciați înarmați cu coase și bâte, mobilizați de călugărul Ioan de Capistrano. Bătălia a fost apocaliptică. Turcii au bombardat zidurile cu tunuri gigantice. Când au spart zidul și au intrat în cetate, Iancu a ordonat ceva nebunesc: a lăsat turcii să intre în spațiul îngust dintre ziduri, apoi a aruncat peste ei smoală clocotită și lemne aprinse. I-a prins ca într-o cursă de șoareci.

În momentul critic, Iancu a condus un contraatac suicidal. Țăranii lui, „desculții”, s-au aruncat asupra ienicerilor de elită cu o ferocitate care i-a șocat pe otomani. Sultanul Mehmed, rănit de o săgeată în coapsă, a văzut cum armata lui este măcelărită și a fugit rușinat, lăsând în urmă carele cu aur și tunurile.

Iancu de Hunedoara a oprit invazia islamică în Europa pentru 70 de ani. A fost numit „Atletul lui Hristos”. Dar destinul a fost crud. La doar câteva săptămâni după victoria colosală, ciurma a lovit tabăra. Eroul care învinsese imperii a murit ucis de un purice infectat, la Zemun.

Pe piatra lui de mormânt de la Alba Iulia scrie „S-a stins lumina lumii”. Dar sunetul victoriei lui nu s-a stins. De fiecare dată când auziți clopotul bătând la amiază la o biserică catolică, oriunde pe glob, să știți că bate pentru Iancu de Hunedoara. Un singur om hotărât

poate schimba soarta unui continent. Iancu ne-a arătat că Europa a fost apărată cu brațe românești, chiar dacă istoria vestică uită uneori să ne menționeze.

Bibliografie/ Sitografie:

Ioan de Hunedoara - Wikipedia

Iancu de Hunedoara (1387-1456) - Iancu - În istoria și cultura neamului românesc

Iancu de Hunedoara - Enciclopedia României - prima enciclopedie online despre România

PERSONALITATEA REGINEI MARIA A ROMÂNIEI (1875 – 1938)

PROF. VĂRZARU GABRIELA
PROF. STANCA MARIANA – LELIA
COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ
"MATEI BASARAB" RÂMNICU VÂLCEA

România are personalități feminine marcante, modele care rămân, cel mai adesea, în umbră sau se pierd în negura vremii. Poveștile și realizările lor semnificative sunt omise sau date uitării.

În societatea românească, e timpul pentru o dezbatere despre adevăratele modele, despre femeile din trecut și din prezent care și-au pus amprenta asupra istoriei, fie că este vorba despre personalități istorice care au schimbat destinul național, femei deschizătoare de drumuri în diverse domenii sau personalități artistice și culturale care ne-au format identitatea și au făcut cunoscută România în lume.

Această prezentare nu este decât o scurtă menționare a uneia dintre cele mai importante femei care a scris istorie. Pentru că nu suntem o societate completă decât după ce cunoaștem istoria noastră completă, trebuie să știm că Regina Maria a avut o influență decisivă asupra destinului României.

Majestatea Sa, Princesă a României, Princesă de Edinburg și de Saxa Coburg și Gotha, născută Marie Alexandra Victoria, a venit pe lume în 29 octombrie 1875, la Eastwell Park, Kent, în Anglia. Mare prințesă a Marii Britanii și Irlandei, consoartă a regelui Ferdinand și Regină a României, Maria a fost nepoata reginei Victoria a Marii Britanii și mama regelui Carol al II-lea.

Ea a fost supranumită „Mama răniților” și „Regina-soldat”, pentru atitudinea bravă din timpul Primului Război Mondial, când a lucrat direct pe front în spitale de campanie și a coordonat activitatea unei fundații de caritate. Deși rolul femeilor în politică era redus, Regina Maria a fost sfetnicul regelui Ferdinand până la moartea acestuia, în 1927.

Călătoria la Paris, în timpul Conferinței de Pace, a făcut-o cunoscută la nivel internațional, motiv pentru care a avut apoi un rol crucial în destinul României. La rugămintea regelui, atunci când delegația românească, condusă de primul ministru Brătianu, a început să piardă teren, Regina Maria a plecat, într-o misiune neoficială, la Paris și la Londra. Rezultatul a fost formarea României Mari, unirea provinciilor istorice ale Transilvaniei, Bucovinei, Moldovei, Basarabiei și Munteniei.

Regina Maria a României a iubit arta, poezia și filozofia și a continuat tradiția Reginei Elisabeta de susținere a acestora, ajutând cu burse de studiu și bani o seamă de personalități din lumea literară și artistică. Ea însăși a fost o autoare prolifică de poeme, romane, nuvele și literatură pentru copii. Ceea ce i-a adus faima literară internațională au fost primele trei volume din „Povestea vieții mele”. A fost probabil cea mai dinamică și mai eficientă Regină Consoartă și unul dintre cei mai străluciți monarhi ai secolului XX.

În momentele cruciale pentru istoria noastră, ea a devenit în ochii lumii România însăși.

Motto: „*Și ne privirăm față în față, poporul meu și eu. Acesta a fost ceasul meu, un ceas ce n-a fost dat multor ființe pe lume, căci în acel ceas, scumpii mei români nu aclamau numai o idee, o tradiție sau un simbol, ci aclamau și o ființă pe care ajunseseră s-o înțeleagă. Străina venită de peste mări nu mai era străină. Era a lor...*”

Regina Maria în memoriile sale „Povestea vieții mele”

Bibliografie:

- ✓ https://ro.wikipedia.org/wiki/Regina_Maria
- ✓ <https://radioromaniacultural.ro/portret-Regina-Maria>

LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM ÎN ROMÂNIA

PROF.EDUCATIE TIMPURIE VOICU LARISA
PROF.EDUCAȚIE TIMPURIE CÎRSTEA ANA
LICEUL DE ARTE VICTOR GIULEANU
GPP NORD 2 RAMNICU VALCEA

România se remarcă printr-o identitate culturală bogată, construită atât prin personalități excepționale, cât și prin locuri deosebite, încărcate de istorie, tradiții și frumusețe naturală. Aceste reperi reprezintă surse autentice de mândrie națională și joacă un rol important în formarea conștiinței civice și a sentimentului de apartenență.

În educația timpurie, contactul copiilor cu valorile naționale, simbolurile culturale și modelele inspiraționale contribuie esențial la dezvoltarea identității personale și sociale. Copiii învață prin imitație, iar prezentarea unor figuri marcante din cultura și istoria României îi ajută să înțeleagă importanța muncii, a perseverenței și a pasiunii.

Printre personalitățile reprezentative se numără Constantin Brâncuși, simbol al artei universale, care a redefinit sculptura prin simplitate și profunzime, George Enescu, figură emblematică a muzicii românești și promotor al culturii naționale, precum și Nadia Comăneci, model al excelenței sportive și al disciplinei. Aceste modele oferă copiilor exemple concrete de succes obținut prin efort și dedicare.

România impresionează și prin patrimoniul său natural și cultural. Castelul Bran, asociat cu istoria și legenda, Delta Dunării, recunoscută pentru biodiversitatea sa unică, și Ateneul Român, simbol al culturii și artei, sunt doar câteva dintre locurile care reflectă valorile și frumusețea țării. Aceste spații nu sunt doar reperi geografice, ci și depozitare ale memoriei colective, contribuind la dezvoltarea respectului pentru patrimoniu și cultură.

Rolul educatorului este fundamental în apropierea copilului de aceste valori.

Prin activități artistice, proiecte tematice și discuții adaptate vârstei, copiii pot descoperi treptat bogăția culturală a României. Astfel, se consolidează respectul pentru tradiții, cultura națională și mediul social.

În concluzie, promovarea oamenilor și locurilor reprezentative ale României în educație sprijină dezvoltarea armonioasă a copilului, cultivând mândria națională, respectul pentru valori și sentimentul de apartenență.

ISSN 3061- 533X
ISSN-L 3061-533X

